

ນັກເດີນທາງທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ

ບົດລາຍງານຈັດທໍາໂດຍ ໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງກັນ

ບົດລາຍງານສະບັບນີ້ ແມ່ນອຸທິດໃຫ້ແກ່ເດັກທີ່ພວກເຮົາໃຫ້ການ
ຊ່ວຍເຫຼືອຢູ່ໃນປະເທດ ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ, ໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ.

ນັກເດີນທາງທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ

ISBN: 978-0-9874441-9-6

ສະຫງວນລິຂະສິດ © 2014, ອົງການສຸພະນິມິດປະຈຳ ສປປ ລາວ

ສ່ວນໜຶ່ງຂອງເອກະສານສະບັບນີ້ ອາດສາມາດຜະລິດຊຳໄດ້ຢ່າງອິດສະຫຼະດ້ວຍການຮັບຮູ້ທີ່ ເໝາະສົມ.

www.childsafetourism.org
childsafetourism@wvi.org

ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າແມ່ນໄດ້ຮັບການປະສານງານໂດຍ ທ່ານ ອາຕີ ກາປົວ, ອາຟຣູສ ກາເວຍນີ ຈອນຊັນ, ແລະ ເວີນີທີ ໂກວໍ, ໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງກັນ, ອົງການສຸພະນິມິດ. ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າແມ່ນດຳເນີນການໂດຍ ດຣ. ອາມີ ແມັດທິວ, ມະຫາວິທະຍາໄລ ແຫ່ງ ເວດສເທິນ ຊິດນີ. ບົດລາຍງານຂຽນໂດຍ ດຣ ອາມີ ແມັດທິວ ແລະ ກວດແກ້ໂດຍ ອາຕີ ກາປົວ, ອາຟຣູສ ກາເວຍນີ ຈອນຊັນ, ແລະ ເວີນີທີ ໂກວໍ. ອອກແບບໂດຍ ແຄມ ວຽນ ຮາ. ແປ ແລະ ອອກແບບໂດຍ ບໍລິສັດ EQHO Communication

ຮູບພາບໂດຍ: ອົງການສຸພະນິມິດ / ວັນນິຊ ທອຊ, ອັລເບີດ ຢູ, ວິຊິຄາ ຊອກ, ຊວນ ທິມ ລີ, ຈອນ ວາເຣນ.

ໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງກັນ ແມ່ນການລິເລີ່ມຂອງລັດຖະບານອົດສະຕາລີ ໂດຍຜ່ານ ກົມການຕ່າງປະເທດ ແລະ ການຄ້າ. ທັດສະນະຕ່າງໆທີ່ໄດ້ສະແດງອອກຢູ່ໃນເອກະສານສະບັບນີ້ ແມ່ນເປັນຂອງຜູ້ຂຽນ ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນທັດສະນະຂອງ ລັດຖະບານອົດສະຕາລີ.

ນັກເດີນທາງທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ

ບົດລາຍງານຈັດທຳໂດຍ ໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງກັນ

ບົດສະແດງຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນ

ໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງກັນ ຂໍຂອບໃຈມາຍັງທ່ານ ດຣ. ອາມີ ແມັດທິວ ແລະ ມະຫາວິທະຍາໄລ ເວດສເທີນ ຊິດນີ ສຳລັບການດຳເນີນງານການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ການຮ່າງບົດລາຍງານສະບັບນີ້.

ນອກຈາກນັ້ນ ຂໍຂອບໃຈມາຍັງບັນດາຜູ້ທີ່ຕອບແບບສຳຫຼວດ ແລະ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳພາດ ເຊິ່ງໄດ້ເສຍສະລະເວລາອັນມີຄ່າ ເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຄັ້ງນີ້.

ໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງກັນ ຍັງຂໍສະແດງຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນມາຍັງຜູ້ປະກອບກິດຈະການຕ່າງໆ ທີ່ໄດ້ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ ໂດຍການເຜີຍແພ່ແບບສຳຫຼວດໃຫ້ແກ່ລູກຄ້າຂອງຕົນ. ຄວາມພະຍາຍາມໃນການຮ່ວມມືກັບທຸກພາກສ່ວນ ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນ ໃນການຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈເຖິງ ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ແລະ ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ຈາກໄພອັນຕະລາຍ ໃນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ.

ບໍລິສັດທ່ອງທ່ຽວ ອິນທະຣີພິດ

ໂຮງແຮມ ອາລິອບ

ໂຮງແຮມ ຮໍລິເດ ອິນ ສິລິນ

ໂຮງແຮມ ເລັມບຣັນ

ນາວາໄລ ຣີເວີ ຣີສອດ

ສຸກ 11 ໂຮເຕັນ

ເລກາຊີ ຊວິດ

ໂກລເດັນ ທິວລິບ ມາດິສັນ ຊວິດ

ຮາມາດາ ດີມາ ມັກກະສັນ

ແຊັກສ ຮ້ານອາຫານ

ບໍລິສັດທ່ອງທ່ຽວ ເຢວໂລ ສະຕາ 88

ຄູລານາ ອິນ

ໄດມ້ອນ ເຮົາສ

ໂຮງຮຽນສອນປຸງແຕ່ງອາຫານ ແລະ ຮ້ານອາຫານ ແມ່ໄກ່ດີ

ບໍລິສັດທ່ອງທ່ຽວ ໂຊ ຄູລ

ຮາຍບາງກອກ

ສາລະບານ

iv	ບົດສະແດງຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນ
vi	ອະທິບາຍສຳນວນທີ່ສຳຄັນ
2	ບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້
4	ຄວາມເປັນມາຂອງການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ
6	ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ວິທີການ
7	ຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆ
7	ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ
8	ຜົນໄດ້ຮັບທີ່ສຳຄັນຈາກການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ
8	ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ຕໍ່ກັບການຊຸດຮິດເດັກ ໃນການທ່ອງທ່ຽວ
10	ການພົບພໍ້ ແລະ ຕິດຕໍ່ພົວພັນຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ກັບເດັກທ້ອງຖິ່ນ
13	ບັດໃຈຕ່າງໆທີ່ສົ່ງຜົນຕໍ່ປະຕິກິລິຍາຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ໃນການຊຸດຮິດເດັກ
14	ການຕອບສະໜອງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ຕໍ່ກັບການຊຸດຮິດເດັກ
17	ບົດບາດຂອງພາກອຸດສະຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ລັດຖະບານ
19	ການຕອບສະໜອງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ຕໍ່ກັບຂໍ້ຄວາມວ່າດ້ວຍການທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ
22	ສະຫຼຸບ
25	ຂໍ້ສະເໜີແນະ
26	ເອກະສານອ້າງອີງ
28	ເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ
28	1: ປະຊາກອນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດ
32	2: ການສຳຫຼວດເປັນພາສາອັງກິດ
35	3: ຫົວຂໍ້ສຳລັບ ການສຳພາດເຄິ່ງໂຄງສ້າງ

ອະທິບາຍສຳນວນທີ່ສຳຄັນ

‘ການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ການຂູດຮີດເດັກ’ ລວມມີການລ່ວງລະເມີດທາງຮ່າງກາຍ, ການລ່ວງລະເມີດທາງເພດ, ການລ່ວງລະເມີດທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ການປ່ອຍປະລະເລີຍ. ເດັກຜູ້ທີ່ຖືກລ່ວງລະເມີດ ແມ່ນມັກປະສົບກັບເຫດການຂອງການລ່ວງລະເມີດໃນຫຼາຍຮູບແບບດ້ວຍກັນ.

‘ເດັກ ແລະ ຄົນໄວໜຸ່ມ’ ໝາຍເຖິງຜູ້ທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກ່ວາ 18 ປີ. ອີງຕາມກົດໝາຍສາກົນ, ‘ເດັກ’ ແມ່ນຜູ້ທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກ່ວາ 18 ປີ. ຄຳວ່າ ‘ຄົນໄວໜຸ່ມ’ ແມ່ນມີລັກສະນະຂອງການປ່ຽນແປງຈາກໄວເດັກໄປຫາໄວຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ໂດຍທົ່ວໄປ ແມ່ນລວມທັງຜູ້ທີ່ມີອາຍຸ 15 ປີເປັນຂຶ້ນໄປ.

‘ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ’ ແມ່ນການທ່ອງທ່ຽວທີ່ເລັ່ງເຫັນຜົນກະທົບທີ່ມີຕໍ່ເດັກ (ໃນທາງກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມ) ແລະ ຮັບພາລະບົດບາດທີ່ທ້າວຫັນໃນການປະກອບສ່ວນຕໍ່ສະພາບແວດລ້ອມຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພກ່ວາສຳລັບເດັກ. ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ແມ່ນເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງ ‘ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ’, ເຊິ່ງຊອກຫາການຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບດ້ານລົບທາງດ້ານ ເສດຖະກິດ, ສິ່ງແວດລ້ອມ ແລະ ສັງຄົມຂອງຂະແໜງທ່ອງທ່ຽວ.

ຄຳວ່າ **‘ການທ່ອງທ່ຽວທາງເພດເດັກ’** ບາງຄັ້ງຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງ ການລ່ວງລະເມີດທາງເພດເດັກ ຊຶ່ງກະທຳໂດຍ ນັກເດີນທາງທີ່ເປັນນັກທ່ອງທ່ຽວ ຫຼື ຜູ້ມາພັກອາໄສທີ່ເປັນຄົນຕ່າງປະເທດ ຢູ່ໃນປະເທດທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວຜູ້ນັ້ນ ກຳລັງທ່ຽວຊົມຢູ່ ຫຼື ກຳລັງພັກອາໄສຢູ່. ປະໂຫຍກນີ້ບໍ່ໄດ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຂອງການກະທຳທີ່ຜິດກົດໝາຍ ແລະ ການປະພຶດທີ່ຫຍາບຄາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ປະໂຫຍກທີ່ວ່າ ‘ການຂູດຮີດທາງເພດເດັກ ໃນການເດີນທາງ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວ’ ຈຶ່ງຄວນຖືກນຳໃຊ້.

ຄຳວ່າ **‘ນັກທ່ອງທ່ຽວທາງເພດເດັກ’** ບາງຄັ້ງຖືກນຳໃຊ້ເພື່ອອະທິບາຍເຖິງ ນັກເດີນທາງທີ່ເປັນນັກທ່ອງທ່ຽວ ຫຼື ຜູ້ພັກອາໄສທີ່ເປັນເປັນຄົນຕ່າງປະເທດ ທີ່ກະທຳການລ່ວງລະເມີດທາງເພດເດັກ ຢູ່ໃນປະເທດທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວຜູ້ນັ້ນ ກຳລັງທ່ຽວຊົມຢູ່ ຫຼື ກຳລັງພັກອາໄສຢູ່. ຄຳສັບນີ້ ບໍ່ໄດ້ສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງການປະພຶດທີ່ຜິດກົດໝາຍ ແລະ ປະພຶດທີ່ບໍ່ເໝາະສົມໂດຍຜູ້ກະທຳຜິດ. ດັ່ງນັ້ນ, ຄຳສັບ ‘ນັກເດີນທາງທີ່ກະທຳຜິດທາງເພດເດັກ’ ແມ່ນຄວນຖືກນຳໃຊ້.

‘ການທ່ອງທ່ຽວໃນສະຖານລ້ຽງເດັກກຳພ້າ’ ເຊິ່ງເປັນສະຖານທີ່ ທີ່ຢູ່ອາໄສໃຫ້ຄວາມດູແລຮັກສາ ທີ່ອານຸຍາດໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວເຂົ້າມາຢ້ຽມຢາມ, ແລະ ບາງຄັ້ງເປັນອາສາສະໝັກ, ເຊິ່ງມີເດັກພັກອາໄສຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ‘ທີ່ຢູ່ອາໄສ’ ຫຼື ‘ສະຖາບັນ’ ການດູແລ ແມ່ນການດູແລໃນດ້ານໃດດ້ານໜຶ່ງ ເຊິ່ງເປັນກຸ່ມທີ່ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍບໍ່ແມ່ນສະຖາບັນຄອບຄົວ. ມີການປ່ຽນແປງໃນທົ່ວໂລກ ນອກເໜືອຈາກການດູແລຂອງສະຖາບັນ ດັ່ງທີ່ຫຼັກຖານໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນການດູແລທີ່ອີງໃສ່ຄອບຄົວ ແລະ ຊຸມຊົນເປັນຫຼັກ ແມ່ນທາງເລືອກທີ່ດີທີ່ສຸດ ສຳລັບເດັກ. ການດູແລຂອງສະຖາບັນຄວນເປັນທີ່ເພິ່ງສຸດທ້າຍ ແລະ ມາດຕະການແກ້ໄຂຊົ່ວຄາວເທົ່ານັ້ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ‘ສະຖານລ້ຽງເດັກກຳພ້າ’ ຢູ່ໃນພາກພື້ນແມ່ນນັບມື້ນັບເພີ່ມຂຶ້ນ. ມີການຍືນຍັນບາງແຫ່ງວ່າ ນີ້ອາດເປັນຍອນການເຊື່ອມໂຍງກັບການທ່ອງທ່ຽວ. ‘ການທ່ອງທ່ຽວໃນສະຖານລ້ຽງເດັກກຳພ້າ’ ແມ່ນເປັນອັນຕະລາຍ ທາງດ້ານສັງຄົມ, ທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ທາງດ້ານຈິດໃຈ ແລະ ລວມເຖິງຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ດີຂອງເດັກ.

ບົດສະຫຼຸບຫຍໍ້

ບົດລາຍງານສະບັບນີ້ ນຳສະເໜີຜົນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຕົ້ນຕໍກັບນັກທ່ອງທ່ຽວ ຢູ່ໃນ ບາງກອກ, ປະເທດໄທ, ໃນລະຫວ່າງເດືອນເມສາ ແລະ ພຶດສະພາ 2013. ໂດຍມີພື້ນຖານຈາກ *ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ: ມຸມມອງດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ* (ອົງການສຸພະນິມິດ, 2012), ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຄັ້ງນີ້ ແມ່ນໄດ້ເບິ່ງເລິກເຂົ້າໄປໃນຄວາມຮັບຮູ້ ແລະ ເຂົ້າໃຈຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ຕໍ່ການຂູດຮີດເດັກ ທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບການທ່ອງທ່ຽວຢູ່ໃນປະເທດກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ, ໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ. ບົດລາຍງານສະບັບນີ້ ຍັງໄດ້ປະເມີນປະຕິກິລິຍາຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ຕໍ່ການສື່ສານດ້ານການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ. ນັກທ່ອງທ່ຽວທັງໝົດ 268 ຄົນ ຈາກທົ່ວໂລກ, ເຊິ່ງເປັນຕົວແທນປະເພດນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ແຕກຕ່າງກັນທັງອາຍຸ, ເພດ ແລະ ພື້ນຖານດ້ານວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ, ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດ ແລະ ສຳພາດ. ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ ແມ່ນໄດ້ຢູ່ໃນປະເທດໄທ ໂດຍມີໄລຍະເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແລະ ຫຼາຍໆຄົນເຄີຍເດີນທາງ (ຫຼື ກຳລັງເດີນທາງ) ໄປໃນສະຖານທີ່ຕ່າງໆໃນ ອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ ແລະ ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ.

ຜົນໄດ້ຮັບທີ່ສຳຄັນຈາກການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ດັ່ງນີ້:

- 1. ນັກທ່ອງທ່ຽວສ່ວນຫຼາຍ (76%) ແມ່ນຮັບຮູ້ເຖິງ ບັນຫາການຂູດຮີດເດັກ ທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບການທ່ອງທ່ຽວຢູ່ໃນພາກພື້ນ.** ນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍຄົນໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງ ພາບພົດທາງລົບຢ່າງຮ້າຍແຮງຂອງຈຸດໝາຍປາຍທາງ ຕອນທີ່ພວກເຂົາກ່າວເຖິງບັນຫາ. ນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ອະທິບາຍວ່າພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ໂດຍຜ່ານສື່, ວັດທະນະທຳທີ່ເປັນທີ່ນິຍົມ ແລະ/ຫຼື ການບອກເລົ່າປາກຕໍ່ປາກ ກ່ອນຈະມາຮອດສະຖານທີ່ປາຍທາງ. ນັກທ່ອງທ່ຽວສ່ວນຫຼາຍ ໄດ້ອ້າງເຖິງຮູບແບບທີ່ມີການເຜີຍແຜ່ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຮຸນແຮງຂຶ້ນຂອງການຂູດຮີດເດັກ, ເຊັ່ນວ່າ ‘ການຄ້າເດັກ’ ແລະ ‘ການທ່ອງທ່ຽວທາງເພດເດັກ’. ນັກທ່ອງທ່ຽວບາງຄົນ ຍັງເຊື່ອມຕໍ່ກັບການຂູດຮີດເດັກ ໂດຍສະເພາະປະເພດຂອງການທ່ອງທ່ຽວ, ເຊັ່ນວ່າ ‘ເຖົ້າຫົວໜຶ່ງ’ ‘ນັກທ່ອງທ່ຽວທາງເພດ’. ມີນັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງ ຮັບຮູ້ເຖິງທາດແທ້ຫຼາຍແງ່ມຸມຂອງການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຶດຕິກຳຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ແຕກຕ່າງກັນ (ເຊັ່ນວ່າ: ໃຫ້ເງິນແກ່ເດັກຂໍທານ ຫຼື ‘ການທ່ອງທ່ຽວສະຖານທີ່ລ້ຽງເດັກກຳພ້າ’) ສາມາດເຮັດໃຫ້ເດັກ ແລະ ຊາວໜຸ່ມກຸ່ມສ່ຽງ ອາດມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການຂູດຮີດເຊັ່ນກັນ.
- 2. ນັກທ່ອງທ່ຽວເກືອບທັງໝົດ (95% ຂອງຜູ້ທີ່ຕອບແບບສຳຫຼວດ) ໄດ້ພົບກັບເດັກໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຕິດຕໍ່ພົວພັນຫຼາຍຢ່າງ ເຮັດໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວ ຮູ້ສຶກເສຍໃຈ, ຮູ້ສຶກຜິດ, ຮູ້ສຶກເປັນຫວັງ ແລະ ຮູ້ສຶກຕວັງ ຕໍ່ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ.** ໃນບາງກໍລະນີ, ນັກທ່ອງທ່ຽວຍັງສະແດງຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອຫຼາຍຂຶ້ນກ່ວາເກົ່າ, ໃນຂະນະທີ່ຄົນອື່ນໆ ສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈທີ່ບໍ່ມີການດຳເນີນການໃດໆເກີດຂຶ້ນພາຍໃນທ້ອງຖິ່ນ ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານການຂູດຮີດເດັກ. ມີນັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນຫຼາຍທີ່ຮູ້ສຶກສະເຫຼີມສະຫຼອງໃຈ ໂດຍສະເພາະເມື່ອພົບເຫັນເດັກກຳລັງເຮັດວຽກຢູ່ຕາມທ້ອງຖະໜົນ ຫຼື ກຳລັງຂໍທານ. ນັກທ່ອງທ່ຽວບາງຄົນກໍໄດ້ບອກວ່າ ການມາຢ້ຽມຢາມຂອງເຂົາຢູ່ໃນພາກພື້ນ ຈະໄດ້ຮັບການ ບັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ ທີ່ຈະເຫັນເດັກຈະໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງທີ່ດີຂຶ້ນຈາກຄວາມສ່ຽງຂອງໄພອັນຕະລາຍ.
- 3. ປະສົບການເດີນທາງທີ່ຜ່ານມາຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ/ຫຼື ພື້ນຖານດ້ານວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ໄດ້ມີອິດທິພົນຕໍ່ປະຕິກິລິຍາຂອງພວກເຂົາ ຕໍ່ກັບການຂູດຮີດເດັກໃນຂົງເຂດການທ່ອງທ່ຽວ.** ນັກທ່ອງທ່ຽວບາງຈຳນວນ ມີຄວາມຕົກໃຈໜ້ອຍກ່ວາ ໃນການພົບເຫັນບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ ຍ້ອນວ່າ ປະສົບການຜ່ານມາທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສຳພັດ ກ່ອນການເດີນທາງໃນພາກພື້ນ ຫຼື ໃນປະເທດກຳລັງພັດທະນາອື່ນໆ. ນັກທ່ອງທ່ຽວບາງຄົນທີ່ມາຈາກ ເອເຊຍ ແມ່ນມີທ່າອ່ຽງໜ້ອຍກ່ວາທີ່ຈະສົ່ງສັນຍານເຕືອນ, ໂດຍສະເພາະຖ້າວ່າປະເທດຂອງຕົນກໍເຄີຍປະເຊີນໜ້າກັບບັນຫາທີ່ຄ້າຍຄືກັນນີ້.

4. **ນັກທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມຕ້ອງການຢາກຊ່ວຍເຫຼືອເດັກ ທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າ ຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງ, ແຕ່ວ່າຫຼາຍຄົນຍັງສັບສົນຢູ່ ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດວິທີໃດ.** ການຕອບສະໜອງຕໍ່ສະຖານະການຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ເຂົາເຈົ້າຄິດວ່າ ເດັກກຳລັງຖືກຂູດຮີດ, ຫຼື ສ່ຽງຕໍ່ການຂູດຮີດ, ແມ່ນບໍ່ຄ່ອຍກົງໄປກົງມາ. ນັກທ່ອງທ່ຽວແມ່ນມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະສ້າງການປະເມີນພາຍໃນຢ່າງມີສະຕິກ່ຽວກັບການຕອບສະໜອງ ທີ່ດີທີ່ສຸດ. ການປະເມີນຂອງເຂົາ ແມ່ນຂຶ້ນກັບບັດໃຈສະຖານະການຕ່າງໆ ແລະ ການຕອບສະໜອງ ທາງດ້ານອາລົມຂອງເຂົາ, ລວມເຖິງຫຼັກການ. ຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວໜຶ່ງ ແມ່ນຍັງສັບສົນຢູ່ ຕໍ່ກັບການກະທຳທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້ ເພື່ອຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ຕັ້ງຄຳຖາມກ່ຽວກັບວ່າວິທີການໃດເປັນວິທີການທີ່ມີປະສິດທິພາບ.
5. **ນັກທ່ອງທ່ຽວສ່ວນໃຫຍ່ເຊື່ອວ່າ ອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ/ຫຼື ບັນດາລັດຖະບານໃນພາກພື້ນ ຄວນດຳເນີນການຫຼາຍກວ່ານີ້ ເພື່ອແກ້ໄຂບັນຫາການຂູດຮີດເດັກ, ລວມເຖິງການໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວ ກ່ຽວກັບວິທີທີ່ພວກເຂົາສາມາດຊ່ວຍໄດ້.** ນັກທ່ອງທ່ຽວຕ້ອງການປະກອບສ່ວນທີ່ມີຜົນດີ ແລະ ຕ້ອງການຂໍ້ມູນຫຼາຍກວ່ານີ້ ກ່ຽວກັບວິທີການທີ່ເຂົາສາມາດເຮັດໄດ້. ບາງຄົນສະແດງຄວາມສົນໃຈຫຼາຍ ທີ່ຈະມີຂໍ້ມູນກຽມພ້ອມ ບໍ່ສະເພາະແຕ່ຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ ແຕ່ຍັງລວມເຖິງຢູ່ບ້ານຂອງຕົນນຳອີກ, ເພື່ອທີ່ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮູ້ເພີ່ມຕື່ມກ່ຽວກັບບັນຫາ ແລະ ວິທີຮັບມືເມື່ອເວລາມາເຖິງ. ນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍຄົນກ່າວວ່າ ຖ້າເປັນໄປໄດ້ ພວກເຂົາຢາກຈະສະໜັບສະໜູນ ທຸລະກິດທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ໄດ້ດຳເນີນການເພື່ອຄວາມປອດໄພຂອງເດັກ (ໂດຍສະເພາະຖ້າວ່າສະຖານປະກອບການເຫຼົ່ານັ້ນ ມີລາຄາທີ່ສົມເຫດສົມຜົນ ແລະ ໄດ້ຮັບການກວດສອບທີ່ດີຈາກໜ່ວຍງານພາຍນອກ).
6. **ນັກທ່ອງທ່ຽວຕອບສະໜອງການສະໜັບສະໜູນ ຕໍ່ຂໍ້ຄວາມ ແລະ ການສື່ສານກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ຊຶ່ງສົ່ງຜົນກະທົບດ້ານບວກຕໍ່ພຶດຕິກຳຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ.** ສ່ວນຫຼາຍຜູ້ຖືກສຳພາດຮັບຮູ້ຫຼາຍຂຶ້ນ ຫຼັງຈາກທີ່ໄດ້ເບິ່ງສື່ໂຄສະນາ ເຊິ່ງເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງການສຳພາດ. ພວກເຂົາກ່າວວ່າສື່ເຫຼົ່ານີ້ ຈະມີອິດທິພົນບາງຢ່າງຕໍ່ກັບພຶດຕິກຳການທ່ອງທ່ຽວ ໃນອານາຄົດ. ນັກທ່ອງທ່ຽວເຫຼົ່ານັ້ນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ລາຍງານກ່ອນໜ້ານີ້ ການສຳພັດກັບຂໍ້ມູນດັ່ງກ່າວ ແມ່ນມີອັດຕາສ່ວນທີ່ຕ່ຳກ່ວາຫຼາຍ ຂອງການມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສື່ສານກັບເດັກ ທີ່ສາມາດຄົງຢູ່ຕະຫຼອດໄປ ຫຼື ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການຂູດຮີດ (ເຊັ່ນ: 'ການທ່ອງທ່ຽວໃນສະຖານລ້ຽງເດັກກຳພ້າ', ໃຫ້ເງິນແກ່ເດັກນ້ອຍຂໍທານ, ຫຼື ຊື້ສິນຄ້າກັບເດັກຢູ່ຕາມທ້ອງຖະໜົນ).

ສີ່ຂໍ້ແນະນຳສຳຄັນ ທີ່ໄດ້ຈາກຜົນການສຳຫຼວດ:

1. ຕອບສະໜອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ດ້ວຍຂໍ້ມູນທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບວ່າ ວິທີໃດທີ່ເຮັດໃຫ້ເດັກອາດມີຄວາມສ່ຽງ ຕໍ່ກັບການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ການຂູດຮີດ ໃນການທ່ອງທ່ຽວ.
2. ຕອບສະໜອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ດ້ວຍຂໍ້ມູນທີ່ຊັດເຈນກ່ຽວກັບ ວິທີທີ່ຈະເປັນນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ.
3. ຕອບສະໜອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ດ້ວຍທາງເລືອກໃນການບໍລິໂພກທີ່ຫຼາຍຂຶ້ນ ແລະ ຕົວເລືອກທີ່ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ.
4. ເປີດເຜີຍໃຫ້ປະຊາຊົນທົ່ວໄປຮັບຊາບ ແລະ ເສີມສ້າງຄວາມເຂົ້າໃຈ ວ່າການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ແມ່ນໜ້າທີ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ ລະຫວ່າງ ລັດຖະບານ, ພາກອຸດສາຫະກຳ ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວ.

ປະຫວັດຄວາມເປັນມາຂອງການສຶກສາ ຄົ້ນຄວ້າ

ການທ່ອງທ່ຽວ ແມ່ນອຸດສາຫະກຳທີ່ແພ່ຫຼາຍໃນທົ່ວໂລກ. ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງວອງໄວ ຕະຫຼອດໄລຍະເວລາ ທົ່ວໂລກ ເຈັດ ທົດສະວັດ ທີ່ຜ່ານ, ອົງການທ່ອງທ່ຽວໂລກແຫ່ງສະຫະປະຊາຊາດ ຫຼື United Nations World Tourism Organisation (UNWTO) ຄາດການວ່າ ຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວທົ່ວໂລກ ຈະເພີ່ມຂຶ້ນໂດຍສະເລ່ຍ ແມ່ນ 3.3% ຕໍ່ປີ ຈາກປີ 2010 ເຖິງປີ 2030 (UNWTO, 2013). UNWTO (2013) ຄາດຄະເນວ່າ ການຂະຫຍາຍຕົວດ້ານການທ່ອງທ່ຽວທີ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ສຸດ ແມ່ນຈະພົບເຫັນໄດ້ຢູ່ໃນທະວີບອາຊີ ແລະ ປາຊີຟິກ ໃນອີກ 20 ປີຂ້າງໜ້າ (ເຊິ່ງໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວ ຄາດວ່າຈະມີຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວເພີ່ມຂຶ້ນ 4.9% ຕໍ່ປີ). ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນ, ເບິ່ງຄືວ່າມີແນວໂນ້ມ ທີ່ການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຕໍ່ການທ່ອງທ່ຽວ ຍັງຈະສືບຕໍ່ຂະຫຍາຍຕົວຢູ່ໃນປະເທດ ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ, ໄທ ແລະ ຫຼວດນາມ. ໃນຂະນະທີ່ການຂະຫຍາຍຕົວດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນໄດ້ສ້າງຜົນປະໂຫຍດທາງດ້ານເສດຖະກິດ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ, ມັນຍັງເປັນການຍິ່ງຍືນທີ່ດີວ່າດ້ວຍຜົນປະໂຫຍດຈາກການທ່ອງທ່ຽວນັ້ນ ມາພ້ອມກັບບັນຫາທີ່ສຳຄັນທາງດ້ານວັດທະນະທຳ, ສັງຄົມ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ (ເບິ່ງຕົວຢ່າງໃນ, Mowforth & Munt, 2009; Scheyvens, 2002; Smith, 1989; Telfer & Sharpley, 2008). ບັນຫາຕ່າງໆທີ່ກ່າວມານັ້ນ ແມ່ນໄດ້ຮັບການຂະຫຍາຍໃນສະພາບການທີ່ໄວ – ແລະ ສິ່ງທີ່ພົບເຫັນໄດ້ເລື້ອຍໆ ແມ່ນການພັດທະນາການທ່ອງທ່ຽວທີ່ບໍ່ມີການວາງແຜນ, ບໍ່ມີການຕິດຕາມກວດກາ ແລະ ບໍ່ຍືນຍົງ. ໜຶ່ງໃນຄວາມເປັນຫວ່ງທີ່ສຳຄັນສຳລັບໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງກັນ (ອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມລະອຽດໃນຂ້າງລຸ່ມນີ້) ແມ່ນວິທີການ ທີ່ເດັກທີ່ຢູ່ຕາມແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ອາດຈະໄດ້ຮັບຜົນກະທົບໃນທາງລົບ.

ມັນເປັນເລື່ອງໜ້າເສົ້າ, ທີ່ວ່າມີການເຊື່ອມໂຍງກັນ ລະຫວ່າງ ການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການຊຸດຮີດເດັກ, ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ໃນບັນດາປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາ. ລາຍໄດ້ທີ່ຈູງໃຈ ອາດໝາຍເຖິງວ່າເດັກອາດລົງເອີຍໂດຍການເຮັດວຽກໃນອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ, ບໍ່ວ່າຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ການຈັດທາງານທີ່ເປັນທາງການ ຫຼື ບໍ່ເປັນທາງການກໍຕາມ ແລະ ໃນເງື່ອນໄຂທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ສະຫວັດດີພາບທາງຮ່າງກາຍ, ຈິດໃຈ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພວກເຂົາ (Bliss, 2006; UNICEF, 2012). ຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນ, ເດັກທີ່ຫາເງິນຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວໃນຫຼາຍຮູບແບບຂອງການໃຊ້ແຮງງານເດັກ ຊຶ່ງເດັກມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະເຂົ້າໂຮງຮຽນໜ້ອຍ ແລະ ພະເຊີນໜ້າກັບຄວາມສ່ຽງທີ່ສູງຂຶ້ນ ຕໍ່ກັບຮູບແບບອື່ນໆຂອງການຊຸດຮີດ, ລວມທັງການລ່ວງລະເມີດທາງເພດ (Bliss, 2006; Keane, 2006; Sánchez Taylor, 2010; UNICEF, 2012).

ຄຽງຄູ່ກັບການໃຊ້ແຮງງານເດັກ, ການຊຸດຮີດທາງເພດ ແມ່ນໜຶ່ງໃນຄວາມສ່ຽງຕົ້ນຕໍສຳລັບເດັກ ທີ່ຢູ່ໃນເຂດທ່ອງທ່ຽວ, ໂດຍສະເພາະໃນພາກສ່ວນຕ່າງໆຂອງອາຊີ, ອາເມລິກາກາງ ແລະ ອາເມລິກາໃຕ້ ແລະ ອາຟຣິກາ (ເບິ່ງຕົວຢ່າງໃນ, Tepelus, 2008; George & Panko, 2011; Sánchez Taylor, 2010). ຫຼັກຖານທີ່ຮວບຮວມໄດ້ຈາກກໍລະນີຕ່າງໆທີ່ມີການລະບຸ ແລະ ລາຍງານຈາກ ອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຜູ້ກະທຳຜິດທາງເພດຕໍ່ເດັກ ທີ່ເດີນທາງເປັນບົກກະຕິ ຕັ້ງເປົ້າໃສ່ເດັກທີ່ກຳລັງເຮັດວຽກຕາມທ້ອງຖະໜົນ ຫຼື ສະຖານປະກອບການທຸລະກິດທີ່ບໍ່ເປັນທາງການຫຼາຍແຫ່ງ ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ (ເບິ່ງຕົວຢ່າງ, Keane, 2006; UNICEF, 2012). ນອກຈາກນີ້, ພວກເຂົາອາດຈະເຂົ້າເຖິງເດັກກຸ່ມສ່ຽງໄດ້ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮັບການເບິ່ງແຍງໂດຍການເຮັດວຽກຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ ຫຼື ສະຖາບັນ/ທີ່ຢູ່ອາໄສທີ່ເບິ່ງແຍງເດັກ. ໂດຍບັດສະຈາກການຄັດເລືອກ ແລະ ປ້ອງກັນທີ່ດີພໍ, ອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ບາງຄັ້ງ ກໍ່ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ຜູ້ກະທຳຜິດໄດ້ເຂົ້າເຖິງເດັກຍິງ ແລະ ເດັກຊາຍທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ ແລະ ອາດຈະບໍ່ເຈດຕະນາຊ່ວຍສົ່ງເສີມໃຫ້ມີການຊຸດຮີດກັບເດັກ. ສິ່ງນີ້ແມ່ນສາມາດເກີດຂຶ້ນໄດ້ ຢູ່ໃນສະຖານປະກອບການທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍແຫ່ງ (ເຊັ່ນວ່າ: ໂຮງແຮມ, ຮ້ານອາຫານ, ຮ້ານເຫຼົ້າ, ຕະຫຼາດ ແລະ ສະຖານທີ່ພັກຜ່ອນຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ), ລວມເຖິງ ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ທີ່ຖືກເອີ້ນວ່າ ‘ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ’ ຫຼື ດ້ານວັດທະນະທຳຜູ້ປະກອບການດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ. ຕົວຢ່າງ: ‘ການທ່ອງທ່ຽວໃນສະຖານລ້ຽງເດັກກຳພ້າ’¹ ສາມາດປ່ອຍໃຫ້ເດັກມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ກັບຮູບແບບຕ່າງໆຂອງ

¹ ເບິ່ງປະໂຫຍກຫຼັກ ທີ່ໄດ້ອະທິບາຍຢູ່ໃນໜ້າທີ່ vi.

ຜົນກະທົບທີ່ບໍ່ດີຕໍ່ສຸຂະພາບ ລວມທັງຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດແມ່ນ: ການລ່ວງລະເມີດທາງຮ່າງກາຍ, ທາງຈິດໃຈ ແລະ ທາງເພດ (Guiney, 2012, Csáky, 2009). ສິ່ງທີ່ຕາມມາພາຍຫຼັງ, ເຖິງແມ່ນວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວຜູ້ທີ່ມີເຈດຕະນາດີ ກໍຍັງສາມາດເຮັດໃຫ້ເດັກຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງໄດ້ໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ.

ໃນຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອຕໍ່ສູ້ກັບການຊູດຮີດທາງເພດເດັກ ໃນການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການເດີນທາງ ຢູ່ໃນປະເທດ ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ, ໄທ ແລະ ຫວຽດນາມ, ລັດຖະບານຂອງປະເທດອົດສະຕາລີ ໄດ້ລິເລີ່ມແນວຄວາມຄິດໃນ ການປ້ອງກັນ ແລະ ປົກປ້ອງຄູ່ກັນໄປ; ໂຄງການເດັກ (Project Childhood). ຫ້ອງການສະຫະປະຊາຊາດ ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານຢາເສບຕິດ ແລະ ອາຊະຍາກຳ ຫຼື The UN Office on Drugs and Crime (UNODC) ໂດຍການຮ່ວມມືກັບ ອົງການຕໍາຫຼວດສາກົນ (INTERPOL) ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງ (Project Childhood Protection Pillar) ເພື່ອເສີມສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ໃຫ້ແກ່ການຕອບສະໜອງຕໍ່ການ ບັງຄັບໃຊ້ກົດໝາຍຢ່າງຈິງຈັງ. ອົງການສຸພະນິມິດ ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດໂຄງການເດັກ-ເສົາຫຼັກປ້ອງກັນ (Project Childhood Protection Pillar) ເພື່ອແກ້ໄຂບັດໃຈຕ່າງໆທີ່ເຮັດໃຫ້ເດັກມີຄວາມສ່ຽງ ຕໍ່ການຊູດຮີດ ທາງເພດ ໃນຂົງເຂດທ່ອງທ່ຽວ. ເຊິ່ງເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງ, ອົງການສຸພະນິມິດ ໄດ້ພັດທະນາແນວຄິດລິເລີ່ມ ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ໂດຍການຮ່ວມມືກັບຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວ, ຮ່ວມກັບພາກລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ພາກອຸດສະຫະກຳ ຕະຫຼອດຮອດນັກທ່ອງທ່ຽວ. ການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ແມ່ນມີເປົ້າໝາຍໃນການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເດີນທາງຢູ່ໃນພາກພື້ນ ເພື່ອດຳເນີນການ ທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ເພື່ອປົກປ້ອງເດັກ. ອົງການສຸພະນິມິດ ໄດ້ໃຫ້ນິຍາມ 'ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ' ວ່າແມ່ນການທ່ອງທ່ຽວທີ່:

1. ຍອມຮັບບົດບາດທີ່ເປັນທ່າແຮງຂອງຕົນ, ແລະ ຜົນກະທົບທີ່ຕົນເອງມີ, ຕໍ່ການຊູດຮີດເດັກ.
2. ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບທີ່ເປັນອັນຕະລາຍ (ທາງກົງ ຫຼື ທາງອ້ອມ) ຕໍ່ກັບເດັກທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ.
3. ປະຕິບັດພາລະບົດບາດຢ່າງຫ້າວຫັນ ໃນການເສີມສ້າງ ແລະ ຮັກສາສະພາບແວດລ້ອມທີ່ປອດໄພ ສຳລັບເດັກໝົດທຸກຄົນ.

ໃນທີ່ສຸດ, ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ແມ່ນຖືກເບິ່ງວ່າເປັນການຕອບສະໜອງມາດຕະການແກ້ໄຂ ທີ່ຍືນຍົງໃນໄລຍະຍາວ ເພື່ອປ້ອງກັນໃຫ້ເດັກປອດໄພຈາກການລ່ວງລະເມີດ ໃນຂົງເຂດການທ່ອງທ່ຽວ. ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ແມ່ນອົງປະກອບທີ່ສຳຄັນ ຂອງການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ມີຄວາມຍືນຍົງຫຼາຍກວ່າ ແລະ ມີການກະກຽມໃນທາງບວກ.

ຈຸດປະສົງ ແລະ ວິທີການຂອງ ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ

ຈຸດປະສົງຫຼັກຂອງການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າແມ່ນເພື່ອ:

1. ເພື່ອປະເມີນຄວາມຮັບຮູ້ຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ກ່ຽວກັບການຊຸດຮິດເດັກ ໃນການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການຕອບສະໜອງຂອງພວກເຂົາເຈົ້າ ທີ່ພົບພໍ້ກັບເດັກຢູ່ໃນພາກພື້ນ.
2. ສຳຫຼວດເບິ່ງທັດສະນະຄະຕິຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການຕອບສະໜອງຕໍ່ກັບ ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ແລະ ຂອບເຂດທີ່ມີອິດທິພົນຕໍ່ພຶດຕິກຳຂອງ ເຂົາເຈົ້າ ໃນຖານະເປັນນັກທ່ອງທ່ຽວ.²

ເພື່ອໃຫ້ບັນລຸຈຸດປະສົງເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ເພື່ອເປັນການເຕີມເຕັມຄຳແນະນຳຕ່າງໆ ສຳລັບການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ໃນອານາຄົດ ກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ: ທັດສະນະຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ (ອົງການສຸພະນິມິດ, 2012), ວິທີການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າທີ່ປະສົມປະສານ ປະກອບມີ ແບບສຳຫຼວດທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນແບບສັ້ນ, ການສຳພາດລົງເລິກ ແລະ ການສັງເກດການ, ແມ່ນໄດ້ຖືກນຳໃຊ້. ແຜນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ແມ່ນໄດ້ຮັບ ອານຸມັດ ໃນເດືອນ ມີນາ 2013 ຈາກ ຄະນະກຳມະການດ້ານຈັນຍາບັນ ໃນການດຳເນີນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ກ່ຽວກັບມະນຸດ (Human Research Ethics Committee) ມະຫາວິທະຍາໄລ ແຫ່ງ ເວັດສເທີນຊິດນີ (University of Western Sydney). ໄດ້ດຳເນີນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຂັ້ນຕອນໃນການ ປົກປ້ອງເດັກ ຂອງ ອົງການສຸພະນິມິດ ແລະ ອົງຊ່ວຍເຫຼືອຂອງລັດຖະບານອົດສະຕາລີ (Australian aid). ສິ່ງນີ້ລວມເຖິງຂັ້ນຕອນທີ່ຊັດເຈນໃນການຕິດຕາມ ໃນກໍລະນີທີ່ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມ ໄດ້ເປີດເຜີຍກໍລະນີໃດໜຶ່ງຂອງ ການລ່ວງລະເມີດເດັກ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ. ບໍ່ມີເດັກນ້ອຍເຂົ້າຮ່ວມໃນການເຮັດການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຄັ້ງນີ້. ການສຶກສາມີຂຶ້ນຢູ່ ບາງກອກ, ປະເທດໄທ, ເປັນໄລຍະເວລາ ທຶກອາທິດ ໃນເດືອນ ເມສາ ແລະ ພຶດສະພາ, 2013. ບາງກອກ ໄດ້ຖືກຄັດເລືອກໃຫ້ເປັນສະຖານທີ່ດຳເນີນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ຍ້ອນວ່າ ປະເທດໄທ ແມ່ນໜຶ່ງໃນຈຸດໝາຍການທ່ອງທ່ຽວທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດຂອງອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ (ໂດຍໄດ້ຕ້ອນຮັບນັກທ່ອງທ່ຽວ ຕ່າງປະເທດຫຼາຍກ່ວາ 22 ລ້ານຄົນໃນປີ 2012). ບາງກອກ ແມ່ນເມືອງທີ່ເປັນປະຕູສູ່ ປະເທດໄທ, ລວມເຖິງ ເປັນສູນກາງການເດີນທາງໄປສູ່ພາກສ່ວນອື່ນໆພາຍໃນພາກພື້ນ. ການດຳເນີນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຢູ່ ບາງກອກ ໄດ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ການເຂົ້າເຖິງນັກທ່ອງທ່ຽວ ກຸ່ມຕົວຢ່າງໃນວົງກວ້າງທີ່ສຸດ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ ຫຼາຍສັນຊາດ, ອາຍຸ, ເພດ ແລະ ປະເພດຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ.

ຈຳນວນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທັງໝົດໃນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າເທື່ອນີ້ມີ 268 ຄົນ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້ານີ້ ໂດຍຜ່ານການປະສົມປະສານກັນ ລະຫວ່າງ ແບບສຳຫຼວດທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແລະ ການສຳພາດ ລົງເລິກ. ແບບສຳຫຼວດທີ່ເປັນລາຍລັກອັກສອນ ແມ່ນໄດ້ຖືກແຈກຢາຍຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ອ້ອມຕົວເມືອງ. ການສຳພາດແບບເຄິ່ງໂຄງສ້າງ ຍັງໄດ້ຖືກປະຕິບັດກັບຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທີ່ຖືກຄັດເລືອກ ໂດຍຜ່ານ ການໂຄສະນາຕ່າງໆ ແລະ ຜ່ານການເຂົ້າຫາໂດຍກົງ ຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວທີ່ສຳຄັນ. ມີຈຳນວນ ທັງໝົດ 209 ຄົນທີ່ໄດ້ສຳເລັດການຕອບແບບສຳຫຼວດ ແລະ 59 ຄົນແມ່ນໄດ້ຖືກສຳພາດ (ໃນການສຳພາດ 34 ຄັ້ງ). ທັງແບບສຳຫຼວດ ແລະ ການສຳພາດ ແມ່ນໄດ້ຈັດທຳຂຶ້ນ ເປັນພາສາອັງກິດ, ຈີນ, ຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ເກົາຫຼີ (ໂດຍການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກນັກແປພາສາໃນກໍລະນີຂອງການສຳພາດ). ທັງສາມກຸ່ມພາສາອາຊີ ໄດ້ຮັບການ ຄັດເລືອກໂດຍສະເພາະ ຈາກຄວາມພະຍາຍາມໃນການສ້າງກຸ່ມຕົວຢ່າງທີ່ເປັນຕົວແທນ ໃຫ້ຫຼາຍກ່ວາການ

² ນັກຄົ້ນຄວ້າຍັງໄດ້ວິເຄາະ ຄຳຕອບຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ຕໍ່ກັບສື່ໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ

ສຶກສາໃນປີ 2012. ນັກທ່ອງທ່ຽວຄົນຈີນ, ຍີ່ປຸ່ນ ແລະ ເກົາຫຼີໃຕ້ ເປັນສາມປະເທດທີ່ປະກອບສ່ວນໃນຕະຫຼາດທ່ອງທ່ຽວທີ່ໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ຢູ່ໃນພາກພື້ນ.³

ຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆ

ຜົນທີ່ໄດ້ຈາກການສຶກສາຄັ້ງນີ້ ບໍ່ຄວນທີ່ຈະອ່ານໃນຖານະຕົວແທນຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວໝົດທຸກຄົນ ທີ່ເຂົ້າມາໃນພາກພື້ນດັ່ງກ່າວ ມີຂະໜາດຂ້ອນຂ້າງນ້ອຍ, ເຖິງວ່າບໍ່ສຳຄັນ, ຂະໜາດກຸ່ມຕົວຢ່າງແມ່ນ 268 ຄົນ. ວິທີການຄັດເລືອກຢູ່ກັບສະຖານທີ່, ເຊິ່ງເປັນການຊ່ວຍນັກຄົ້ນຄວ້າ ໃນການສົນທະນາກັບນັກທ່ອງທ່ຽວ, ເຊິ່ງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມມັກຈະເປັນຜູ້ທີ່ມີເວລາໜ້ອຍ. ນີ້ແມ່ນກໍລະນີສະເພາະສຳລັບຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມທີ່ເປັນຄົນເອເຊຍ, ເຊິ່ງຕ້ອງເພິ່ງພານັກແປພາສານຳກັນ, ອາດຈະເຮັດໃຫ້ຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສາມາດໃນການດຶງເອົາຂໍ້ມູນທີ່ມີຄຸນນະພາບ. ການເລືອກເອົາເມືອງໜຶ່ງແມ່ນໄດ້ຜິດດີ ໂດຍເວລາທີ່ໃຫ້ ແລະ ຊັບພະຍາກອນທີ່ມີຢູ່ຢ່າງຈຳກັດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ການສຶກສາທີ່ສົມບູນຫຼາຍຂຶ້ນ ໃນທັງໝົດສີ່ປະເທດ ກັບການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ກ່ຽວກັບການຄັດເລືອກທີ່ກວ້າງຂວາງກ່ວາ ອາດສົ່ງຜົນໃນພາບທີ່ແຕກຕ່າງກັນອອກໄປໜ້ອຍໜຶ່ງ. ເຖິງແມ່ນວ່າ, ທ່າອ່ຽງ ແລະ ແນວໂນ້ມທີ່ເກີດຂຶ້ນ ແມ່ນມີຄວາມໜ້າເຊື່ອຖືໃຫ້ຄວາມຈິງ ເຊິ່ງການສົນທະນາທີ່ສຳຄັນຫຼາຍຄັ້ງ ໄດ້ມີການເຮັດຊຳ ແລະ ທັບຊ້ອນກັນກັບຜົນທີ່ໄດ້ຈາກການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ: ມູມມອງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ - *The Tourist Perspective* (World Vision, 2012).

ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ

ປະຊາກອນຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າແມ່ນກວ້າງຂວາງຫຼາຍ. ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມແມ່ນເປັນຕົວແທນຂອງ 39 ສັນຊາດ (ລວມທັງມາຈາກ ອາຊີ-ປາຊີຟິກ, ເອີຣົບ ແລະ ອາເມລິກາ), ເພດ (56% ເປັນຍິງ ແລະ 43% ເປັນຊາຍ), ກຸ່ມອາຍຸ, ປະເພດຂອງນັກເດີນທາງ, ພື້ນຖານການສຶກສາ ແລະ ປະສົບການອາຊີບ (ເບິ່ງເອກະສານຊ້ອນທ້າຍ 1: ປະຊາກອນຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ສຳລັບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມ). ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຍັງໄດ້ໃຊ້ໄລຍະເວລາທີ່ແຕກຕ່າງກັນອອກໄປໃນພາກພື້ນ. ຫຼາຍຄົນໄດ້ທ່ອງທ່ຽວໄປໃນຫຼາຍກ່ວາໜຶ່ງປະເທດຂອງບັນດາປະເທດທີ່ຢູ່ໃນສູນກາງຂອງການສຶກສານີ້ (ນອກເໜືອຈາກປະເທດໄທ, 43% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດ ຍັງໄດ້ໄປທ່ອງທ່ຽວປະເທດກຳປູເຈຍ, 11% ໄດ້ໄປຢູ່ນາມິບີ ສປປ ລາວ ແລະ 37% ໄດ້ໄປຢູ່ນາມິບີປະເທດຫຽວດນາມ) ແລະ ຈຳນວນທີ່ສຳຄັນ ແມ່ນນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ ກັບຄືນມາທ່ອງທ່ຽວອີກໃນພື້ນທີ່ແມ່ນ (42% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດ ທີ່ໄປປະເທດໄທ, 11% ທີ່ໄປກຳປູເຈຍ, 6% ທີ່ໄປ ສປປ ລາວ ແລະ 18% ທີ່ໄປຫຽວດນາມ ແມ່ນນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ກັບຄືນມາທ່ອງທ່ຽວອີກ).

³ ນັກທ່ອງທ່ຽວຄົນຈີນ ປະກອບສ່ວນໃນຕະຫຼາດນັກທ່ອງທ່ຽວໃຫຍ່ທີ່ສຸດ (12.8% ຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວທັງໝົດ), ຕາມດ້ວຍນັກທ່ອງທ່ຽວຄົນມາເລເຊຍ (8%), ເກົາຫຼີ (6.3%) ແລະ ຍີ່ປຸ່ນ (5.7%) ໃນໂຄງການເດັກ ເຊິ່ງເປັນໂຄງການສີ່ປະເທດ (Project Childhood) – ກຳປູເຈຍ, ສປປ ລາວ, ໄທ ແລະ ຫຽວດນາມ (ອີງໃສ່ສະຖິຕິການທ່ອງທ່ຽວໃນປີ 2012 ຈາກກະຊວງການທ່ອງທ່ຽວຂອງ ປະເທດກຳປູເຈຍ, ສະຖານທູດລາວ ປະຈຳປະເທດໄທ, ກະຊວງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ກິລາຂອງໄທ, ແລະ ກະຊວງວັດທະນະທຳ, ກິລາ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວຂອງຫຽວດນາມ).

ຜົນການສຶກສາທີ່ສໍາຄັນ

ນັກທ່ອງທ່ຽວສ່ວນຫຼາຍ ແມ່ນຮັບຮູ້ເຖິງບັນຫາ ການຂູດຮີດເດັກ ທີ່ເຊື່ອມໂຍງ ກັບການທ່ອງທ່ຽວຢູ່ໃນພາກພື້ນ.

ນັກທ່ອງທ່ຽວສ່ວນຫຼາຍລະບຸວ່າ ພວກເຂົາຮັບຮູ້ວ່າ ເດັກຈຳນວນໜຶ່ງຢູ່ໃນ ອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ ເປັນເປົ້າໝາຍຂອງການລ່ວງລະເມີດ ຫຼື ຂູດຮີດ ຢູ່ໃນຂົງເຂດຂອງການທ່ອງທ່ຽວ (75% ຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດ ແລະ 80% ຂອງຜູ້ຖືກສຳພາດ⁴). ນັກທ່ອງທ່ຽວມັກຈະອ້າງເຖິງ ປະເພດຂອງການຂູດຮີດສະເພາະເຊັ່ນວ່າ: (ໃນຄຳສັບຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມເອງ) ‘ການທ່ອງທ່ຽວທາງເພດເດັກ’, ‘ການຄ້າເດັກ’ ຫຼື ‘ການໃຊ້ແຮງງານເດັກ’. ສ່ວນຫຼາຍນັກທ່ອງທ່ຽວແມ່ນຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບບັນຫາ ກ່ອນການມາຮອດພາກພື້ນ. ພວກເຂົາໄດ້ລະບຸວ່າ ພວກເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບບັນຫາດັ່ງກ່າວນີ້ໂດຍຜ່ານປາກຕໍ່ປາກ, ການສຶກສາທີ່ເປັນທາງການ, ໂດຍຜ່ານ ສື່ທ່ອງຖິ່ນເຊັ່ນ: ໜັງສືພິມ ແລະ ລາຍການສາລະຄະດີຕ່າງໆ, ແຫຼ່ງວັດທະນະທຳທີ່ເປັນທີ່ນິຍົມເຊັ່ນ: ຮູບເງົາ ແລະ ໂທລະພາບ, ຫຼື ແຫຼ່ງຂ່າວໃນອິນເຕີເນັດເຊັ່ນ: ບລັອກ (blogs) ແລະ ການໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ທາງເຄືອຂ່າຍສັງຄົມ ອອນລາຍ.

ໃນຂະນະທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍຄົນ ອ້າງເຖິງຮູບແບບທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ບາງທີອາດໄດ້ຮັບການເຜີຍແຜ່ໃນວົງ ກ້ວາງຂວາງອອກໄປ ສຳລັບຮູບແບບຕ່າງໆໃນການຂູດຮີດເດັກ, ມີຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຈຳນວນໜ້ອຍ ທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຊັດເຈນ ຂອງລັກສະນະທີ່ແທ້ຈິງຫຼາຍດ້ານຂອງການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ວິທີການຕ່າງໆ ທີ່ເດັກນ້ອຍສາມາດຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການຂູດຮີດ ໃນຂົງເຂດການທ່ອງທ່ຽວ. ການສົນທະນາດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ກັບ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຄົນຝຣັ່ງ (ຊາຍ ແລະ ຍິງ, ອາຍຸ 34 ແລະ 27, ປີຕາມລຳດັບ) ສະແດງໃຫ້ເຫັນຈຸດບໍ່ສຳພັນກັນເຊັ່ນ:

ຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກ: ມີສິ່ງທີ່ເຈົ້າຄິດວ່າເຈົ້າໄດ້ເຫັນເດັກທີ່ຖືກຂູດຮີດບໍ່? ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງແມ່ນ ທາງເພດ, ຍ້ອນວ່າເຈົ້າລະບຸວ່າມີບາງສິ່ງທີ່ເຈົ້າບໍ່ຢາກເຫັນ, ແຕ່ໃນຮູບແບບ ອື່ນໆເດ?

ຜູ້ຍິງ: ບໍ່
ຜູ້ຊາຍ: ບໍ່ ໂດຍທຳມະຊາດ, ບໍ່

ຜູ້ອຳນວຍຄວາມສະດວກ: ເຈົ້າເຄີຍພົບເຫັນເດັກກຳລັງຂໍທານ ຫຼື ຂໍເງິນບໍ່?

ຜູ້ຊາຍ: ແມ່ນເຄີຍ.
ແມ່ຍິງ: ແມ່ນເຄີຍ.

ຈຸດບໍ່ສຳພັນກັນນີ້ ຍັງສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍຮູບທີ 1, ໄດ້ອະທິບາຍເພີ່ມເຕີມດັ່ງນີ້. ໃນຂະນະທີ່ 67% ຂອງ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດ ລະບຸວ່າພວກເຂົາບໍ່ພົບເຫັນສະຖານະການຂອງການລ່ວງລະເມີດ ຫຼື ການຂູດຮີດ ເດັກເລີຍ ໃນຂະນະທີ່ເດີນທາງຢູ່ໃນພາກພື້ນ, 15% ເວົ້າວ່າ ໄດ້ເອົາເງິນໃຫ້ແກ່ເດັກຂໍທານ, 27% ບອກວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ຊື້ສິນຄ້າຈາກຜູ້ຂາຍທີ່ເປັນເດັກ, 33% ເວົ້າວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນເດັກທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ຕາມສະຖານ ທີ່ທ່ອງທ່ຽວ ຫຼື ສະຖານທີ່ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການທ່ອງທ່ຽວ, ແລະ 18% ເວົ້າວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນເດັກ ທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ໃນສະຖານບັນເທີງໃນເວລາກາງຄືນ ເຊັ່ນ: ຮ້ານເຫຼົ້າ ແລະ ຮ້ານເຕັ້ນລຳຕ່າງໆ. ຄວາມຈິງກໍຄືວ່າ ນັກເດີນທາງຫຼາຍຄົນ ບໍ່ໄດ້ລະບຸວ່າສະຖານະການເຫຼົ່ານີ້ວ່າ ອາດເປັນແຫຼ່ງທີ່ມີການຂູດຮີດ ເຮັດໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວ ບາງຈຳນວນ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຈຳກັດກ່ຽວກັບບັນຫານີ້. ໃນທາງກັບກັນ, ສິ່ງນີ້ແມ່ນມີຜົນກະທົບຕໍ່ຄວາມຮັບຮູ້ ຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາເອງ.

⁴ ຜູ້ຖືກສຳພາດ 48 ຄົນແມ່ນຖືກຖາມຄຳຖາມນີ້.

ສອດຄ່ອງກັບທິດທາງດັ່ງກ່າວນີ້ ແມ່ນເປັນແນວໂນ້ມໃນກຸ່ມນັກທ່ອງທ່ຽວບາງສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບການລ່ວງລະເມີດ ກັບກຸ່ມສະເພາະຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ, ຫຼື ຫຼາຍ ກ່ວາ ໂດຍສະເພາະນັກທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ພວກເຂົາເອົາຕົວອອກຫ່າງ. ຕົວຢ່າງ: ໜຶ່ງໃນຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດຄົນສະເປນ (ຜູ້ຊາຍ, ອາຍຸ 41-45 ປີ) ໄດ້ລະບຸສະເພາະເຈາະຈົງວ່າ ‘ພຣັງ’⁵ ແມ່ນ ‘ທີ່ເປັນແບບຢ່າງສະເພາະ’ ຜູ້ກະທຳຜິດທາງເພດເດັກ. ທຳນອງດຽວກັນ, ເມື່ອຖາມກ່ຽວກັບກໍລະນີຂອງການລ່ວງລະເມີດເດັກ, ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດຄົນອັງກິດ (ທີ່ອາໄສຢູ່ ຮ່ອງກົງ) ໄດ້ໃຫ້ຄຳເຫັນວ່າ:

“ນິລູກຄ້າບາງລາຍທີ່ມາຫາ [ແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວສະເພາະ] – ມັນດຶງດູດບາງຄົນທີ່ຂ້ອນຂ້າງໜ້າລັງກຽດ. ບາງຄັ້ງຄາວ ທ່ານສາມາດພົບເຫັນພວກເຂົາ ຢູ່ຕາມລົດຂົນສົ່ງສາທາລະນະ ກັບເດັກຍິງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຂົາອາຍຸເທົ່າໃດ ແຕ່ວ່າບາງຄົນອາດເປັນເດັກ... ມັນຂຶ້ນກັບວ່າທ່ານວາດພາບແນວໃດລະຫວ່າງ ເດັກ ແລະ ຜູ້ໃຫຍ່... ແຕ່ວ່ານັກເດີນທາງເຫຼົ່ານັ້ນແມ່ນເຂົ້າມາທີ່ນີ້ ເພື່ອລ່ວງລະເມີດ ໂດຍສະເພາະ.”
(ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດເພດຊາຍ, ຄົນອັງກິດ, ອາຍຸ 46 ປີ)

ໂດຍລວມ, ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມຫຼາຍຄົນ ໄດ້ຍົກໃຫ້ເຫັນການເຊື່ອມໂຍງກັນລະຫວ່າງ ການທ່ອງທ່ຽວໃນພາກພື້ນ ແລະ ການຂູດຮີດເດັກ, ໃນຫຼາຍໆກໍລະນີຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນເຖິງ ພາບພົດດ້ານລົບທີ່ຮຸນແຮງຂອງສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ ທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຂຶ້ນ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ:

“ຂ້ອຍໄດ້ລົມກັບເດັກຍິງທີ່ມາຈາກປະເທດສະວິເດັນ ທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກໃນຮ້ານຂາຍເຫຼົ້າແຫ່ງໜຶ່ງ [ຢູ່ໃນເມືອງທ່ອງທ່ຽວຊາຍທາດ ທີ່ເປັນທີ່ນິຍົມ] ແລະ ນາງບອກກັບຜູ້ຂ້ອຍວ່າ ມີຫຼາຍກຸ່ມທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງເດັກທີ່ເຮັດວຽກ – ມີເດັກນ້ອຍຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ເຮັດວຽກ ໂດຍການເກັບຂີ້ເຫຍື້ອຢູ່ຕາມຊາຍທາດ, ນອກຈາກນັ້ນ ກໍ່ມີເດັກທີ່ທຸກຍາກໜ້ອຍໜຶ່ງທີ່ໄປຂາຍດອກກຸຫຼາບ ແລະ ມີເດັກຍິງຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ປະດິດ ແລະ ຂາຍປະລັກແຂນ. ອີງຕາມຂໍ້ມູນຂອງນາງ ເມື່ອອາຍຸຮອດ 18 ປີ ຜູ້ຍິງເຫຼົ່ານີ້ຈະກາຍເປັນໂສເພນີ. ນາງເປັນໝູ່ກັບເດັກຍິງຈຳນວນໜຶ່ງຂາຍປະລັກແຂນ ແລະ ນາງກັບຄືນບ້ານທີ່ປະເທດ ສະວິເດັນ ເປັນເວລາໜຶ່ງເດືອນ ແລະ ເມື່ອນາງກັບມາ [ນາງເວົ້າວ່າ] ພວກເຂົາ [ກໍ່ເຮັດວຽກເປັນ] ໂສເພນີ ແລະ ຕື່ມເຫຼົ້າຢູ່ທີ່ຮ້ານຂາຍເຫຼົ້າ. ນາງຕົກໃຈຫຼາຍທີ່ເຫັນວ່າເປັນເຊັ່ນນັ້ນ ເມື່ອຂ້ອຍໄດ້ຍິນແນວນັ້ນຂ້ອຍຮູ້ສຶກອຶດອັດຫຼາຍ. ມີຜູ້ຊາຍແກ່ຊາວຕາເວັນຕົກຈຳນວນຫຼາຍ [ທີ່ຢູ່ໃນເມືອງນັ້ນ ເພື່ອເດັກຍິງ], ເຊິ່ງເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າລັງກຽດ.” (ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນສະວິເດັນ, ອາຍຸ 19 ປີ).

ໃຫ້ການເຊື່ອມໂຍງເອກະສານທີ່ດີ ລະຫວ່າງ ສື່ການທ່ອງທ່ຽວ, ຈົນຕະນາການຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ, ການສົນທະນາກັບນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ພາບພົດສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ພົດຕິກຳຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ (ເບິ່ງຕົວຢ່າງ: Crouch, Jackson & Thompson, 2005; Jenkins, 2003; Long & Robinson, 2009) ຄວາມຮູ້ສຶກນີ້ກໍ່ຄືເຫຼົ່ານີ້ (ບໍ່ວ່າຈະອີງໃສ່ການບໍລິໂພກສື່, ປະສົບການຄັ້ງທຳອິດ ຫຼື ປາກຕໍ່ປາກ) ແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫຼາຍ. ໃນຂະນະທີ່ພາບພົດດັ່ງກ່າວ ແມ່ນຊັດເຈນວ່າບໍ່ໄດ້ປ້ອງກັນນັກທ່ອງທ່ຽວເຫຼົ່ານີ້ ໂດຍສະເພາະ ຈາກການເຂົ້າມາທ່ຽວຊົມບັນດາປະເທດໃນພາກພື້ນ, ໃນໄລຍະຍາວ ພວກເຂົາມີທາງແຮງ ທີ່ຈະສົ່ງຜົນກະທົບທີ່ເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ຄວາມຕ້ອງການດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ.

“...ມີຫຼາຍກຸ່ມທີ່ແຕກຕ່າງກັນຂອງເດັກທີ່ເຮັດວຽກ ມີເດັກທີ່ທຸກຍາກຂ້ອນຂ້າງໜ້ອຍທີ່ໄປຂາຍດອກກຸຫຼາບ ແລະ ຕໍ່ມາກໍ່ມີເດັກຍິງຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ປະດິດ ແລະ ຂາຍປະລັກແຂນ ອີງຕາມຂໍ້ມູນຂອງນາງ ເມື່ອອາຍຸຮອດ 18 ປີ ຜູ້ຍິງເຫຼົ່ານີ້ກໍ່ຈະກາຍເປັນໂສເພນີ.”

ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນສະວິເດັນ, ອາຍຸ 19 ປີ

⁵ ຝະລັ່ງແມ່ນຄຳສັບຂອງໄທ ທີ່ໃຊ້ອະທິບາຍຄົນຕ່າງປະເທດ ມີຕົ້ນກຳເນີດມາຈາກຄົນຜິວຂາວ.

ນັກທ່ອງທ່ຽວເກືອບວ່າທັງໝົດ ໄດ້ພົບປະກັບເດັກທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ການພົບປະຫຼາຍໆຄັ້ງ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວຮູ້ສຶກເສົ້າໃຈ, ຮູ້ສຶກຜິດ, ຮູ້ສຶກເປັນຫ່ວງ ແລະ ຮູ້ສຶກຜິດຫວັງ.

ການພົບປະກັບເດັກ ແມ່ນໄດ້ຖືກລາຍງານຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໂດຍນັກທ່ອງທ່ຽວ. 95% ຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດ ແລະ ສ່ວນຫຼາຍຂອງຜູ້ຖືກສຳພາດ ເວົ້າວ່າພວກເຂົາໄດ້ພົບປະກັບເດັກທ້ອງຖິ່ນຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ. 32% ຂອງຜູ້ຖືກສຳຫຼວດເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາໄດ້ລົມ ແລະ ຫຼິ້ນກັບເດັກໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ 5% ໄດ້ສະໝັກໃຈໄປກັບເດັກໃນທ້ອງຖິ່ນ (ເບິ່ງຮູບທີ 1 ລຸ່ມນີ້, ສະຫຼຸບຫຍໍ້ການພົບປະກັບເດັກທ້ອງຖິ່ນຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດ). ຜູ້ຖືກສຳພາດຫຼາຍຄົນ ຍັງໄດ້ເວົ້າເຖິງການໄດ້ຫຼິ້ນ ຫຼື ໄດ້ລົມກັບເດັກ ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ສະທາລະນະ (ລວມທັງການທົດນ້ຳໃສ່ກັນ ໃນລະຫວ່າງບຸນສົງການ⁶), ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ຕາມຖະໜົນຫົນທາງ. ນັກທ່ອງທ່ຽວບາງຄົນ ຮູ້ສຶກວ່າການພົບປະເຫຼົ່ານີ້ແມ່ນມີຄຸນຄ່າ ແລະ ໜ້າຈົດຈຳຢ່າງຍິ່ງ, ເປັນປະສົບການຫາຍາກ – ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ສຳພັດປະສົບການຈິງເຂົ້າໃຈໃນວັດທະນະທຳທ້ອງຖິ່ນ.⁷ ຍົກຕົວຢ່າງຄຳເຫັນດັ່ງລຸ່ມນີ້:

“ຂ້ອຍມັກສົນທະນາກັບເດັກ ແຕ່ຂ້ອຍໄດ້ພົບວ່າ ສະຖານະການຂອງພວກເຂົາ ໜ້າເສົ້າໃຈຫຼາຍ. ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ສຶກເສຍໃຈທີ່ເຫັນເດັກຢູ່ຕາມທ້ອງຖະໜົນ ແລະ ພວກເຂົາທຸກຈົນຫຼາຍ. ຂ້ອຍຢາກຈະສາມາດຊ່ວຍພວກເຂົາໄດ້ ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດເລີຍ.”

ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເພດຍິງ ອາຍຸ 26-30 ປີ

“ຂ້ອຍມີຄວາມມ່ວນຊື່ນທີ່ໄດ້ໃຊ້ເວລາກັບພວກເຂົາ [ເດັກຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນ], ໄດ້ຖາມຄຳຖາມກ່ຽວກັບ [ການດຳລົງຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ] ແລະ ໄດ້ສອນຄຳສັບພາສາອັງກິດໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.”

(ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເພດຍິງ, ຄົນອົດສະຕາລີ, ອາຍຸ 26-30 ປີ)

“ຂ້ອຍມັກທີ່ຈະພົບປະກັບເດັກໃນທ້ອງຖິ່ນ. ນີ້ແມ່ນຈຸດເດັ່ນສຳລັບວັນຢຸດພັກຜ່ອນຂອງຂ້ອຍ.”

(ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເພດຍິງ, ຄົນນິວຊີແລນ, ອາຍຸ 41-45 ປີ)

ໃນຂະນະດຽວກັນ ນັກທ່ອງທ່ຽວບາງຄົນ ເຫັນວ່າເດັກຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນແມ່ນ ‘ເປັນມືດ’ ແລະ ‘ມີຄວາມສຸກ’ ແລະ ບາງຈຳນວນຈົນເວົ້າໄປເຖິງຂັ້ນວ່າ ການໄດ້ພົບປະ ແລະ ລົມກັບເດັກແມ່ນຈຸດເດັ່ນ ຂອງການເດີນທາງທ່ອງທ່ຽວຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ອື່ນໆລາຍງານວ່າພວກເຂົາຮູ້ສຶກເປັນຫ່ວງ, ຮູ້ສຶກຜິດ, ຮູ້ສຶກຜິດຫວັງ, ຮູ້ສຶກເສົ້າໃຈ ແລະ ຮູ້ສຶກບໍ່ພໍໃຈ. ເຊິ່ງເປັນຜົນມາຈາກການພົບປະຂອງພວກເຂົາ. ສ່ວນຫຼາຍການຕອບສະໜອງຕໍ່ກັບຄຳຖາມທີ່ວ່າ: “ການພົບປະຂອງທ່ານກັບເດັກທ້ອງຖິ່ນ ເຮັດໃຫ້ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດ” ວ່າເປັນໄປໃນທາງລົບ:

“ເດັກທ້ອງຖິ່ນບາງຄົນເປັນຂໍ້ຫານຢູ່ຕໍ່ໜ້າໂຮງແຮມ ແລະ ຮ້ານບັນເທີງໃນຍາມກາງຄືນ, ເຊິ່ງຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າເປັນເລື່ອງທີ່ຜິດຫຼາຍໃນທາງສັງຄົມ. ຂ້ອຍຍັງເຫັນຊາວໜຸ່ມຂາຍຢາເສບຕິດ ແລະ ຂາຍບໍລິການທາງເພດຢ່າງເປີດເຜີຍຕາມຖະໜົນຫົນທາງ, ເຊິ່ງເປັນເລື່ອງທີ່ລົບກວນຫຼາຍ.”

(ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເພດຍິງ, ຄົນອົດສະຕາລີ, ອາຍຸ 31-35 ປີ)

⁶ ເທດສະການສົງການ ແມ່ນໝາຍເຖິງການສະເຫຼີມສະຫຼອງປີໃໝ່ຂອງໄທ ເຊິ່ງຈັດຂຶ້ນໃນເດືອນເມສາ. ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສະເຫຼີມສະຫຼອງນີ້ ໄດ້ທົດນ້ຳໃສ່ຄົນອື່ນ (ລວມທັງຄົນແປກໜ້າ). ໃນທຳນອງດຽວກັນ ການສະເຫຼີມສະຫຼອງປີໃໝ່ ແມ່ນຖືກຈັດຂຶ້ນໃນທຸກບ່ອນ ຢູ່ໃນພາກພື້ນ, ແຕ່ວ່າ ການສຳພາດແມ່ນໄດ້ຈັດຂຶ້ນຢູ່ໃນບາງກອກ ໃນລະຫວ່າງ ເທດສະການສົງການ ຜູ້ຖືກສຳພາດຈຳນວນໜຶ່ງ ແມ່ນຫາກໍມາຈາກ ‘ການທົດນ້ຳ’ ກັບຄືນໃນທ້ອງຖິ່ນ.

⁷ ເຖິງວ່າຄຳເຫັນເຫຼົ່ານີ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໂດຍນັກທ່ອງທ່ຽວອົດສະຕາລີ, ກໍອາດຈະເປັນບັນ ພັນຖານທີ່ຮູ້ວ່າ ມີຜູ້ປະກອບການທ່ອງທ່ຽວບາງລາຍຢູ່ໃນພາກພື້ນໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວມີໂອກາດທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມກັບຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ເດັກໃນທ້ອງຖິ່ນ ຜ່ານການທ່ອງທ່ຽວແບບພັກເຊົາຢູ່ເຮືອນຂອງຄົນທ້ອງຖິ່ນ (homestays) ແລະ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ລາຍງານໄປແລ້ວໂດຍ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການເຮັດການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າບາງສ່ວນ, ການໄປຢ້ຽມຢາມໂຮງຮຽນ ແລະ ເດັກຢູ່ໃນສະຖານເບິ່ງແຍງເດັກ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ມັກຈະຖືກສ້າງໃຫ້ເປັນການຕະຫຼາດວ່າເປັນ ‘ປະສົບການທາງດ້ານວັດທະນະທຳ’.

“ຂ້ອຍມັກລົມກັບເດັກ ແຕ່ຂ້ອຍພົບວ່າສະຖານະການຂອງເຂົາເຈົ້າໜ້າເສົ້າຫຼາຍ. ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍ ຮູ້ສຶກເສຍໃຈທີ່ເຫັນເດັກນ້ອຍຢູ່ຕາມທ້ອງຖະໜົນ ແລະ ເຂົາເຈົ້າທຸກຍາກຫຼາຍ. ຂ້ອຍກໍ່ຢາກມີ ຄວາມອາດສາມາດທີ່ຊ່ວຍພວກເຂົາ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດແທ້.”

(ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເພດຍິງ, ຄົນອົດສະຕາລີ, ອາຍຸ 26-30 ປີ)

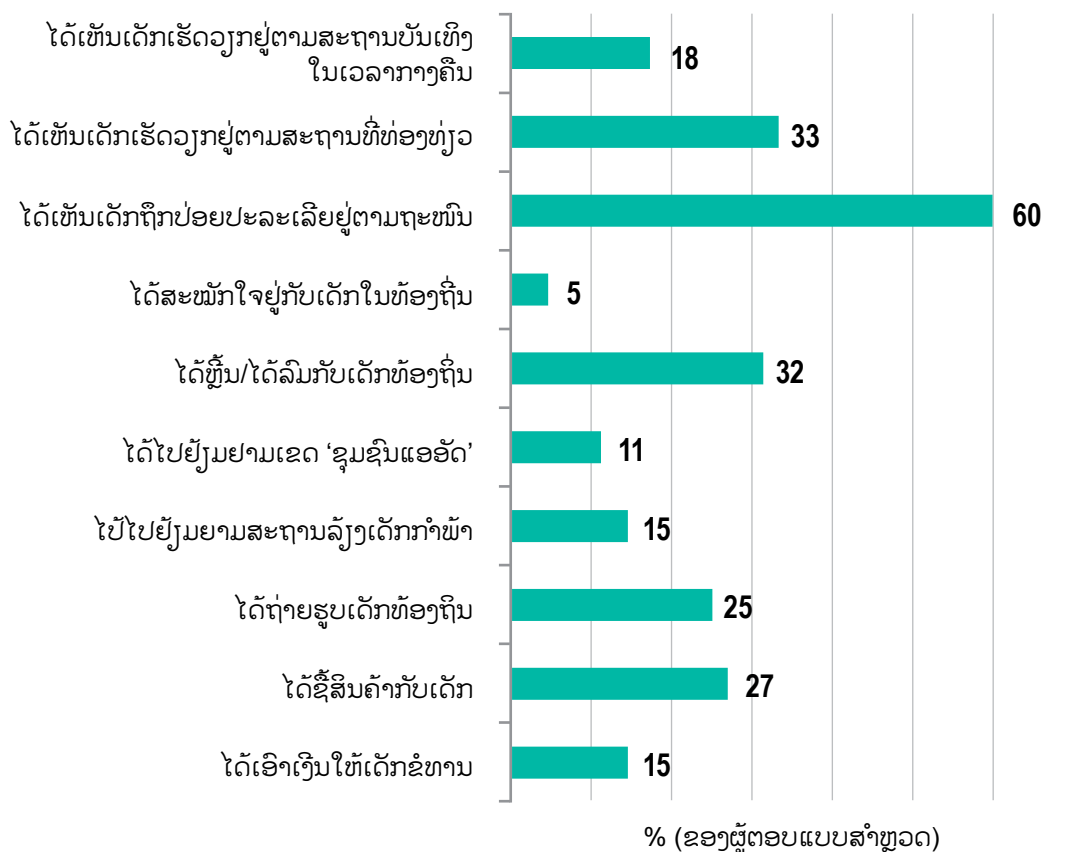
“ມັນເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າເສົ້າທີ່ເຫັນເດັກເຍົາວະຊົນກຳລັງຖືກບັງຄັບໃຫ້ເຮັດວຽກ.”

(ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເພດຍິງ, ຄົນອົດສະຕາລີ, ອາຍຸ 18-20 ປີ)

ດັ່ງທີ່ສັງເກດເຫັນ, ຮູບພາບທີ 1 ຂ້າງລຸ່ມນີ້ ໄດ້ຮວບຮວມ ປະເພດຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດ ທີ່ໄດ້ພົບປະ ກັບເດັກໃນທ້ອງຖິ່ນ, ເຊິ່ງລວມທັງການເຫັນເດັກຖືກປ່ອຍປະລະເລີຍຢູ່ຕາມທ້ອງຖະໜົນ (60%), ທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ຕາມແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ (33%) ແລະ ເຮັດວຽກຢູ່ໃນສະຖານບັນເທີງໃນຕອນກາງຄືນ (18%). ຜູ້ຖືກສຳພາດຈຳນວນໜຶ່ງລາຍງານວ່າ ສະຖານະການທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເດັກ ຫຼື ຊາວໜຸ່ມນັ້ນ ເຊິ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ສຶກຂ້ອນຂ້າງອຶດອັດ. ມີພຽງສ່ວນໜ້ອຍດຽວທີ່ບໍ່ຮູ້ສຶກແນວນັ້ນ. ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ລວມທັງ ເຫດການຂອງການພົບເຫັນເດັກນ້ອຍເຮັດວຽກ ຫຼື ຂໍທານ, ກຳລັງຖືກຊັກຈູງໄປທາຮ້ານເຫຼົ້າ ແລະ ຮ້ານເຕັ້ນລຳ ມີສ່ວນຮ່ວມກັບອຸດສະຫະກຳທາງເພດ ເຊິ່ງມີຊາວໜຸ່ມທີ່ບໍ່ທັນບັນລຸນິຕິພາວະ ກຳລັງເຮັດວຽກຢູ່, ແລະ ສຳລັບຜູ້ຊາຍສອງຄົນທີ່ແຕກຕ່າງກັນທີ່ຖືກສຳພາດ, ແມ່ນ ຖືກຍື່ນຂໍສະເໜີຈາກຜູ້ຍິງທີ່ຍັງບໍ່ທັນບັນລຸນິຕິພາວະ (ຄາດວ່າທັງສອງຄົນມີອາຍຸ ລະຫວ່າງ 12-15 ປີ).

ຮູບທີ 1:

ນັກທ່ອງທ່ຽວພົບປະກັບເດັກຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ

ປະສົບການດັ່ງກ່າວ ໄດ້ສົ່ງຜົນກະທົບທີ່ສຳຄັນຕໍ່ກັບນັກທ່ອງທ່ຽວແຕ່ລະບຸກຄົນ, ລວມເຖິງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາຕໍ່ກັບສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ:

“[ປະສົບການໜຶ່ງທີ່ຂ້ອຍມີແມ່ນ] ເດັກຍິງພະຍາຍາມຈະຂາຍໂຕໃຫ້ຂ້ອຍ. ຂ້ອຍໄດ້ປະຕິເສດໄວທີ່ສຸດ ເທົ່າທີ່ຂ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້. ຂ້ອຍບອກນາງວ່າຂ້ອຍບໍ່ສົນໃຈ. ຂ້ອຍບອກນາງໃຫ້ໄປໂກງ ແຕ່ຂ້ອຍກໍຍັງຮູ້ສຶກຍ້ານສຳລັບສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຍ້ອນວ່ານາງເບິ່ງຄືອາຍຸຍັງນ້ອຍຫຼາຍ. ຂ້ອຍຮູ້ສຶກແປກໃຈ ຍ້ອນວ່າມັນເປັນບຸນ [ປີໃໝ່] ດັ່ງນັ້ນ ທຸກຄົນທີ່ຢູ່ຕາມທ້ອງຖະໜົນ ກຳລັງມ່ວນຊື່ນກັບການສາດນ້ຳ ດັ່ງນັ້ນຖ້າວ່າມີບາງຄົນເຂົ້າມາຫາເຈົ້າ, ເຈົ້າຄິດພຽງແຕ່ວ່າມັນເປັນສ່ວນໜຶ່ງ, ແຕ່ວ່າຫຼັງຈາກນັ້ນ ລາວຍັບເຂົ້າມາໃກ້ຂ້ອຍຫຼາຍ ແລະ ເອົາມືມາສຳພັດຂ້ອຍ... ມັນເປັນປະສົບການທີ່ໜ້າຍ້ານກົວ.” (ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຊາຍ, ຄົນຮອນແລນ, ອາຍຸ 22)

“ຄົນອອກໄປທ່ຽວນອກບ້ານ ແລະ ເມົາເຫຼົ່າຫຼາຍ ແລະ ພວກເຂົາທັງໝົດເປັນຊາວຕາເວັນຕົກ, ແລະ ມີກຸ່ມຜູ້ຍິງທ້ອງຖິ່ນກຸ່ມໃຫຍ່, ອາດຈະອາຍຸຕຳກ່ວາ 18 ປີ ເຊິ່ງທັງໝົດກຳລັງພະຍາຍາມຢ່າງໜັກ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມສົນໃຈຈາກຜູ້ຊາຍ ທີ່ບໍ່ຮູ້ຊື່ວ່າເຂົາເຈົ້າເປັນຍິງໂສເພນີ. ອັນນັ້ນເປັນສ່ວນໜຶ່ງວ່າເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ມັກມັນ. ແລະ ຍັງມີເດັກ; ພວກເຂົາຂໍທານຕະຫຼອດຄືນ ຊຶ່ງເປັນເວລາທີ່ພວກເຂົາຄວນນອນຢູ່ບ້ານ. ແນ່ນອນວ່າພວກເຂົາເຫັນໂອກາດ ໃນການອອກໄປຫາເງິນ, ແຕ່ວ່າມັນເປັນວິທີທີ່ໜ້າລັງກຽດທີ່ເຫັນຢູ່ທົ່ວທຸກສະຖານທີ່. ຂ້ອຍຈະບໍ່ກັບໄປອີກເລີຍ.” (ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນສະວີເດັນ, ອາຍຸ 19 ປີ)

ນອກຈາກຈະເປັນທີ່ລັງກຽດ ຫຼື ໜ້າເສົ້າ ສຳລັບການປະເຊີນກັບສະພາບແບບນີ້, ຜູ້ຖືກສຳພາດຄົນອື່ນໆ ເວົ້າວ່າຮູ້ສຶກຜິດ ຫຼື ຮູ້ສຶກບໍ່ດີ ເຊິ່ງເປັນຜົນມາຈາກການພົບປະກັບເດັກທ້ອງຖິ່ນ (ບາງທີອາດຫຼາຍເທື່ອໃນແຕ່ລະວັນ):

“ຂ້ອຍຄິດວ່າສິ່ງໜຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ສຶກບໍ່ດີຕະຫຼອດເວລາແມ່ນ, ຕອນພວກເຮົາກຳລັງກິນເຂົ້າຢູ່ ແລະ ພວກເຂົາ [ເດັກ] ເຂົ້າມາຫາໂຕຂອງເຈົ້າ, ຍຸດທະວິທີທີ່ພວກເຮົາໃຊ້ສ່ວນຫຼາຍ ແມ່ນເຮັດຄືບໍ່ເຫັນພວກເຂົາ. ຂ້ອຍຄິດເຖິງເດັກທຸກຍາກ; ມັນຕ້ອງເປັນເລື່ອງໜ້າເສົ້າ ສຳລັບຄວາມເຄົາລົບພວກເຂົາເອງ. ພວກເຂົາອາຍຸຫົກປີ ແລະ ພວກເຂົາພະຍາຍາມທີ່ຈະເວົ້າກັບເຈົ້າ... ໂດຍສະເພາະເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າວ່າ: ‘ບໍ່, ໄດ້ແລ້ວ ຂອບໃຈ’ ແລະ ພວກເຂົາມັກເວົ້າວ່າ: ‘ຊ່ວຍແດ່, ຊ່ວຍແດ່, ຊ່ວຍແດ່’. ມັນໜ້າໂມໂຫແທ້ໆ ສຳລັບບາງຄົນເຊັ່ນຂ້ອຍ ທີ່ເຫັນບາງຄົນກຳລັງໝົດຫວັງ. ແຕ່ຖ້າວ່າເຈົ້າມີ [ສິ່ງແລກປ່ຽນເລັກນ້ອຍ] ສຳລັບທຸກຄົນທີ່ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເງິນຂອງເຈົ້າອາດໝົດ.” (ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນອາເມລິກາ, ອາຍຸ 23 ປີ)

“ຂ້ອຍຮູ້ສຶກອິດົນ ແລະ ຮູ້ສຶກເສົ້າຫຼາຍ ທີ່ໄດ້ເຫັນເດັກຂໍທານ ແລະ ຂາຍເຄື່ອງຕາມທ້ອງຖະໜົນ ແຕ່ວ່າຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເງິນແກ່ເດັກທີ່ກຳລັງຂໍທານ. ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຮູ້ສຶກບໍ່ດີຫຼາຍ ທີ່ໃຫ້ເງິນ ຍ້ອນວ່າຂ້ອຍຮູ້ວ່າເດັກຈະເອົາເງິນນັ້ນໄປໃຫ້ແກ່ພວກອັນຕະພາບ ແລະ ພວກຄົນບໍ່ດີ.” (ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຊາຍ, ຄົນຍີ່ປຸ່ນ, ອາຍຸ 42 ປີ)

ນັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນໜຶ່ງ ຍັງສະແດງຄວາມເປັນຫວັງ ແລະ ຜິດຫວັງຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ເດັກເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນ ແລະ/ຫຼື ມີຄວາມກັງວົນ ກ່ຽວກັບສະພາບແວດລ້ອມທີ່ຂ້ອນຂ້າງບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ບໍ່ປອດໄພສຳລັບເດັກທ້ອງຖິ່ນ ທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ (ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ການເຮັດວຽກຢູ່ຕາມທ້ອງຖະໜົນໃນເວລາກາງຄືນ). ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຄູ່ຜົວເມຍທີ່ຍັງໜຸ່ມທີ່ໄດ້ເດີນທາງໄປໃນພາກພື້ນ ໄດ້ໃຫ້ຄຳເຫັນວ່າ ໃນຄືນໜຶ່ງ ພວກເຂົາໄດ້ພົບກັບເດັກຜູ້ຍິງທີ່ກຳລັງພະຍາຍາມຂາຍເບຍໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ ຢູ່ໃນຕະຫຼາດກາງຄືນ. ເມື່ອຖາມວ່າເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ສຶກແນວໃດ, ຜູ້ຖືກສຳພາດທີ່ເປັນເພດຍິງໄດ້ໃຫ້ຄຳເຫັນວ່າ:

“[ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍ] ຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໄປໜ້ອຍໜຶ່ງ. ເຈົ້າຢາກຈະໃຫ້ເງິນ ຫຼື ຂອງກິນແກ່ພວກເຂົາ, ແຕ່ວ່າເຈົ້າບໍ່ມີທາງຮູ້ວ່າ ແມ່ນໃຜ ຈະໄດ້ປະໂຫຍດຈາກສິ່ງນີ້, ດັ່ງນັ້ນ ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດ.” (ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນຝຣັ່ງເສດ, ອາຍຸ 27 ປີ)

ປະສົບການເດີນທາງທີ່ຜ່ານມາຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ/ຫຼື ພື້ນຖານດ້ານ ວັດທະນະທຳ-ສັງຄົມ ໄດ້ມີອິດທິພົນຕໍ່ປະຕິກິລິຍາຂອງພວກເຂົາ ຕໍ່ກັບການ ຊຸດຮິດເດັກ ໃນຂົງເຂດການທ່ອງທ່ຽວ.

ຜົນຕອບຮັບຈາກການສຳພາດແນະນຳວ່າ ປະສົບການກ່ອນການເດີນທາງ (ໂດຍສະເພາະແມ່ນຢູ່ໃນປະເທດ
ກຳລັງພັດທະນາ) ອາດຈະມີຜົນຕໍ່ທັດສະນະຄະຕິ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ຕໍ່ກັບການຊຸດຮິດເດັກ
ໃນຂົງເຂດທ່ອງທ່ຽວ. ໃນບາງກໍລະນີ, ປະສົບການທີ່ຜ່ານມາແມ່ນມີອິດທິພົນຫຼາຍ ເຖິງວ່າກິດຈະກຳບາງຢ່າງ
ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບເດັກ ອາດຈະເປັນດ້ານນອກຂອງບັນທັດຖານທາງສັງຄົມຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວທ່ອງເອງ, ພວກມັນ
ກາຍເປັນເລື່ອງປົກກະຕິຢູ່ໃນໃຈຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ເຊິ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນປະສົບການ ‘ຂອງປະເທດກຳລັງ
ພັດທະນາ’. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ພວກມັນກາຍເປັນການຫັກລ້າງສຳລັບຄວາມຈິງທີ່ວ່າສະຖານະການແມ່ນ,
‘ບໍ່ໂຫດຮ້າຍ’ ໄປກ່ວາບ່ອນອື່ນ. ຄຳເຫັນຕໍ່ໄປນີ້ ເປັນຕົວຢ່າງປະກອບ:

**“ເມື່ອທ່ານເດີນທາງໄປໃນ [ບາງປະເທດໃນອາຊີ] ຫຼື ໂລກທີ່ສາມ ທ່ານຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ ທ່ານກຳລັງມີ
ປະສົບການ ທີ່ແຕກຕ່າງກັນຫຼາຍ ແລະ [ຈະໄດ້ສຳພັດກັບ] ບັນທັດຖານທີ່ແຕກຕ່າງກັນກັບສິ່ງທີ່ທ່ານມີຢູ່ໃນ
ບັນດາປະເທດທີ່ພວກເຮົາຈາກມາ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນຂະນະທີ່ກຳລັງເສຍໃຈ [ທີ່ເຫັນເດັກຂໍທານ] ຂ້ອຍບໍ່ຄິດວ່າ
ທ່ານຈະສາມາດຍົກຂຶ້ນມາເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບສ່ວນບຸກຄົນ ທີ່ຈະເຮັດສິ່ງໃດໜຶ່ງຢ່າງຈິງຈັງກ່ຽວກັບເລື່ອງ
ອື່ນໆ ການທີ່ທ່ານມີວິທີການທີ່ຈະຫຼຸດຜ່ອນສະຖານະການໄດ້ທັນທີ.”**

(ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນອັງກິດ, ອາຍຸ ໃນລະຫວ່າງ 50 ປີ)

**“ທ່ານຈະເຫັນຢູ່ໃນທຸກໆປະເທດທີ່ ‘ກຳລັງພັດທະນາ’ ເດັກທີ່ກຳລັງ
ເຮັດວຽກໃຫ້ແກ່ ‘ພໍ່ແມ່’... ເດັກທີ່ກຳລັງຂາຍຂວດນຳດື່ມ ແລະ
ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ທັງໝົດ. ຂ້ອນຂ້າງຍາກທີ່ຈະຮູ້ຈັກ [ວິທີປະຕິບັດ] ໃຫ້ຖືກ
[ຍ້ອນວ່າມັນເກີດຂຶ້ນເປັນປົກກະຕິ]!”**

(ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເພດຊາຍ, ຄົນເຢຍລະມັນ, ອາຍຸ 21-25 ປີ)

ນັກທ່ອງທ່ຽວຊາວອາຊີຫຼາຍຄົນ ທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຶກສາຄັ້ງນີ້
ເບິ່ງຄືວ່າຕື່ນເຕັ້ນໜ້ອຍກ່ວາ ທີ່ເຫັນເດັກທີ່ສ່ຽງໄພຢູ່ຕາມສະຖານທີ່
ທ່ອງທ່ຽວ. ນັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ມາຈາກປະເທດເພື່ອນບ້ານ
ໂດຍສະເພາະ, ໄດ້ຈັດວາງຕຳແໜ່ງເດັກຂໍທານ ຫຼື ເດັກເຮັດວຽກຢູ່ຕາມ
ທ້ອງຖະໜົນ ວ່າເປັນກົດເກນ ແລະ ຄວາມຈຳເປັນຂອງສະຖານະການ.
ຕົວຢ່າງ:

**“ຢູ່ໃນປະເທດຂອງຂ້ອຍ ມີເດັກຂໍທານຫຼາຍເກີນໄປ - ຫຼາຍກ່ວາຢູ່ທີ່ນີ້.
ດັ່ງນັ້ນ, ຖ້າວ່າຂ້ອຍເຫັນມືຢູ່ນີ້ ຂ້ອຍຄິດວ່າ ‘ຄືກັນ’.”**

(ຜູ້ສຳພາດເພດຊາຍ, ຄົນອາຊີຈາກປະເທດໃຫຍ່ແຫ່ງໜຶ່ງ, ອາຍຸ 28 ປີ)

ທຳນອງດຽວກັນ, ເມື່ອຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມສຳພາດ, ເພດຊາຍ, ອາຍຸ 30 ປີ ຈາກປະເທດເພື່ອນບ້ານໃນອາຊີຕາເວັນອອກ
ສຽງໃຕ້ ຖືກຖາມວ່າ ຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບເດັກຂໍທານ, ລາວຕອບວ່າ “ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ, ຢູ່ໃນປະເທດຂ້ອຍ
ມີຫຼາຍກ່ວານີ້ອີກ.” ລາວຍັງເວົ້າວ່າ ລາວໄດ້ເຫັນເດັກຂາຍດອກໄມ້, ແຕ່ວ່າອີກເທື່ອໜຶ່ງ ຄິດວ່າເປັນສິ່ງທີ່ຮັບໄດ້
ຍ້ອນວ່າມັນກໍເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນປະເທດບ້ານເກີດຂອງຕົນເຊັ່ນກັນ. ມູມມອງດຽວກັນນີ້ ຍັງໄດ້ສະແດງອອກຢູ່ໃນ
ຄຳຕອບຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດທີ່ເປັນຄົນອາຊີບາງຄົນ. ແມ່ຍິງຄົນໜຶ່ງ (ອາຍຸ 36-40 ປີ) ຈາກປະເທດອື່ນ
ໃນອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ໄດ້ໃຫ້ຄຳເຫັນວ່າ ເດັກຢູ່ຕາມທ້ອງຖະໜົນ ແລະ ເດັກເຮັດວຽກ ແມ່ນ “ເລື່ອງປົກກະຕິ
ໃນບ່ອນທີ່ພວກເຮົາຈາກມາ.” ແມ່ຍິງອີກຄົນໜຶ່ງ (ອາຍຸ 36-40 ປີ) ຈາກປະເທດໜຶ່ງໃນອາຊີຕາເວັນອອກ

**“ເຖິງວ່າຈະເປັນເລື່ອງ
ປົກກະຕິໃນປະເທດ
ທີ່ກຳລັງພັດທະນາ,
ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າມີ
ຄວາມຈຳເປັນຈະຕ້ອງ
ມີວິທີການ ເພື່ອປົກປ້ອງ
ເດັກ.”**

ຜູ້ສຳພາດເພດຍິງ,
ຄົນອາຊີຕາເວັນອອກສຽງເໜືອ, ອາຍຸ 36-40 ປີ

ສູງເໜືອ ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ “ເດັກຖືກໃຊ້ເຮັດວຽກ ແລະ ຖືກຂູດຮີດ” ຢູ່ໃນປະເທດບ້ານເກີດຂອງລາວ, ແຕ່ວ່າສິ່ງນີ້ໄດ້ຖືກລົບລ້າງໄປແລ້ວ. ລາວຍັງສືບຕໍ່ເລົ່າວ່າ;

“ເຖິງວ່າເປັນເລື່ອງປົກກະຕິໃນປະເທດທີ່ກຳລັງພັດທະນາ, ຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າມີຄວາມຈຳເປັນ ທີ່ຈະຕ້ອງມີວິທີການໃນການປົກປ້ອງເດັກ.”

ສິ່ງທີ່ຄຳເຫັນເຫຼົ່ານີ້ແນະນຳ ແມ່ນວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວບາງຄົນ ປະເມີນການຂູດຮີດເດັກ ບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຕົນ (ແລະ ບາງຄັ້ງກໍ່ແມ່ນຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດ) ຕໍ່ກັບວັດທະນະທຳທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຍັງແມ່ນບົນພື້ນຖານທາງດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ປະສົບການຊີວິດຂອງຕົນນຳອີກ. ນັກເດີນທາງໄລຍະໄກ ຍັງໄດ້ສຳພັດກັບສະຖານະການ ທີ່ເດັກອາດມີຄວາມສ່ຽງ, ໜ້າຕົກໃຈໜ້ອຍກ່ວາ ພວກເຂົາເບິ່ງຄືວ່າຈະກາຍເປັນ. ນອກຈາກນີ້, ຍັງປະກົດວ່າໃນຊ່ວງເວລາທີ່ເດີນທາງ, ນັກເດີນທາງໄດ້ພັດທະນາການອະທິບາຍຂອງຕົນ ສຳລັບບັນຫາທາງສັງຄົມ ເຊິ່ງອາດຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຊາບດີສະເໝີໄປ.

ນັກທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມຕ້ອງການຢາກຊ່ວຍເຫຼືອເດັກ ທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງ, ແຕ່ວ່າຫຼາຍຄົນຍັງສັບສົນຢູ່ ໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດວິທີໃດ.

ນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງ ດັ່ງທີ່ພວກເຂົາໄດ້ປະເມີນພຶດຕິກຳຂອງຕົນເອງ ແລະ ຂອງຜູ້ອື່ນໆ ແລະ ຊອກຫາວິທີທີ່ດີທີ່ສຸດ ເພື່ອຮັບມືກັບເດັກ. ຄວາມແຕກຕ່າງເຫຼົ່ານີ້ຫຼາຍຢ່າງ ແມ່ນສ້າງຂຶ້ນບົນພື້ນຖານຂອງວັດທະນະທຳ ຫຼື ບາງການປະເມີນຂອງ ‘ຜົນກະທົບ’ (ສິ່ງນັ້ນແມ່ນ, ບໍ່ວ່າຜູ້ໃດຈະເຮັດອັນຕະລາຍຫຼາຍກ່ວາເຮັດດີ ໂດຍການລະເວັ້ນຈາກການຊື້ ຫຼື ເອົາເງິນໃຫ້ແກ່ເດັກ). ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມ, ນັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ເບິ່ງວ່າການດຳເນີນການປະເມີນເຫຼົ່ານີ້ ແມ່ນບົນພື້ນຖານຂອງການຕອບສະໜອງທາງດ້ານອາລົມຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາ ຕໍ່ກັບບັນຫາ ຫຼື ເຫດການໃດໜຶ່ງ. ຄຳເຫັນຕໍ່ໄປນີ້ ເນັ້ນໃສ່ຜົນກະທົບຕໍ່ອາລົມຂອງເດັກ ຕໍ່ນັກທ່ອງທ່ຽວ:

“ຂ້ອຍຄິດວ່າຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມຄວາມຮູ້ສຶກໄດ້ [ຖ້າຂ້ອຍເຫັນເດັກຂໍທານຜູ້ໜຶ່ງ] ແລະ ຂ້ອຍອາດຈະເອົາເງິນໃຫ້ລາວ. ຜູ້ໃດທີ່ຈະຍ່າງໜີຈາກເດັກທີ່ຂໍທານອາຫານ ຫຼື ເງິນໄດ້? ຂ້ອຍຈະເອົາອາຫານໃຫ້ລາວແນ່ນອນ ຖ້າຂ້ອຍມີ. ສຳລັບເງິນເດີ? ອີ້ມ, ຂ້ອຍຄິດວ່າຂ້ອຍບໍ່ສາມາດຄວບຄຸມຄວາມຮູ້ສຶກໄດ້, ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ອຍຮູ້ວ່ານັ້ນແມ່ນບົນພື້ນຖານຂອງຄວາມສົມເຫດສົມຜົນ ອັນນັ້ນມັນແມ່ນກົນໄກແບບດຽວກັນ [ກັບເດັກທີ່ເປັນພໍ່ຄ້າ, ໃນນັ້ນ ເຊິ່ງມັນບໍ່ໄດ້ໃຫ້ປະໂຫຍດແກ່ພວກເຂົາໂດຍກົງ].” (ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຊາຍ, ຄົນເຢຍລະມັນ, ອາຍຸ 26 ປີ)

“[ເດັກທີ່ພວກເຮົາຊື້ສິນຄ້ານຳ] ນາງເປັນຕາຮັກ; ຍິ້ມຕະຫຼອດເວລາ... ພວກເຮົາຢູ່ໃນຮ້ານອາຫານ ແລະ ນາງແນມເຂົ້າມາໃນຮ້ານ ແລະ ຍິ້ມໃຫ້ ແລ້ວ ເຂົ້າມາທັກທາຍ ແລະ ພະຍາຍາມເວົ້າກັບ [ພວກເຮົາ] ແລະ ຂ້ອຍກໍຄິດວ່ານາງເປັນມິດດີ. ນາງໄດ້ໃຫ້ຫຼາຍກວ່າຂອງຂ້ວນ [ໂດຍຜ່ານການແລກປ່ຽນນັ້ນ]. ຍ້ອນແນວນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງຊື້ສິນຄ້າຈາກນາງ.”
(ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຍິງ ແລະ ຊາຍ, ຄົນຝຣັ່ງເສດ, ອາຍຸ 27 ແລະ 34 ປີ)

ໃນການສົນທະນາໃນການຕອບສະໜອງຂອງພວກເຂົາ ທີ່ໄດ້ເຫັນເດັກເຮັດວຽກ, ນັກທ່ອງທ່ຽວບາງຄົນ ຍັງໃຫ້ການອ້າງອີງທີ່ຊັດເຈນ ທີ່ບໍ່ຕ້ອງການຕັດສິນຕໍ່ວັດທະນະທຳດ້ານນອກຂອງຕົນເອງ ແລະ ມີການລະບຸວ່າຄວາມທຸກຈົນນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ຫຼາຍຄອບຄົວ ແລະ ຊາວໜຸ່ມ ຢູ່ໃນ ສະພາບທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ. ນັກທ່ອງທ່ຽວຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າມີຄວາມຊັບຊ້ອນ ຕໍ່ກັບບັນຫາການຂູດຮີດ ແລະ ການລ່ວງລະເມີດທີ່ອາດຈະບໍ່ສາມາດເກັບກຳໄດ້ດ້ວຍຄຳຕອບພຽງຄຳຕອບດຽວ. ບາງຄົນຍັງຄິດວ່າ ຫາກວ່າເດັກເຮັດວຽກໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຂອງຕົນ ແມ່ນຖືກຂູດຮີດ ແລະ ມີຄວາມເສຍຫາຍທີ່ອາດເກີດຂຶ້ນ ໜ້ອຍກ່ວາເຮັດວຽກໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນ. ຄຳເຫັນຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນໃຫ້ພາບການສະທ້ອນຄວາມຄິດຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກປະສົມກັນ:

“ຂ້ອຍໄດ້ຍິນຈາກໝູ່ເພື່ອນຂອງຂ້ອຍຫຼາຍຄົນທີ່ເປັນຄົນທ້ອງຖິ່ນວ່າ ຄົນໃນທ້ອງຖິ່ນ, ເຂົາເຊື່ອໃນການຈັດລຳດັບທາງສັງຄົມ ແລະ ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກດີຕໍ່ພວກເຂົາ [ເດັກ] ທີ່ຈະກະທຳສິ່ງຕ່າງໆ, ຍ້ອນວ່າເປັນພຽງແຕ່ການຫາເງິນເທົ່ານັ້ນ. ແລະ ໃບໜ້າຂອງພວກເຂົາມີແຕ່ຮອຍຍື່ມຕະຫຼອດເວລາ, ດັ່ງນັ້ນຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ດີ [ສຳລັບໃຫ້ເດັກເຮັດວຽກ].” (ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນຍີ່ປຸ່ນ, ອາຍຸ 45 ປີ)

“ມັນບໍ່ຂ້ອນຂ້າງເປັນສິ່ງທີ່ຕື່ນເຕັ້ນໃຈ [ທີ່ເຫັນເດັກເຮັດວຽກຢູ່ນີ້]. ບາງຄັ້ງຂ້ອຍຮູ້ສຶກວ່າ ເດັກຢູ່ໃນຮ້ານແລະ ພໍ່ແມ່ຂອງພວກເຂົາກໍ່ຢູ່ດ້ານຫຼັງ. ເບິ່ງຄືວ່າເດັກໃຫຍ່ໄວຫຼາຍ... ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ດີ ຫຼື ບໍ່ດີ ແຕ່ວ່າ [ນັ້ນຄືວິທີທີ່ມັນເປັນ].” (ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນອາເມລິກາ, ອາຍຸ 23)

“[ການເຫັນເດັກເຮັດວຽກຂ້ອຍຮູ້ສຶກ] ນຳຕາໄຫຼ - ຮູ້ສຶກເສົ້າໃຈທີ່ເຫັນເດັກຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງທີ່ຕົກຢູ່ໃນສະຖານະການແບບນີ້. ຮູ້ສຶກໃຈຮ້າຍທີ່ເຂົາເຈົ້າເລືອກເງິນຫຼາຍກວ່າການສຶກສາ (ນີ້ນີ້ພວກເຮົາພົບກັບເດັກຊາຍ ອາຍຸ 11 ປີ ຮຽນຢູ່ຊັ້ນປີທີ 2, ຍ້ອນວ່າລາວເລືອກເຮັດວຽກຢູ່ເທິງເຮືອ ແທນທີ່ຈະໄປໂຮງຮຽນ). ຕົວເລືອກນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຈະຂະຫຍາຍບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ ຢູ່ໃນປະເທດນີ້. ເຖິງແນວໃດກໍ່ຕາມຂ້ອຍເຂົ້າໃຈວ່າ ມີຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະຕ້ອງລົງດູຄອບຄົວ. ເດັກບາງຄົນແມ່ນຜູ້ຫາລ້ຽງຄອບຄົວ.”
(ຜູ້ຕອບການສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນອາຟຣິກາໃຕ້, ອາຍຸ 31-35 ປີ)

“ຖ້າວ່າເດັກຖືກຄວບຄຸມໂດຍບຸກຄົນໜຶ່ງ ແລະ ຫາເງິນໃຫ້ແກ່ເຂົາ ຫຼື ໃຫ້ແກ່ຜູ້ອື່ນ ແມ່ນອັນດີ ຂ້ອຍບໍ່ດີໃຈ [ທີ່ຈະຊີ້ສິນຄ້າຈາກພວກເຂົາ]. ແຕ່ວ່າສຳລັບເດັກຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຫາເງິນຊ່ວຍຄອບຄົວ, ຂ້ອຍດີໃຈຫຼາຍທີ່ຈະເອົາສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ລາວ.” (ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນຈີນ, ອາຍຸ 30 ປີ)

ນັກທ່ອງທ່ຽວຍັງບໍ່ຈະແຈ້ງວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດແນວໃດແດ່ເພື່ອເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນການແກ້ໄຂບັນຫາດັ່ງກ່າວ. ຕົວຢ່າງ: ໃນການຕອບຄຳຖາມກ່ຽວກັບວ່າ ການເຫັນເດັກເຮັດວຽກຢູ່ຕາມທ້ອງຖະໜົນ ເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ສຶກແນວໃດ, ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເພດຊາຍ ຈາກປະເທດພະມ້າ (ອາຍຸ 21-25 ປີ) ລະບຸວ່າ ລາວ “ຮູ້ສຶກເສົ້າໃຈຕໍ່ພວກເຂົາ” ແລະ ຕ້ອງການຊ່ວຍພວກເຂົາ, ສືບຕໍ່ເວົ້າວ່າ “ຖ້າເຮັດໄດ້, ຂ້ອຍຈະເອົາອາຫານ, ເງິນ ຫຼື ຂອງຂວັນ ໄປໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ. ຂ້ອຍໄດ້ສົນທະນາກັບພວກເດັກ ກ່ຽວກັບສະຖານະການຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອເບິ່ງວ່າຂ້ອຍຈະຊ່ວຍພວກເຂົາໄດ້ດ້ວຍວິທີໃດ”. ໃນທາງດຽວກັນ, ການຕອບສະໜອງຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ແຕ່ຂ້ອນຂ້າງເຂົ້າໃຈຜິດ ແມ່ນຖືກເປີດເຜີຍກ່ຽວກັບຄຳຖາມຂອງແບບສຳຫຼວດ “ໃນຂະນະທີ່ເດີນທາງໄປຍັງ ອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້, ສິ່ງທີ່ທ່ານຄິດວ່າ ທ່ານສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອປົກປ້ອງເດັກ ແລະ ຊາວໜຸ່ມຜູ້ທີ່ຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງມີຫຍັງແດ່?” ເຖິງວ່າຈະມີຫຼັກຖານທີ່ສະແດງວ່າການດູແລແບບສະຖາບັນ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນທາງເລືອກທີ່ດີທີ່ສຸດສຳລັບເດັກ ແລະ ຊາວໜຸ່ມ ຢູ່ໃນພາກພື້ນ ແລະ ‘ການທ່ອງທ່ຽວສະຖານລ້ຽງເດັກກຳພ້າ’ ນັ້ນ ສາມາດມີຜົນກະທົບທີ່ອັນຕະລາຍຕໍ່ຄວາມເປັນຢູ່ທີ່ດີທັງດ້ານສັງຄົມ, ດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ດ້ານຈິດໃຈຂອງເດັກໄດ້ (ເບິ່ງຕົວຢ່າງໃນ, Csáky, 2009; Guiney, 2012), ນັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນໜຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າ ການໄປຢ້ຽມຢາມສະຖານລ້ຽງເດັກກຳພ້າ (ບໍ່ວ່າຈະເປັນຜູ້ມາຢ້ຽມຢາມໃນແຕ່ລະມື້ ຫຼື ອາສາສະໝັກ) ແມ່ນເປັນທາງເລືອກທີ່ສົມເຫດສົມຜົນແລ້ວ ໃນການໃຫ້ເງິນແກ່ເດັກຕາມທ້ອງຖະໜົນ ຫຼື ຊື້ສິ່ງຂອງຈາກພວກເຂົາ. ຂໍສະເໜີອື່ນໆ ເຊັ່ນດັ່ງລຸ່ມນີ້ແມ່ນຖືວ່າບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຜິດປົກກະຕິທັງໝົດ:

“ນຳທາງພວກເຂົາ. ສົ່ງພວກເຂົາໄປສະຖານລ້ຽງເດັກກຳພ້າ ຫຼື ຮັບເຂົາເຈົ້າເປັນລູກລ້ຽງ.”
(ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເພດຊາຍ, ຄົນອາເມລິກາ, ອາຍຸ 21-25 ປີ)

“ຂ້ອຍສາມາດເອົາເງິນໃຫ້ແກ່ເຂົາເຈົ້າ.”
(ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເປັນເພດຍິງ, ຄົນຈີນ, ອາຍຸ 18-20 ປີ)

ສອດຄ່ອງກັບຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຈຳກັດຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຮັດ ແມ່ນພົບວ່າມີພຽງແຕ່ 11 ຄົນຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດ 54 ຄົນ (20%) ທີ່ລາຍງານເຫດການຂອງການຊູດຮີດ ທີ່ເຮັດລາຍງານ. ທັງໝົດຂອງ 37 ຄົນ (69%) ບໍ່ຕອບແບບສຳຫຼວດ (ນັກທ່ອງທ່ຽວ 6 ຄົນ ປະໃຫ້ຄຳຖາມຫວ່າງ). ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດລາຍງານລະບຸວ່າພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ ເນື່ອງຈາກວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີຂໍ້ມູນທີ່ພຽງພໍ ວ່າມີຫຍັງແທ້ທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນ,

ຍັງບໍ່ຈະແຈ້ງວ່າຈະລາຍງານໃຫ້ໃຜ, ຫຼື ບໍ່ຮູ້ວ່າ ຖ້າວ່າພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງ ມັນຈະໄດ້ຮັບການດຳເນີນການຢ່າງຈິງຈັງຫຼືບໍ່. ຄຳເຫັນຕໍ່ໄປນີ້ ແມ່ນສະທ້ອນຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ:

“ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈະບອກຜູ້ໃດດີ [ກ່ຽວກັບເດັກຂໍການຕາມທ້ອງຖະໜົນ] ແລະ ຂ້ອຍກໍບໍ່ຄິດວ່າ ມັນຈະຊ່ວຍໄດ້.” (ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເພດຍິງ, ຄົນໄຕ້ຫວັນ, ອາຍຸ 26-30 ປີ)

“ບໍ່ຮູ້ວ່າຂ້ອຍຄວນຈະຕິດຕໍ່ຜູ້ໃດ ແລະ ຂ້ອຍຄິດວ່າບາງທີອາດຈະບໍ່ເຮັດຫຍັງກ່ຽວກັບມັນ ແນວໃດກໍຕາມ ເຊິ່ງບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ [ເດັກຍິງທີ່ຍັງບໍ່ທັນບັນລຸນິຕິພາວະທີ່ເຮັດວຽກເປັນ ‘ນັກເຕັ້ນຮູດເສົາ’ ແລະ ເດັກສາວທີ່ຂາຍດອກໄມ້ຢູ່ໃນຮ້ານເຫຼົ້າສຳລັບນັກທ່ອງທ່ຽວ] ແມ່ນເປັນ ສິ່ງບົກກະຕິຫຼາຍຢູ່ທີ່ນີ້.” (ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເພດຍິງ, ຄົນອິສຕຣາລີ, ອາຍຸ 26-30 ປີ)

“ຂ້ອຍຄິດວ່າ ຖ້າຂ້ອຍໄປສະຖານທູດ ແລະ ລາຍງານເລື່ອງນີ້ ພວກເຂົາອາດບອກວ່າ ‘ໂອແມ່ນແລ້ວ, ມັນເກີດຂຶ້ນແທ້. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າມີບັນຫາຫຼາຍຢ່າງ’. ຂ້ອຍບໍ່ຄາດຫວັງວ່າຈະມີຜູ້ໃດເວົ້າວ່າ ‘ມັນເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃສ, ພວກເຮົາຈະເຫັນມັນໄດ້ຢູ່ໃສ’ ຍ້ອນວ່າ ເບິ່ງຄືກັບວ່າມັນເປັນ ບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ທຸກຄົນເຫັນ ແຕ່ຍັງບໍ່ມີຜູ້ໃດປະເຊີນໜ້າກັບມັນເທື່ອ.” (ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຊາຍ, ຄົນອາເມລິກາ, ອາຍຸ 26 ປີ)

“ຂ້ອຍກະບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເລີ່ມຈາກຈຸດໃດດີ. ຂ້ອຍພຽງແຕ່ຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາຈະເປັນແບບວ່າ ‘ສິ່ງນີ້ແມ່ນ ເລື່ອງບົກກະຕິໃນວັດທະນະທຳຂອງພວກເຮົາ’ ເຖິງວ່າ ສິ່ງນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຜິດຢ່າງເຫັນໄດ້ຊັດເຈນ ... ຂ້ອຍຈະເປັນຫ່ວງໜ້ອຍໜຶ່ງ ຖ້າວ່າເຈົ້າຈະລາຍງານໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຊາບ ແລະ ນັ້ນເປັນສະຖານະການ ທີ່ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດ ອອກຈາກມັນໄດ້ ແລະ ພວກເຂົາກໍຖືກຈັບກຸມ, ມັນຈະເຮັດໃຫ້ຮ້າຍແຮງຂຶ້ນ ສຳລັບພວກເຂົາ.” (ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນອັງກິດ, ອາຍຸ 22 ປີ)

ຄວາມສັບສົນກ່ຽວກັບການລາຍງານ ອາດຈະເກີດຈາກຄວາມຮູ້ສຶກປະສົມປະສານກ່ຽວກັບ ‘ຄວາມຮັບຜິດຊອບ’. ເມື່ອຖາມວ່າ ຖ້າພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າມີຄວາມຮັບຜິດຊອບໃນການປົກປ້ອງເດັກ ທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ ໃນຂົງເຂດການທ່ອງທ່ຽວບໍ່, 51% ຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດລະບຸວ່າ ແມ່ນ. ຄຳເຫັນຕ່າງດັ່ງລຸ່ມນີ້ແມ່ນລະບຸຢ່າງຈະແຈ້ງໃນສິ່ງນີ້:

“ແມ່ນແລ້ວ, ການປົກປ້ອງເດັກ ແມ່ນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງໝົດທຸກຄົນ.” (ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນຈີນ, ອາຍຸ 21-25 ປີ)

“ແມ່ນແລ້ວ. ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ ຂ້ອຍເຊື່ອວ່າມັນເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງຂ້ອຍ ໃນການເບິ່ງແຍງ ແລະ ປົກປ້ອງເດັກ ບໍ່ສຳຄັນວ່າຂ້ອຍຈະຢູ່ໃສ. ເດັກແມ່ນຍັງອ່ອນໄຫວຫຼາຍ

ໃນການທີ່ຈະປົກປ້ອງຕົນເອງ ດັ່ງນັ້ນມັນຈຶ່ງຂຶ້ນກັບຜູ້ໃຫຍ່ ໃນການຮັບປະກັນໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມປອດໄພ”. (ຜູ້ຖືກສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນອິດສະຕາລີ, ອາຍຸ 26-30 ປີ)

“ໃນຖານະເປັນພົນລະເມືອງຂອງໂລກ, ຂ້ອຍມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມປອດໄພຂອງເດັກທຸກຄົນໃນໂລກ.” (ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນຈີນ, ອາຍຸ 26-30 ປີ)

ເຖິງແນວໃດກໍຕາມ, ໃນເວລາດຽວກັນ, 8% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດ ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ ນີ້ແມ່ນເປັນຄວາມຮັບຜິດຊອບຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສ່ວນຫຼາຍຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດ (42%) ກໍເຊັນກັນປະຕິເສດທີ່ຈະຕອບຄຳຖາມນີ້ ຫຼື ສັບສົນໃນຄຳຕອບຂອງຕົນເອງ (ບໍ່ສາມາດສະໜອງໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຄຳຕອບທີ່ຈະແຈ້ງວ່າ ແມ່ນ ຫຼື ບໍ່ແມ່ນ). ຜູ້ຖືກສຳພາດບາງຄົນ ໃຫ້ຄຳຕອບໃນລາຍລະອຽດຂ້ອນຂ້າງລົງເລິກ

**“ ໃນຖານະເປັນ
ພົນລະເມືອງຂອງໂລກ,
ຂ້ອຍມີຄວາມ
ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມ
ປອດໄພຂອງເດັກ
ທຸກຄົນໃນໂລກ.”**

ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດເພດຍິງ, ຄົນຈີນ, ອາຍຸ 26-30 ປີ

ເມື່ອຖາມວ່າ ຖ້ານັກທ່ອງທ່ຽວຄວນຈະຮັບຜິດຊອບ ສໍາລັບການປົກປ້ອງເດັກຈາກການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ການຊູດຮີດ. ພວກເຂົາຮັບຮູ້ວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວ ໄດ້ປະກອບສ່ວນຕໍ່ບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ບໍ່ວ່າຈະໂດຍການສ້າງຄວາມຕ້ອງການສໍາລັບສິນຄ້າ ຫຼື ບໍລິການຈຳນວນໜຶ່ງ (ເຊັ່ນວ່າຂອງຝາກລາຄາຖືກ ທີ່ເດັກຂາຍ) ຫຼື ໂດຍການບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມລະອາຍໃຈໃນການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ການຊູດຮີດເດັກ, ໂດຍການຫຼີກເວັ້ນແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ມັກມີການກະທຳຜິດລັກສະນະນີ້;

“ຖ້າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນນັກທ່ອງທ່ຽວ ຄົນເຫຼົ່ານີ້ກໍຈະບໍ່ມີເງິນຫຼາຍ. ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງອີງໃສ່ການທ່ອງທ່ຽວເພື່ອນຳເງິນເຂົ້າມາ ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນ, ຖ້າຫາກພວກເຂົາກຳລັງໃຊ້ເຄື່ອງມືທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງເພື່ອນຳເອົານັກທ່ອງທ່ຽວເຂົ້າມາ ສໍາລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ແມ່ນວິທີການທີ່ບໍ່ສ້າງສັນແທ້ໆ [ໃນກໍລະນີນັ້ນ ແມ່ນສິ່ງທີ່ບໍ່ຍືນຍົງ]. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກທີ່ຈະກັບໄປອີກໃນສະຖານທີ່ ທີ່ຄັດກັບສິນທຳອັນດີ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ນັກທ່ອງທ່ຽວສາມາດເຮັດ ບາງສິ່ງບາງຢ່າງກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ [ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໄປທີ່ນັ້ນ].” (ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຍິງ, ຄົນອັງກິດ, ອາຍຸ 23)

ນັກທ່ອງທ່ຽວສ່ວນຫຼາຍເຊື່ອວ່າອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ/ ຫຼື ລັດຖະບານທັງຫຼາຍຢູ່ໃນພາກພື້ນ ຄວນມີມາດຕະການເພີ່ມເຕີມ ເພື່ອຮັບມືກັບການຊູດຮີດເດັກ, ລວມທັງການໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວ ທັງຫຼາຍ ຕໍ່ກັບວິທີການທີ່ພວກເຂົາສາມາດຈະຊ່ວຍໄດ້.

ນັກທ່ອງທ່ຽວຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບວິທີການທີ່ພວກເຂົາສາມາດຊ່ວຍບັນເທົາບັນຫາການຊູດຮີດເດັກ ຫຼື ຢ່າງໜ້ອຍທີ່ສຸດ ການເດີນທາງໄປທ່ອງທ່ຽວດ້ວຍວິທີການທີ່ບໍ່ສົ່ງເສີມບັນຫາດັ່ງກ່າວ. ນັກທ່ອງທ່ຽວຍັງເຊື່ອວ່າ ການເດີນທາງ ແລະ ອຸດສາຫະກຳການທ່ອງທ່ຽວ ມີບົດບາດສໍາຄັນໃນການຊ່ວຍເຜີຍແຜ່ຂໍ້ມູນນີ້. ຕົວຢ່າງການໃຫ້ຄຳສັ່ງເກດການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

“ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ບໍ່ວ່າຈະເປັນແນວໃດ, ນີ້ເປັນໜ້າທີ່ ຮັບຜິດຊອບຂອງອຸດສາຫະກຳ ການທ່ອງທ່ຽວ ໃນການຊ່ວຍໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເຂົ້າມາ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຮົາສາມາດຮູ້ຄຳຕອບທີ່ເໝາະສົມ.”

(ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຍິງ, ຄົນອາເມລິກາ, ອາຍຸ 53)

“ຄວາມຈິງແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຕົວແທນບໍລິສັດທ່ອງທ່ຽວ ຢູ່ທີ່ບ້ານ, ມັນເປັນສິ່ງສໍາຄັນ ແລະ ເກືອບວ່າເປັນຂໍ້ບັງຄັບທີ່ ພວກເຂົາຕ້ອງແຈ້ງໃຫ້ທ່ານຊາບກ່ຽວກັບການສຶກສາປະເພດນີ້ [ການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ຊູດຮີດເດັກ ໃນການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ເຮັດແນວໃດທ່ານຈຶ່ງສາມາດປ້ອງກັນບັນຫານີ້ໄດ້]. ພວກເຂົາບອກທ່ານໝົດທຸກສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ອື່ນໆ ເຊັ່ນ: ‘ໂອ!, ຂັບຂີ່ລົດຈັກ ເປັນສິ່ງອັນຕະລາຍ’. ເອົາເງິນ 50 ເພັນນີ ໃຫ້ແກ່ເດັກ ເປັນສິ່ງອັນຕະລາຍ!”

(ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຍິງ, ຄົນອັງກິດ, ອາຍຸ 23 ປີ)

“ຄວາມຈິງແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າບັນດາຕົວແທນບໍລິສັດທ່ອງທ່ຽວຢູ່ທີ່ບ້ານ [ສາມາດ] ແຈ້ງໃຫ້ທ່ານຊາບກ່ຽວກັບການສຶກສາປະເພດນີ້. ພວກເຂົາບອກທ່ານທັງໝົດເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ສິ່ງອື່ນໆ ‘ໂອ, ມັນເປັນອັນຕະລາຍທີ່ຈະຂີ່ລົດຈັກ’. ເອົາເງິນ 50 ເພັນນີ ໃຫ້ແກ່ເດັກ ເປັນສິ່ງອັນຕະລາຍ!”

(ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຍິງ, ຄົນອັງກິດ, ອາຍຸ 23 ປີ)

**“ແມ່ນແລ້ວ [ນັກທ່ອງທ່ຽວຄວນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ] ແຕ່ຄວນມີຫຼາຍກ່ວານັ້ນ ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າ
ຄິດວ່າພາກອຸດສາຫະກຳ - ບໍ່ວ່າຈະເປັນໂຮງແຮມ, ບໍລິສັດການທ່ອງທ່ຽວ, ສາຍການບິນ -
ຄວນເອົາໃຈໃສ່ປະເດັນນີ້ຕື່ມ... ໃນຖານະນັກທ່ອງທ່ຽວ ທ່ານຄວນ [ສ້າງຈິດສຳນຶກ]
ມີສະຕິລະວັງຕົວ, ຊຶ່ງນີ້ເປັນເຫດຜົນວ່າເປັນຫຍັງການເຮັດໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ຢູ່ໃນເຮືອບິນ
ຈຶ່ງເປັນປະໂຫຍດ.”** (ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດ ເພດຍິງ, ຄົນເຢຍລະມັນ, ອາຍຸ 21-25)

ຍັງມີນັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຂົາມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນສະຖານປະກອບ
ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ນຳໃຊ້ວິທີການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ. ມີນັກທ່ອງທ່ຽວໜຶ່ງທ່ານໄດ້ກ່າວວ່າ ລາວມີຄວາມ
ດີໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ສາມາດໃຫ້ການປະກອບສ່ວນທີ່ມີຜົນດີຕໍ່ພາກພື້ນ:

**“ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ໃຫ້ເງິນແກ່ເດັກໂດຍກົງ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງການຢາກເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ສາມາດ
ຊ່ວຍເດັກແທນ. ສະນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ໄປຊື້ສິ່ງຂອງບາງຢ່າງຈາກຮ້ານຄ້າທີ່ມີການດຳເນີນງານ
ໂດຍອົງການຈັດຕັ້ງແຫ່ງໜຶ່ງ ທີ່ມີພໍ່ແມ່ຂອງອາດິດເດັກຂ້າງຖະໜົນ ເປັນຜູ້ເຮັດສິນຄ້າທັງໝົດ.
ເງິນທີ່ທ່ານໃຫ້ໂດຍການຊື້ກະເປົານັ້ນຈະຖືກນຳໄປໃຫ້ແກ່ອົງການການກຸສົນທີ່ໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອ
ເດັກຂ້າງຖະໜົນ ແລະ ຊ່ວຍໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າຮຽນໜັງສື.”** (ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຍິງ, ຄົນອັງກິດ, ອາຍຸ 24)

ໃນຂະນະທີ່ບໍ່ແມ່ນນັກທ່ອງທ່ຽວທັງໝົດທີ່ໄດ້ຮັບຊາບເຖິງວິສາຫະກິດຊ່ວຍເຫຼືອສັງຄົມເຫຼົ່ານີ້ ຫຼື ທຸລະກິດ
ຊຸມຊົນຕ່າງໆ, ຫຼາຍຄົນໄດ້ສະແດງຄວາມສົນໃຈຕໍ່ກິດຈະການເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ຕ້ອງການຂໍ້ມູນເພີ່ມຕື່ມກ່ຽວກັບ
ສະຖານທີ່ ແລະ ວິທີການທີ່ພວກເຂົາສາມາດເຂົ້າເຖິງໄດ້. ໂດຍສະເພາະແມ່ນ, ມີນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ສະແດງຄວາມ

ຕ້ອງການຢາກຮູ້ລາຍຊື່ຂອງອົງການການກຸສົນຊ່ວຍເຫຼືອເດັກທີ່ມີ
ຊື່ສຽງ ແລະ ວິສາຫະກິດຊ່ວຍເຫຼືອສັງຄົມອື່ນໆ ພາຍໃນພື້ນທີ່
ທີ່ພວກເຂົາສາມາດໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນໄດ້, ແລະ ຕ້ອງການ
ໃຫ້ມີລາຍຊື່ຂອງບັນດາຜູ້ປະກອບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພ
ສຳລັບເດັກ ຢູ່ໃນເຄື່ອງບັນທຶກ ຫຼື ຖານຂໍ້ມູນທີ່ມີການກວດສອບ
ຈາກພາຍນອກ.

**“ສິ່ງນັ້ນສາມາດມີຜົນກະທົບຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ການຕັດສິນໃຈ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນການໄປສະຖານທີ່ໃດໜຶ່ງ. ແຕ່ວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າຈະສາມາດຮູ້ຈັດເລີ່ມຕົ້ນຊອກຫາ [ຂໍ້ມູນ]
ນັ້ນໄດ້ແນວໃດ? ຕົວຢ່າງ: ຫາກຂ້ອຍກຳລັງຊອກຂໍ້ມູນ
ຜ່ານອິນເຕີເນັດ ແລະ ຂ້ອຍຊອກຫາສະຖານທີ່,
ຄ່າໃຊ້ຈ່າຍ ແລະ ອື່ນໆປະມານນີ້ ແລະ ຂ້ອຍເຂົ້າເບິ່ງ
ເວັບໄຊຂອງບໍລິສັດໜຶ່ງ ແລະ ກໍ່ບໍ່ມີຂໍ້ມູນຫຍັງເທິງໜ້າ
ເວັບໄຊນີ້, ເຊິ່ງມັນເປັນວຽກເພີ່ມແລະໃຊ້ເວລາຫຼາຍສຳລັບ
ຂ້ອຍ, ຂ້ອຍເວົ້າຢ່າງຊັດເຈນກັບທ່ານ. ດັ່ງນັ້ນ ຂ້ອຍຄິດວ່າ
ຈະຕ້ອງໄປອີກໜຶ່ງກິໂລເພີ່ມຕື່ມ ແລະ ຂ້ອຍຈະຕ້ອງມີ
ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ວ່າຜູ້ປະກອບກິດຈະການ
ຕ່າງໆຈະຕ້ອງຊ່ວຍພວກເຮົາ ເພື່ອເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນການ
ແກ້ໄຂບັນຫາ.”** (ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຍິງ, ຄົນອາເມລິກາ, ອາຍຸ 53)

**“ຂ້ອຍຄິດວ່າຈະຕ້ອງໄປ
ອີກໜຶ່ງກິໂລເພີ່ມຕື່ມ ແລະ
ຂ້ອຍຈະຕ້ອງມີຄວາມ
ພະຍາຍາມຢ່າງແທ້ຈິງ
ແຕ່ວ່າຜູ້ປະກອບກິດ
ຈະການຕ່າງໆຈະຕ້ອງ
ຊ່ວຍພວກເຮົາ ເພື່ອເປັນ
ສ່ວນໜຶ່ງໃນການແກ້ໄຂ
ບັນຫາ.”**

ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຍິງ, ຄົນອາເມລິກາ, ອາຍຸ 53

**“ສະນັ້ນ, ຂ້ອຍຈະຮູ້ໄດ້ແນວໃດວ່າໂຮງແຮມ ຫຼື ຜູ້ປະກອບການໃດທີ່ ນຳໃຊ້ມາດຕະຖານການ
ປົກປ້ອງເດັກ? ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້. ຂ້ອຍຍັງບໍ່ຮູ້ຊື່ວ່ານັ້ນພາຍເຖິງຫຍັງ. ແຕ່ຖ້າມີສັນຍະລັກທີ່ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ
ມັນພາຍເຖິງເຂດທີ່ເດັກປອດໄພ ຫຼື ພວກເຂົາກຳລັງນຳໃຊ້ ຫຼື ດຳເນີນການ ໂດຍໃຊ້ກົດມາດຕະຖານ
ຫຼື ບາງຢ່າງ ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຮັບໃບຢັ້ງຢືນຮັບຮອງ, ນີ້ອາດຈະດີກວ່າ.”**

(ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຍິງ, ຄົນອາເມລິກາ, ອາຍຸ 26)

ຄຳໃຫ້ການເຫຼົ່ານີ້ບົ່ງບອກເຖິງຄວາມສຳຄັນທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ສົ່ງຕໍ່ເຖິງ ໜ່ວຍງານຂອງລັດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງໄດ້
ພິຈາລະນາ ເຊັ່ນດຽວກັນ:

“ຖ້າຂ້ອຍເຫັນເດັກຂໍການ ຫຼື ເລາະຂາຍເຄື່ອງ ຂ້ອຍຮູ້ສຶກ ອຶດຖົນ ແລະ ຖ້າຂ້ອຍສາມາດຊ່ວຍໄດ້ ຂ້ອຍກໍ່ຈະຊ່ວຍ. ແຕ່ຂ້ອຍຄິດວ່າລັດຖະບານຄວນໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອເດັກ. ຖ້າຂ້ອຍສາມາດຊ່ວຍເດັກໄດ້ ຂ້ອຍຈະຮູ້ສຶກດີໃຈຫຼາຍ ແຕ່ຖ້າຂ້ອຍໄດ້ມາທີ່ນີ້ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ຂ້ອຍຫວັງວ່າຈະບໍ່ເຫັນ ເດັກຂໍການອີກ. ຂ້ອຍຫວັງວ່າລັດຖະບານຈະໄດ້ແກ້ໄຂ ບັນຫານີ້ແລ້ວ.” (ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຍິງ, ຄົນຈີນ, ອາຍຸ 30)

“ຕ້ອງມີການຮ່ວມມືກັນຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ລັດຖະບານ ທ້ອງຖິ່ນ [ໃນການດຳເນີນການ].” (ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຊາຍ, ຄົນອາເມລິກາ, ອາຍຸ 26)

“ຂ້ອຍພຽງແຕ່ຄິດວ່າ ແມ່ນຍ້ອນເຫດຜົນໃດ ລັດຖະບານຈຶ່ງບໍ່ພະຍາຍາມເຮັດບາງສິ່ງບາງຢ່າງ ເພື່ອແກ້ໄຂ ບັນຫານີ້? [ເດັກທີ່ເຮັດວຽກ/ອາໄສຢູ່ຕາມທ້ອງຖະໜົນ].” (ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດ ເພດຍິງ, ຄົນອັງກິດ, ອາຍຸ 26-30)

ການດຳເນີນການໂດຍລັດຖະບານ ແລະ ອຸດສາຫະກຳທ່ອງທ່ຽວ ເພື່ອປ້ອງກັນການຂູດຮີດເດັກ, ສາມາດຊ່ວຍ ແກ້ໄຂພາບພົດດ້ານລົບຂອງສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ ຊຶ່ງສ້າງຂຶ້ນໂດຍນັກທ່ອງທ່ຽວ ເມື່ອພວກເຂົາມີສ່ວນຮ່ວມ ໃນການຂູດຮີດເດັກ ໂດຍສະເພາະໃນສະຖານທີ່ການທ່ອງທ່ຽວ. ມີນັກທ່ອງທ່ຽວຜູ້ໜຶ່ງຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ, ການທີ່ຈະລົບລ້າງ ຫຼື ຫຼຸດຜ່ອນບາງບັນຫາເຫຼົ່ານີ້ ອາດຈະສົ່ງຜົນກະທົບດ້ານບວກຕໍ່ປະສົບຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ໃນວັນພັກຜ່ອນ:

“ຂ້ອຍຄິດວ່າເປັນຜົນດີສຳລັບປະເທດເຫຼົ່ານີ້ [ທີ່ຈະປ້ອງກັນການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ຂູດຮີດເດັກ ໃນການທ່ອງທ່ຽວ]. ພວກເຂົາຕ້ອງຢຸດມັນ [ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຍ້ອນມີຜົນກະທົບຕໍ່ເດັກເທົ່ານັ້ນ ແຕ່] ຍ້ອນມີໜຶ່ງ ໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ມັກທີ່ສຸດຊຶ່ງພົບເຫັນຢູ່ໃນ ທະວີບອາຊີ ແມ່ນຄົນທີ່ສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ພວກເຮົາ... ບາງຄົນພຽງແຕ່ຄິດວ່າ ມັນຈະເປັນການພັກຜ່ອນທີ່ສຸກສະບາຍ: ‘ພວກເຮົາຈະນອນຫຼິ້ນເທິງທາດຊາຍ’. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າ ຕອນທີ່ພວກເຂົາກຳລັງນອນຫຼິ້ນຢູ່ທີ່ຊາຍທາດ ມັກຈະມີເດັກມາ ແຍ່ຂ້າງພວກເຂົາ ແລະ ພະຍາຍາມທີ່ຈະຂາຍສິນຄ້າໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ.” (ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຍິງ, ຄົນອັງກິດ, ອາຍຸ 22)

ນັກທ່ອງທ່ຽວຕອບສະໜອງໂດຍການສະໜັບສະໜູນ ຕໍ່ຂໍ້ຄວາມ ແລະ ການສື່ສານກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ຊຶ່ງສົ່ງຜົນກະທົບ ດ້ານບວກຕໍ່ພຶດຕິກຳຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ.

ໂດຍລວມແລ້ວ, ຄວາມຄຸ້ນເຄີຍຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ກັບປະໂຫຍກ ‘ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ’ ຍັງບໍ່ສູງ ເທົ່າທີ່ຄວນ. ມີພຽງແຕ່ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດສ່ວນໜ້ອຍ ແລະ 26% ຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳວ່າ ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ຫຼື ເຄີຍໄດ້ເຫັນໂຄສະນາກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ. ກໍລະນີນີ້ບໍ່ເປັນສິ່ງທີ່ປະຫຼາດໃຈ ເພາະນີ້ເປັນໄລຍະເວລາສັ້ນໆຂອງການສົ່ງເສີມທີ່ຈຳກັດໃນຕະຫຼາດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ນັກທ່ອງທ່ຽວມີຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງກວ້າງຂວາງຕໍ່ຄວາມໝາຍຂອງຄຳສັບ ແລະ ມີຄວາມ ຕ້ອງການຢາກຮຽນຮູ້ເພີ່ມເຕີມກ່ຽວກັບມັນ.

ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນທີ່ສຸດ, ແມ່ນການປຸກຈິດສຳນຶກຕໍ່ກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ແລະ ການທຳຄວາມ ເຂົ້າໃຈກ່ຽວກັບຫຼັກການພື້ນຖານຕ່າງໆ ທີ່ມີຜົນກະທົບທີ່ສຳຄັນຕໍ່ພຶດຕິກຳຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ. ຕົວຢ່າງ, ມີພຽງແຕ່ 3% ຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດທີ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳວ່າ ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ໄດ້ກ່າວວ່າພວກເຂົາ ໄດ້ໃຫ້ເງິນແກ່ເດັກຂໍການ (ຊຶ່ງກົງກັນຂ້າມກັບ 15% ຂອງທັງໝົດ) ແລະ ມີພຽງແຕ່ 9% (ຊຶ່ງກົງກັນຂ້າມກັບ 28% ຂອງທັງໝົດ) ທີ່ໄດ້ຊື້ສິນຄ້າຈາກເດັກ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ມີ 9% ຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ມີຈິດສຳນຶກກ່ຽວກັບ

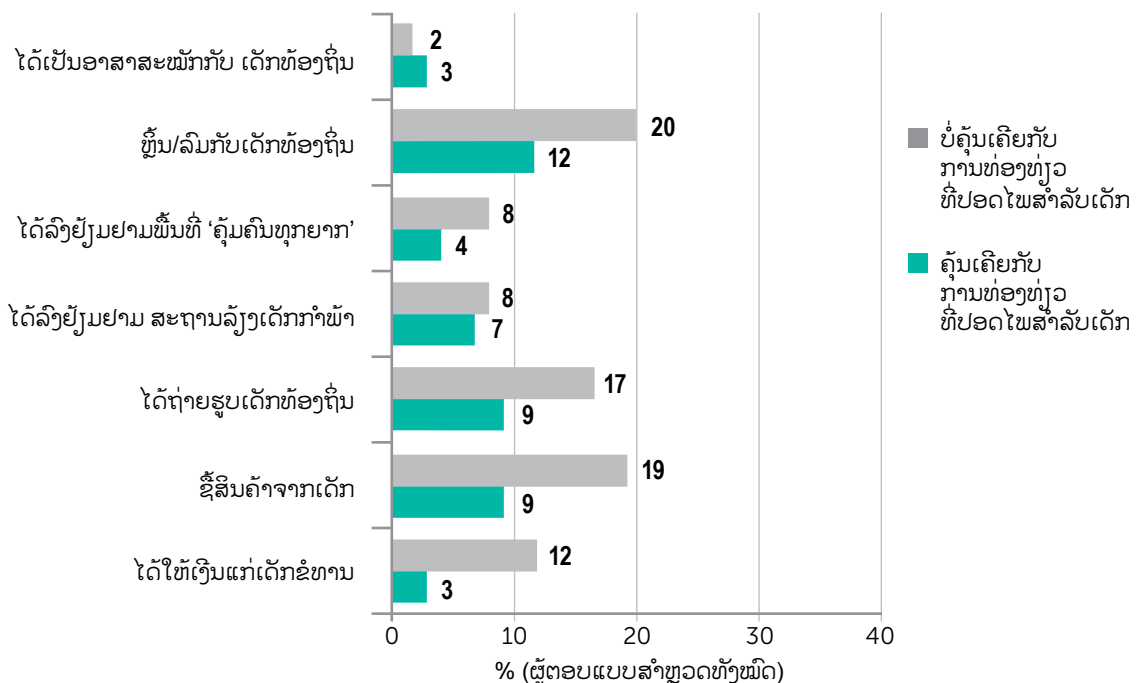
“ຕ້ອງມີການຮ່ວມມືກັນ ຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ລັດຖະບານທ້ອງຖິ່ນ [ໃນການດຳເນີນການ].”

ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຊາຍ, ຄົນອາເມລິກາ, ອາຍຸ 26

ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ ໄດ້ຖ່າຍຮູບເດັກ (ປຽບທຽບກັບ 26% ຂອງຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຳຫຼວດທັງໝົດ), ມີ 7% (ປຽບທຽບກັບ 15% ຂອງທັງໝົດ) ໄດ້ລົງຢ້ຽມຢາມເດັກຢູ່ໃນສະຖານທີ່ລ້ຽງເດັກ ແລະ ມີພຽງແຕ່ 4% (ຊຶ່ງປຽບທຽບກັບ 12%) ທີ່ໄດ້ລາຍງານການລົງຢ້ຽມຢາມຄຸ້ມຄົນທຸກຍາກ ຫຼື ດຳເນີນ ‘ການທ່ຽວຊົມຕາມຄຸ້ມຄົນທຸກຍາກ’ (ເບິ່ງຮູບທີ 2). ຮູບທີ 2 ລຸ່ມນີ້ນຳສະເໜີລາຍລະອຽດຂອງຮູບທີ 1 (ຂ້າງເທິງ) ລະຫວ່າງນັກທ່ອງທ່ຽວຜູ້ທີ່ລົງເຄີຍກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ ແລະ ຜູ້ທີ່ບໍ່ລົງເຄີຍ. ຜົນການສຳຫຼວດສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວຮັບຊາບຂໍ້ຄວາມວ່າດ້ວຍການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ, ມີໜ້ອຍທີ່ຈະມີສ່ວນຮ່ວມໃນການສື່ສານກັບເດັກທີ່ມີຄວາມສ່ຽງ ຊຶ່ງສາມາດເຮັດພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງຂອງການລ່ວງລະເມີດ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ເຈດຕະນາ.

ຮູບທີ 2:

ຄວາມລັງເຄີຍຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຕໍ່ກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ ແລະ ປະສົບການຕ່າງໆກັບເດັກທ້ອງຖິ່ນ.

ສຽງຕອບຮັບສ່ວນຫຼາຍຕໍ່ສື່ໂຄສະນາການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ ແມ່ນຖືວ່າຢູ່ໃນລະດັບທີ່ດີ ແລະ ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນເຖິງການສະໜັບສະໜູນໃນລະດັບສູງ ສໍາລັບຄວາມຄິດລິເລີ່ມເຊັ່ນນີ້. ຄໍາຄິດເຫັນຕ່າງໆດັ່ງລຸ່ມນີ້ຊີ້ບອກເຖິງຄວາມຕ້ອງການທີ່ເຫັນໄດ້ ໃນຈຳນວນນັກທ່ອງທ່ຽວ ສໍາລັບການປຸກລະດົມນີ້ ແລະ ຜົນກະທົບດ້ານບວກທີ່ມີຕໍ່ພຶດຕິກຳຂອງພວກເຂົາ:

“ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງຈະສ້າງຈິດສຳນຶກເພີ່ມຕື່ມກ່ຽວກັບວິທີການທີ່ຈະປະພຶດຕົວ ພາຍຫຼັງໄດ້ເຫັນເຄື່ອງມືເຫຼົ່ານີ້ແລ້ວ - ມັນອາດຈະເປີດຕາຂອງທ່ານ ເມື່ອທ່ານພົບເຫັນບາງສິ່ງບາງຢ່າງແບບນີ້. ເຮັດໃຫ້ທ່ານຄິດ: ‘ໂອ! ແມ່ນແລ້ວ ຂ້ອຍສາມາດລະມັດລະວັງຕໍ່ສິ່ງນັ້ນ ແລະ ປະຕິບັດຕົວ!’”

(ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຍິງ, ຄົນນອກແວ, ອາຍຸ 30)

“ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີ. ຂ້ອຍ ແລະ ພູ່ເພື່ອນສາມາດຮັກສາຄຳສັນຍາ [ເພື່ອປະຕິບັດຕາມວິທີດຳເນີນການທີ່ກຳນົດໄວ້]. ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ດີຫຼາຍ, ແລະ ສວຍງາມຫຼາຍ.”(ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດ ເພດຊາຍ, ຄົນເກົາຫລີ, ອາຍຸ 28)

ບົດຫຼຸບ

ເຖິງຈະເປັນການສະທ້ອນຂອງການສຶກສາຂະໜາດນ້ອຍ, ຜົນການຄົ້ນຄວ້າ ກໍ່ໄດ້ສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຍືນຍັນຂໍ້ສະຫຼຸບທີ່ໄດ້ເຮັດໄວ້ໃນການສຶກສາເລື່ອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ: ມຸມມອງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ (ອົງການສຸພະນິມິດ, 2012). ໂດຍສະເພາະ ບົດຄົ້ນຄວ້ານີ້ ສະໜອງຫຼັກຖານກ່ຽວກັບລະດັບຄວາມສົນໃຈທີ່ສູງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການມີສ່ວນຮ່ວມຕໍ່ກັບບັນຫາການຂູດຮີດເດັກ, ຊຶ່ງໄດ້ເນັ້ນໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ ເພື່ອຊ່ວຍປົກປ້ອງເດັກ.

ບົດຄົ້ນຄວ້ານີ້ ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວທັງຫຼາຍມີຈິດສຳນຶກວ່າມີການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ການຂູດຮີດເດັກເກີດຂຶ້ນໃນຂະແໜງທ່ອງທ່ຽວ. ແນ່ນອນວ່າ ຄວາມຮູ້ສຶກຕົ້ນຕົວເອງນີ້ເປັນຜົນມາຈາກຄວາມສຳເລັດຂອງການໂຄສະນາປຸກລະດົມ ທີ່ເນັ້ນໜັກໂດຍກົງໃສ່ການລ່ວງລະເມີດທາງເພດເດັກໃນການທ່ອງທ່ຽວ. ການໂຄສະນາປຸກລະດົມດັ່ງກ່າວ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວຕ້ອງຊື່ບອກ ແລະ ລາຍງານບັນຫາການລ່ວງລະເມີດທາງເພດເດັກຖ້າຫາກພວກເຂົາພົບເຫັນ. ຄວາມຈິງແລ້ວ, ບົດຄົ້ນຄວ້ານີ້ໄດ້ເປີດເຜີຍການສົນທະນາ ທີ່ປະກອບສ່ວນໂດຍນັກທ່ອງທ່ຽວບາງຄົນໂດຍບໍ່ໄດ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນ 'ການທ່ອງທ່ຽວທາງເພດເດັກ' ຊຶ່ງພວກເຂົາເປັນນັກທ່ອງທ່ຽວຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບແລ້ວ.

ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ບົດຄົ້ນຄວ້ານີ້ ໄດ້ພົບວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນໜຶ່ງມີຄວາມຮູ້ສຶກຕົ້ນຕົວເອງໜ້ອຍຕໍ່ກັບວິທີການປະພຶດ ແລະ ການຕິດຕໍ່ພົວພັນດ້ວຍຄວາມບໍລິສຸດໃຈກັບເດັກນ້ອຍ ອາດມີສ່ວນເຮັດໃຫ້ເດັກມີຄວາມສ່ຽງຕໍ່ການລ່ວງລະເມີດທາງເພດເດັກ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ, ນັກທ່ອງທ່ຽວອາດບໍ່ໄດ້ຄິດວ່າເດັກນ້ອຍຂໍ້ຫານຕາມທ້ອງຖະໜົນ ອາດຈະຕົກເປັນຜູ້ເຄາະຮ້າຍຂອງການລ່ວງລະເມີດທາງເພດໄດ້. ມີນັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນຫຼາຍຍັງບໍ່ຮູ້ວ່າການທີ່ໄປຢ້ຽມຢາມເດັກຢູ່ໃນ 'ສະຖານລ້ຽງເດັກກຳພ້າ' ອາດເປັນອັນຕະລາຍຕໍ່ເດັກ ແລະ ການທ່ອງທ່ຽວລັກສະນະນີ້ ໄດ້ເພີ່ມໂອກາດໃຫ້ຄົນແປກໜ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ກວດຢ່າງລະອຽດໃຫ້ເຂົ້າເຖິງເດັກທີ່ເປັນກຸ່ມສ່ຽງທີ່ສຸດໃນສັງຄົມ. ມີຄຳຖາມເກີດຂຶ້ນວ່າ ມັນຈະໄດ້ຜົນດີກວ່າຖ້າເຮົາປ້ອງກັນການລ່ວງລະເມີດບໍ່ໃຫ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນສະຖານທີ່ທຳອິດ ແທນທີ່ຈະຊອກຫາສາເຫດ ແລະ ລາຍງານການລ່ວງລະເມີດນັ້ນ ເມື່ອມັນເກີດຂຶ້ນແລ້ວ. ສຳລັບເດັກ, ທາງເລືອກທີສອງອາດສາຍເກີນໄປທີ່ຈະສາມາດຊ່ວຍເຫຼືອເດັກໃຫ້ທັນເວລາ.

ນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍຄົນໄດ້ສະແດງຄວາມເປັນຫວ່າງຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ຽວກັບສະພາບຂອງເດັກກຸ່ມສ່ຽງ ໃນຂະນະທີ່ເດີນທາງຢູ່ໃນພາກພື້ນ, ຊຶ່ງໄດ້ສະແດງຄວາມໂສກເສົ້າ, ຄວາມຜິດຫວັງ, ຄວາມຮູ້ສຶກຜິດ ແລະ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນເດັກຂໍ້ຫານ ແລະ ເຮັດວຽກຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ ຫຼາຍຄັ້ງທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວເຫຼົ່ານີ້ ສ່ວນຫຼາຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ສະຖານະການທີ່ສະເທືອນໃຈເຫຼົ່ານີ້ ເປັນການຂູດຮີດເດັກ ແຕ່ຄິດວ່າມັນເປັນຄວາມຈິງທີ່ໂຫດຮ້າຍຂອງສະຖານະການ. ນີ້ແມ່ນເຫດຜົນທີ່ພົບວ່າເປັນຫຍັງນັກທ່ອງທ່ຽວຈາກຕ່າງປະເທດບໍ່ຄຸ້ນເຄີຍກັບບັນຫາໃນທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ມັກຈະເຊື່ອຖືຂໍ້ມູນທີ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບ.

ຕ້ອງຍອມຮັບວ່າ, ຍັງເປັນການຍາກທີ່ຈະຈຳແນກລະຫວ່າງສະຖານະການທີ່ມີຜູ້ໃຫຍ່ຕັ້ງໃຈນຳເດັກໄປສູ່ສະຖານະພາບການຂູດຮີດເຊັ່ນ: ການຂໍ້ຫານ ແລະ ການຂາຍເຄື່ອງຕາມທ້ອງຖະໜົນ ແລະ ການສະແດງອອກວ່າເດັກສະມັກໃຈເຮັດດ້ວຍຕົນເອງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ເດັກນ້ອຍທີ່ຢູ່ໃນສະພາບແບບນີ້ ສົມຄວນໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂໃຫ້ດີຂຶ້ນ ຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ. ໃນທຳນອງດຽວກັນ, ໃນຂະນະທີ່ອົງການປົກປ້ອງເດັກຕ່າງໆກຳລັງປ່ຽນຄວາມຄິດຈາກການດູແລທີ່ເປັນສະຖາບັນສຳລັບເດັກທີ່ຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງ ມາເປັນການດູແລທາງເລືອກທີ່ມີຊຸມຊົນ ແລະ ຄອບຄົວເປັນຖານ, ການເພີ່ມຂຶ້ນຂອງການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນທາງດ້ານການເງິນໃຫ້ 'ສະຖານລ້ຽງກຳພ້າ' ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ບໍ່ສ້າງສັນທີ່ສຸດ ແລະ ເປັນການຂູດຮີດເດັກທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດ.

ເນື່ອງຈາກນັກທ່ອງທ່ຽວຕ້ອງການຮັບຮູ້ເພີ່ມຕື່ມກ່ຽວກັບການຂູດຮີດເດັກ ແລະ ຕ້ອງການເປັນນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກນ້ອຍ, ໂອກາດນີ້ມາເຖິງແລ້ວ. ຂ່າວດີກໍ່ຄືວ່າ ຜົນການຄົ້ນຄວ້າໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳພັນກັນທີ່ຈະແຈ້ງ ລະຫວ່າງການເປີດຮັບຂໍ້ຄວາມວ່າດ້ວຍການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ແລະ ພຶດຕິກຳຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ດີຂຶ້ນ ແລະ ການຕັດສິນໃຈຕໍ່ເດັກນ້ອຍ. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ: ຜູ້ທີ່ເປີດຮັບຂໍ້ມູນຈາກການທ່ອງທ່ຽວ

ທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກມີແນວໂນ້ມໜ້ອຍລົງທີ່ຈະໃຫ້ເງິນແກ່ເດັກຂໍທານ ລວມເຖິງໄປທຸ່ງໆຊົມ ‘ສະຖານລ້ຽງເດັກກຳພ້າ’. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າຂໍ້ຄວາມໃນການໂຄສະນານີ້ ໃຊ້ການໄດ້.

ການປິດຊ່ອງວ່າງນີ້ມີຄວາມສໍາຄັນຫຼາຍເມື່ອພິຈາລະນາວ່າ ເດັກເຫຼົ່ານີ້ເປັນກຸ່ມສ່ຽງທີ່ສຸດ ແລະ ມີຄວາມສ່ຽງສູງໃນຮູບແບບການຊຸດຮີດຕ່າງໆທີ່ຮຸນແຮງຂຶ້ນ, ລວມທັງການລ່ວງລະເມີດທາງເພດ. ຈະດີກວ່າຫຼາຍທາງມີການປະຕິບັດ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງເຫຼົ່ານີ້ ກ່ອນທີ່ສະຖານະການຈະຮ້າຍແຮງຂຶ້ນສໍາລັບການໄດ້ຮັບຂອງເດັກ.

ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກເປັນເລື່ອງສົມເຫດສົມຜົນທາງທຸລະກິດອີກດ້ວຍ. ການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າໄດ້ເນັ້ນໜ້າວ່າ ການມີປະຕິສຳພັນກັບເດັກໜ້ອຍ ສາມາດສ້າງປະສົບການທີ່ດີ ຫຼື ຮ້າຍໃນການເດີນທາງຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້. ນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍຄົນໄດ້ອະທິບາຍ ການຫຼິ້ນ ແລະ ໂອ້ລົມກັບເດັກ ແມ່ນຖືເປັນປະສົບການທີ່ໜ້າຈື່ຈໍາທີ່ສຸດຂອງພວກເຂົາ. ດັ່ງນັ້ນ, ອາດຈະບໍ່ໜ້າປະຫຼາດໃຈ, ກັບການໄດ້ເຫັນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເດັກໜ້ອຍ ສາມາດປ່ຽນຄວາມຮູ້ສຶກກາຍເປັນຄວາມເຈັບປວດໄດ້ແບບງ່າຍດາຍ ສົ່ງຜົນໃຫ້ຕ້ອງຕັດສິນໃຈອໍາລາຈາກສະຖານທີ່ທ່ຽວທ່ອງພັກຜ່ອນເຫຼົ່ານີ້ໄວກ່ອນກໍານົດ ແລະ ສັນຍາວ່າຈະບໍ່ກັບຄືນມາທ່ຽວອີກແລ້ວ. ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຮຸນແຮງດັ່ງກ່າວ ມີອິດທິພົນຕໍ່ການຮັບຮູ້ຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວຂອງຕໍ່ກັບລັດຖະບານທ້ອງຖິ່ນ, ຊຸມຊົນ ລວມທັງອຸດສາຫະກຳທ່ອງທ່ຽວ, ທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກວ່າມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ ທີ່ຈະຕອບສະໜອງແລະ ແກ້ໄຂບັນຫາເຫຼົ່ານີ້. ເຖິງວ່າ ຍັງມີນັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງສາມາດຊ່ວຍເດັກໜ້ອຍເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ໜ້ອຍ, ທັງໝົດເຫັນດີພ້ອມກັນວ່າ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕົ້ນຕໍແມ່ນຂຶ້ນກັບລັດຖະບານທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ອຸດສາຫະກຳທ່ອງທ່ຽວ. ຄວາມຮູ້ສຶກໂສກເສົ້າ, ຄວາມຜິດຫວັງ ແລະ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ແມ່ນເປັນຜົນມາຈາກບໍ່ພຽງແຕ່ຂໍ້ຈຳກັດທີ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຢູ່ໃນຄວາມສາມາດຂອງຕົນ ໃນຖານະທີ່ເປັນນັກທ່ອງທ່ຽວເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ມັນຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບການຂາດຄວາມຮັບຜິດຊອບທີ່ຊັດເຈນ ແລະ ຮັບຮູ້ໄດ້ຈາກຜູ້ປະຕິບັດນະໂຍບາຍໃນທ້ອງຖິ່ນ. ເຫັນໄດ້ຊັດເຈນວ່າ ປະຕິກິລິຍາຕອບໂຕ້ທີ່ຮຸນແຮງດັ່ງກ່າວ ມີຜົນກະທົບທີ່ສໍາຄັນຕໍ່ປະສົບການຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ສໍາລັບນັກທ່ອງທ່ຽວຜູ້ທີ່ສາມາດຊີ້ໃຫ້ເຫັນໄດ້ສິ່ງທີ່ຕົນເອງສາມາດເຮັດໄດ້ເຊັ່ນວ່າ: ຊື້ສິນຄ້າຈາກຮ້ານຄ້າທຸລະກິດທີ່ເປັນຂອງຊຸມຊົນ ແລະ ຊົນເຜົ່າ, ພວກເຂົາຮູ້ສຶກຍິນດີ ແລະ ມີຄວາມສຸກກັບຄວາມສາມາດຂອງພວກເຂົາໃນການຊ່ວຍເຫຼືອ ແລະ ປະກອບສ່ວນໃຫ້ແກ່ຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆ ແລະ ເດັກໜ້ອຍຂອງພວກເຂົາ.

ໃນຂະນະທີ່ການທ່ອງທ່ຽວຢູ່ໃນພາກພື້ນມີການຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງວຽວໄວ ແລະ ມີໂອກາດສໍາລັບການສ້າງລາຍໄດ້ ແລະ ການພັດທະນາຫຼາຍຂຶ້ນ, ນີ້ເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ເໝາະສົມ ທີ່ຈະສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງຜົນກະທົບທີ່ບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈໃນການຊຸດຮີດເດັກ. ທັງນັກທ່ອງທ່ຽວ ແລະ ເດັກທ້ອງຖິ່ນ ຕ່າງກໍ່ໄດ້ຮັບຜົນກະທົບຕົວຈິງ ແລະ ໂດຍກົງ ເຊິ່ງກັນ ແລະ ກັນ ແລະ ສະພາບແວດລ້ອມຂອງການທ່ອງທ່ຽວມີອິດທິພົນທີ່ຈະສົ່ງຜົນກະທົບວ່າຈະອອກມາດີ ຫຼື ຮ້າຍ. ຂະແໜງການທ່ອງທ່ຽວມີຜົນປະໂຫຍດໂດຍສົມບູນ ໃນການດໍາເນີນການ ເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມສ່ຽງຕໍ່ເດັກໜ້ອຍ ແລະ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າເດັກຈະຢູ່ດີມີສຸກ ແລະ ມີອະນາຄົດທີ່ດີ.

ຂໍສະເໜີແນະ

1. ຕອບສະໜອງຂໍ້ມູນໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວ ຫຼາຍຂຶ້ນວ່າ ເດັກ ມີຄວາມສ່ຽງ ຕໍ່ກັບການ ຖືກລ່ວງລະເມີດ ແລະ ຖືກຂູດຮີດແນວໃດໃນການທ່ອງທ່ຽວ.

ໃນຂະນະທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວຈຳນວນຫຼາຍຮັບຮູ້ກ່ຽວກັບການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ການຂູດຮີດເດັກ ໃນການທ່ອງທ່ຽວ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງພວກເຂົາຍັງບໍ່ພ້ອມທີ່ຈະສ້າງສາຍພົວພັນລະຫວ່າງການປະຕິບັດ ຂອງພວກເຂົາ ສາມາດເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສ່ຽງເພີ່ມສູງຂຶ້ນ ຫຼື ຫຼຸດລົງໄດ້ແນວໃດ. ຕົວຢ່າງ: ນັກທ່ອງທ່ຽວ ອາດຈະເຮັດໃຫ້ເດັກມີຄວາມສ່ຽງເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕົກຢູ່ໃນຄວາມສ່ຽງຂອງການລ່ວງລະເມີດ ໂດຍການໃຫ້ເງິນແກ່ເດັກນ້ອຍຂໍທານ ຫຼື ການໄປຢ້ຽມຢາມເດັກກຸ່ມສ່ຽງ ໃນສະຖານລ້ຽງເດັກກຳພ້າ.

2. ຕອບສະໜອງຂໍ້ມູນທີ່ຊັດເຈນໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວ ກ່ຽວກັບ ວິທີທີ່ຈະເປັນນັກທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ.

ນັກທ່ອງທ່ຽວທ່ວງໃຍເດັກນ້ອຍ ແລະ ຕ້ອງການຮັບປະກັນວ່າພວກເຂົາ ໄດ້ສ້າງຜົນດີຕໍ່ເດັກ ຢູ່ຕາມແຫຼ່ງທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ. ການຄົ້ນຄວ້າສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າເຖິງວ່າຂໍ້ມູນພື້ນຖານ ກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກມີຄວາມສຳຄັນ ແລະ ມີອິດທິພົນດ້ານບວກໂດຍກົງຕໍ່ພຶດຕິກຳ ຂອງການທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ກ່ຽວພັນກັບເດັກກຸ່ມສ່ຽງ.

3. ຄວນສະໜອງຂໍ້ມູນໃຫ້ນັກທ່ອງທ່ຽວ ໂດຍມີທາງເລືອກໃຫ້ລູກຄ້າເພີ່ມຂຶ້ນ ແລະ ມີທາງເລືອກທີ່ສອດຄ່ອງກັບຫຼັກການຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ.

ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ຕ້ອງການເປັນນັກເດີນທາງທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ. ນອກຈາກ 'ສິ່ງທີ່ຄວນເຮັດ ແລະ ສິ່ງທີ່ບໍ່ ຄວນເຮັດ' ໃນທັນທີແລ້ວ, ນັກທ່ອງທ່ຽວຫຼາຍຄົນຕ້ອງການກ້າວໄປຫາອີກໜຶ່ງກ້າວ ແລະ ຕ້ອງການ ເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ເງິນທີ່ໃຊ້ໄປໃນການທ່ອງທ່ຽວຂອງພວກເຂົາ ສາມາດຊ່ວຍເດັກໄດ້ ແລະ ບໍ່ເປັນອຸປະສັກຕໍ່ ຄວາມປອດໄພຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນພາກພື້ນ. ພວກເຂົາຕ້ອງການຜະລິດຕະພັນ ແລະ ບໍລິການດ້ານ ການທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ຊຸກຍູ້ການສ້າງສະພາບແວດລ້ອມຂອງການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ. ນອກຈາກນີ້, ພວກເຂົາຕ້ອງການເຂົ້າເຖິງຂໍ້ມູນຂ່າວສານກ່ຽວກັບທຸລະກິດ ແລະ ຄວາມຄິດລິເລີ້ມຕ່າງໆດ້ານການທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ ທີ່ມີຢູ່ແລ້ວ ທີ່ພວກເຂົາສາມາດໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນໄດ້.

4. ໃຫ້ປະຊາຊົນທົ່ວໄປຮັບຊາບ ແລະ ຄວາມເຂົ້າໃຈ ວ່າການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພ ສຳລັບເດັກ ແມ່ນໜ້າທີ່ຄວາມຮັບຜິດຊອບຮ່ວມກັນ ລະຫວ່າງ ລັດຖະບານ, ພາກອຸດສະຫະກຳ ແລະ ນັກທ່ອງທ່ຽວ.

ນັກທ່ອງທ່ຽວຮູ້ສຶກວ່າພວກເຂົາມີສ່ວນຮັບຜິດຊອບໃນ ການຮັບປະກັນວ່າຕົນເອງຈະບໍ່ຊ່ວຍໃຫ້ເກີດມີການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ການຂູດຮີດເດັກ. ໃນຂະນະດຽວກັນ ພວກເຂົາໄດ້ສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈອອກມາຕໍ່ກັບຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າບັນຫາ ທີ່ສຳຄັນນີ້ ແມ່ນຮຽກຮ້ອງໄປຍັງລັດຖະບານທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ພາກອຸດສາຫະກຳ ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມຮັບຜິດ ຢ່າງເຕັມທີ່. ການຄົ້ນຄວ້າໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນພາບພົດດ້ານລົບ ທີ່ນັກທ່ອງທ່ຽວເບິ່ງເຫັນ ເມື່ອພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ສັງຄົມໃນຊຸມຊົນທ້ອງຖິ່ນ ເບິ່ງການຂູດຮີດເດັກຖືເປັນເລື່ອງທຳມະດາ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະຕ້ອງ ສະໜອງຂໍ້ມູນຂອງຄວາມພະຍາຍາມ ແລະ ຄວາມຄິດລິເລີ້ມທີ່ພວມດຳເນີນການຢູ່. ຕ້ອງມີຄວາມຈຳເປັນ ສຳລັບທີ່ຈະເປີດເຜີຍເລື່ອງຄວາມຮັບຜິດຊອບນີ້ໃຫ້ສື່ຕ່າງໆ ໃຫ້ເປັນທີ່ຍອມຮັບໃນສັງຄົມທົ່ວໄປ ເພື່ອໃຫ້ ນັກທ່ອງທ່ຽວໄດ້ຮັບຄວາມເຊື່ອໝັ້ນວ່າ ພາກສ່ວນທ່ອງທ່ຽວພວມດຳເນີນຢູ່.

ເອກະສານອ້າງອີງ

- Bliss, S. (2006) *Child Labour in Tourism Industry in Developing Countries*. Proceedings of the Social Educators' Association of Australia Biennial National Conference, Brisbane, January 12 2006.
- Csáky, C. (2009) *Keeping Children Out of Harmful Institutions: Why we should be investing in family-based care*. London: Save the Children Fund.
- Crouch, D., Jackson, R. and Thompson, F. (eds) (2005) *The Media and the Tourist Imagination: Converging Cultures*. Oxon, UK: Routledge.
- Euromonitor International (2012) Tourism Flows Inbound in Thailand, August 2012. Accessed 6/10/13, www.euromonitor.com/travel-and-tourism-in-thailand/report.
- George, B.P. and Panko, T. R. (2011) Child sex tourism: Facilitating conditions, legal remedies, and other interventions. *Vulnerable Children and Youth Studies*, 6(2): 134-143.
- Guiney, T. (2012) 'Orphanage Tourism' in Cambodia: When Residential Care Centres Become Tourist Attractions. *Pacific News*, 38: 9-14.
- Jenkins, O. (2003) Photography and travel brochures: the circle of representation. *Tourism Geographies*, 5 (3): 305-328.
- Keane, K. (2006) *Street-Based Child Sexual Exploitation in Phnom Penh and Sihanoukville: A Profile of Victims*. Action Pour Les Enfants, Phnom Penh Cambodia. Accessed 2/10/13, www.humantrafficking.org/publications/456
- Lao National Tourism Administration (2010) *2010 Statistical Report on Tourism in Laos*. Planning and Cooperation Department, Tourism Statistics Division: Lao PDR.
- Lao People's Democratic Republic (2012) Presentation at Project Childhood Coordinating Committee, Bangkok, 10 July 2012.
- Long, P. and Robinson, M. (2009) Tourism, Popular Culture and the Media. In Jamal, T. and Robinson, M. (Eds.) *The SAGE Handbook of Tourism Studies*. London, Thousand Oaks, New Delhi & Singapore: SAGE Publications, Chapter 6: 98-114.
- Ministry of Tourism Cambodia (2012) *Tourism Statistics Annual Report*. Accessed 8/10/13, www.tourismcambodia.org/images/mot/statistic_reports/tourism_statistics_annual_report_2012.pdf.
- Ministry of Culture, Sports and Tourism, Vietnam (2012) *Tourism Statistics*. Accessed 8/10/13, www.vietnamtourism.gov.vn/english/index.php?cat=012041&itemid=6308.
- Ministry of Tourism and Sports, Thailand (2012) Tourism Statistics.
- Mowforth, M. and Munt, I. (2009) *Tourism and sustainability: development, globalization and new tourism in the Third World* (3rd edn). London: Routledge.
- Sánchez Taylor, J. (2010) Sex Tourism and Inequalities. In Coles, S. and Morgan, N. (Eds) *Tourism and Inequality: Problems and Prospects*. Oxon, UK: CABI Publishing.
- Scheyvens, R. (2002). Backpacker Tourism and Third World Development. *Annals of Tourism Research* 29(1): 144-164.
- Smith, V. (ed.) (1989) *Hosts and Guests: The Anthropology of Tourism*. Philadelphia, University of Pennsylvania Press.
- Telfer, D. & Sharpley, R. (2008) *Tourism and Development in the Developing World*. Milton Park & New York: Routledge.
- Tepelus, C.M. (2008) Social Responsibility and Innovation on Trafficking and Child Sex Tourism: Morphing of Practice into Sustainable Tourism Policies? *Tourism and Hospitality Research*, 8(2): 98-115.
- United Nations Children's Fund (2012) Child Maltreatment: Prevalence, Incidence and Consequences in East Asia and the Pacific: A Systematic Review of Research. *Measuring and Monitoring Child Protection Systems: Proposed Core Indicators for the East Asia and Pacific Region*, Strengthening Child Protection Series No. 1., UNICEF EAPRO, Bangkok, 2012.
- UNWTO *Tourism Highlights* (2013) Madrid, Spain: World Tourism Organization. Accessed, 8/8/13, www.unwto.org/facts/menu.html.
- World Travel and Tourism Council (2013a) *Travel and Tourism Economic Impact 2013: Cambodia*. Accessed 1/10/13, www.wttc.org/research/.
- World Travel and Tourism Council (2013b) *Travel and Tourism Economic Impact 2013: Laos*. Accessed 27/9/12, www.wttc.org/research/.
- World Travel and Tourism Council (2013c) *Travel and Tourism Economic Impact 2013: Thailand*. Accessed 27/9/12, www.wttc.org/research/.
- World Travel and Tourism Council (2013d) *Travel and Tourism Economic Impact 2013: Vietnam*. Accessed 27/9/12, www.wttc.org/research/.
- World Vision (2012) *Child Safe Tourism: The Tourist Perspective*. www.childsafetourism.org/wp-content/uploads/2013/10/Tourist-Perspective-report.pdf.

ສະຖິຕິຈຳນວນປະຊາກອນ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການຄົ້ນຄວ້າ

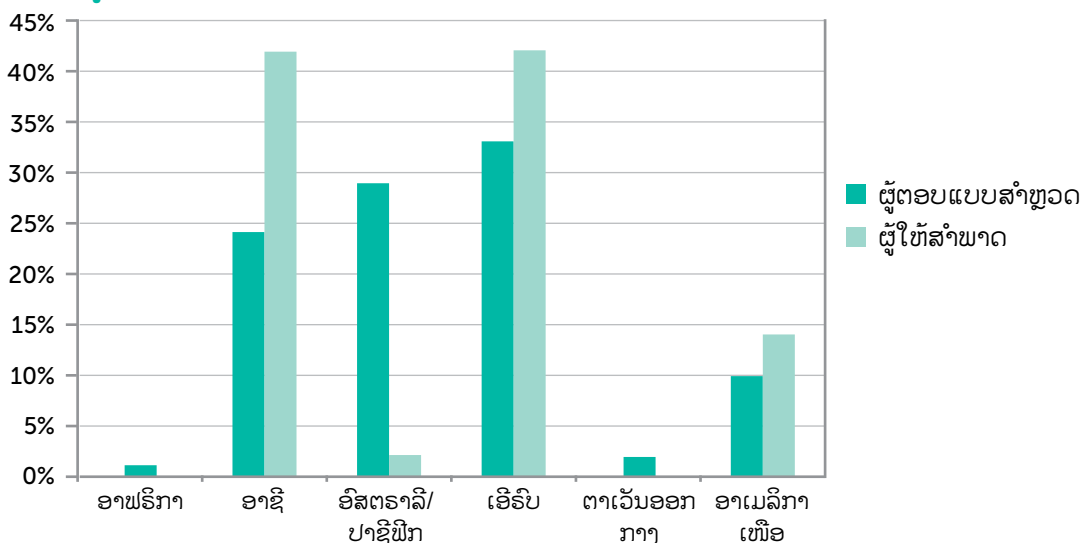
ສັນຊາດ ແລະ ພາສາ

ແບບສຳຫຼວດທີ່ປະຕິບັດສຳເລັດຈຳນວນ 209 ສະບັບນັ້ນ, 10 ສະບັບເປັນພາສາເກົາຫຼີ (5%), 9 ສະບັບເປັນພາສາຈີນ (4%), 6 ສະບັບເປັນພາສາຍີ່ປຸ່ນ (3%), ແລະ ສ່ວນທີ່ເຫຼືອເປັນພາສາອັງກິດ. ເຖິງວ່າແບບສຳຫຼວດສະບັບພາສາອັງກິດ ຈະປະຕິບັດສຳເລັດໃນອັດຕາສ່ວນທີ່ສູງກວ່າພາສາອື່ນໆກໍຕາມ, ການຈຳແນກດ້ານປະຊາກອນ ໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຫຼາກຫຼາຍທີ່ສຳຄັນ. ສາມາດຈັບໄດ້ລະດັບຄວາມຫຼາກຫຼາຍທີ່ຄ້າຍຄືກັນຢູ່ໃນການສຳພາດຕ່າງໆ. ການສຳພາດລວມທັງໝົດມີ 34 ຄັ້ງ (ການສຳພາດຈຳນວນໜຶ່ງແມ່ນໄດ້ດຳເນີນຢູ່ໃນກຸ່ມນ້ອຍ), ການສຳພາດ 5 ຄັ້ງ ແມ່ນດຳເນີນເປັນພາສາຈີນ (ມີຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ 8 ຄົນ), ການສຳພາດ 5 ຄັ້ງ ແມ່ນດຳເນີນເປັນພາສາຍີ່ປຸ່ນ (ມີຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ 8 ຄົນ), ການສຳພາດ 4 ຄັ້ງ ແມ່ນດຳເນີນເປັນພາສາເກົາຫຼີ (ມີຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ 6 ຄົນ), ແລະ ການສຳພາດ 20 ຄັ້ງ ແມ່ນດຳເນີນເປັນພາສາອັງກິດ (ມີຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມ 37 ຄົນ).

ລວມທັງໝົດມີ 36 ສັນຊາດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດ, ຊຶ່ງມີຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມສ່ວນຫຼາຍມາຈາກປະເທດ ອົສຕຣາລີ (25%), ອັງກິດ (13%) ແລະ ສະຫະລັດອາເມລິກາ (8%). ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມອື່ນໆແມ່ນມາຈາກປະເທດ ເກົາຫຼີ (5%), ຈີນ (4%), ເຢຍລະມັນ (4%), ຝລັ່ງ (4%), ອິນເດຍ (4%) ແລະ ນິວຊີແລນ (4%). ການຈຳແນກຈຳນວນປະຊາກອນ ສຳລັບປະເທດທີ່ຢູ່ອາໄສ ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງພາບທີ່ຄ້າຍຄືກັນ ເຖິງວ່າຈະບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ປະຫຼາດສຳລັບການສຶກສາທີ່ທົດສອບນັກທ່ອງທ່ຽວທັງຫຼາຍ - ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ອາໄສຢູ່ໃນປະເທດອື່ນ ທີ່ບໍ່ແມ່ນບ່ອນເກີດຂອງພວກເຂົາ ໃນຖານະຜູ້ອາໄສຈາກຕ່າງປະເທດ. ເຖິງວ່າການກະຈາຍສັນຊາດໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການສຳພາດ ບໍ່ທັນກວ້າງເທົ່າທີ່ມີຢູ່ໃນແບບສຳຫຼວດກໍຕາມ, ກໍຍັງມີຄົນເອີຣົບ ແລະ ຄົນອາເມລິກາ ໃນຈຳນວນທີ່ສູງຄືກັນ ຢູ່ໃນກຸ່ມຕົວຢ່າງ, ແຕ່ວ່າຈະມີຄົນອົສຕຣາລີຈຳນວນໜ້ອຍ ແລະ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມທີ່ເປັນຄົນອາຊີມີຈຳນວນເພີ່ມຂຶ້ນ. ມີຜູ້ໃຫ້ສຳພາດລວມທັງໝົດ 59 ຄົນ, ສ່ວນຫຼາຍແມ່ນມາຈາກປະເທດ ອັງກິດ (15%), ສະຫະລັດອາເມລິກາ (14%), ຈີນ (14%), ຍີ່ປຸ່ນ (14%), ເກົາຫຼີໃຕ້ (10%), ຝລັ່ງ (9%) ແລະ ເຢຍລະມັນ (7%) (ເບິ່ງຮູບທີ 3 ລຸ່ມນີ້ສຳລັບຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໂດຍການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າຈັດຕາມພາກພື້ນ).

ຮູບທີ 3:

ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມໂດຍຈັດຕາມພາກພື້ນ

ອາຍຸ ແລະ ເພດ

ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດ ສ່ວນໃຫຍ່ ອາຍຸລະຫວ່າງ 26-30 (25%) ຫຼື 31-35 (21%) ແລະ ຜູ້ຍິງມີຫຼາຍກວ່າຜູ້ຊາຍໜ້ອຍໜຶ່ງ, ຊຶ່ງມີອັດຕາການຕອບສະໜອງ 56% ທຽບ 43%. ການກະຈາຍຂອງເພດ ແລະ ອາຍຸໃນບັນດາຜູ້ໃຫ້ສຳພາດແມ່ນມີລັກສະນະຄ້າຍຄືກັນຢ່າງຄາດບໍ່ເຖິງເປັນ 42% ຂອງກຸ່ມຕົວຢ່າງ ຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍຜູ້ຊາຍ ແລະ 58% ປະກອບດ້ວຍຜູ້ຍິງ ແລະ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມສ່ວນໃຫຍ່ (ປະມານ 51%) ເປັນຜູ້ມີອາຍຸ ລະຫວ່າງ 20 ຫາ 30.

ອາຊີບ

ມີອາຊີບທີ່ແຕກຕ່າງກັນຖືກລະບຸໂດຍຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການສຳພາດ ກວມເອົາທັງອາຊີບຊ່ຽວຊານ ລວມເຖິງອຸດສາຫະກຳບໍລິການຕ່າງໆ ແລະ ການຄ້າທີ່ຫຼາກຫຼາຍ. ກຸ່ມອາຊີບທີ່ເຫັນຫຼາຍທີ່ສຸດໃນກຸ່ມຜູ້ຕອບແບບສອບຖາມແມ່ນ 'ນັກສຶກສາ' (7.2%), 'ເລຂານຸການ/ບໍລິຫານທ້ອງຖານ' (6.7%), 'ສອນໜັງສື' (5.7%), 'ໄອທີ (IT)/ອອກແບບເວັບໄຊ (web design)' (4.3%), 'ຊ່າງກໍ່ສ້າງ' (3.8%), 'ຄ້າຂາຍຍ່ອຍ/ການຂາຍ' (3.8%) ແລະ 'ບ້ານານ' (3.4%). ເບິ່ງຄືວ່າຈະມີແນວໂນ້ມສູງກວ່າໜ້ອຍໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການສຳພາດ ຕໍ່ກັບອາຊີບຊ່ຽວຊານ ແລະ (ໂດຍສະເພາະ) ລະດັບການສຶກສາສູງກວ່າ (ຄວາມຈິງແລ້ວ, ອີງຕາມຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດ, ມີຈຳນວນໜຶ່ງຂອງຜູ້ໃຫ້ສຳພາດທີ່ເປັນນັກສຶກສາມະຫາວິທະຍາໄລ ຫຼື ທີ່ຫາກໍຈົບການສຶກສາໃໝ່ຈາກມະຫາວິທະຍາໄລ). ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຈຳເປັນຕ້ອງມີການຄົ້ນຄວ້າເພີ່ມຕື່ມ ເພື່ອກຳນົດວ່າການປ່ຽນແປງນີ້ມີອິດທິພົນຕໍ່ທັດສະນະຄະຕິຂອງນັກທ່ອງທ່ຽວແນວໃດ.

ແຜນການເດີນທາງ ແລະ ປະເພດຂອງການເດີນທາງ

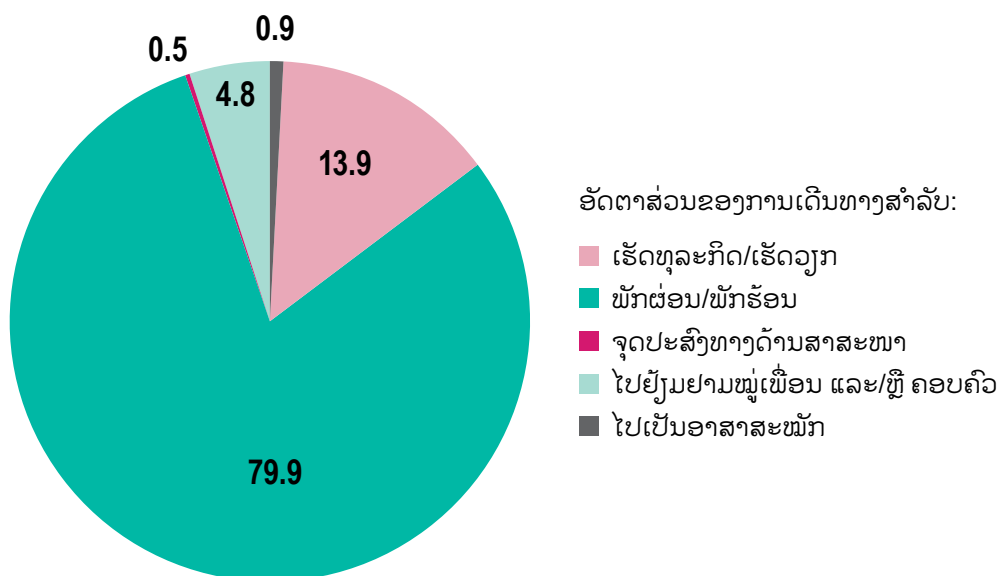
ມີອັດຕາສ່ວນຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດສ່ວນຫຼາຍກຳລັງເດີນທາງເປັນກຸ່ມທ່ອງທ່ຽວ (29.2%) ຫຼື ເດີນທາງກັບໝູ່ເພື່ອນ (29.2%), ເດີນທາງກັບຄູ່ຊີວິດ (28.2%) ຫຼື ເດີນທາງຄົນດຽວ (24.9%). ຜູ້ທີ່ເດີນທາງກັບລູກແມ່ນມີໜ້ອຍກວ່າທົ່ວໄປ (11%) ຫຼື ຜູ້ທີ່ເດີນທາງກັບເພື່ອນຮ່ວມງານ (5.3%). ວິທີການນີ້ຍັງສະທ້ອນເຖິງຈຳນວນກຸ່ມຕົວຢ່າງການສຳພາດ, ກັບຜູ້ໃຫ້ສຳພາດສ່ວນຫຼາຍ ເດີນທາງກັບໝູ່ເພື່ອນ (49%) ຫຼື ກັບຄອບຄົວ (19%), ຫຼື ເດີນທາງຄົນດຽວ (12%) ເປັນບາງໂອກາດ, ເຖິງແມ່ນວ່າບາງຄັ້ງເນື່ອງຈາກວ່າການສຳພາດຈະໃຊ້ເວລາດົນປານໃດ, ແມ່ນມີຜູ້ໃຫ້ສຳພາດຈຳນວນໜ້ອຍທີ່ລະບຸເຖິງການເດີນທາງແບບທ່ອງທ່ຽວ (14%), ເດີນທາງກັບລູກ (6%) ຫຼື ເດີນທາງກັບເພື່ອນຮ່ວມງານ (3.4%). ເຖິງແມ່ນວ່າບົດຄົ້ນຄວ້ານີ້ບໍ່ແມ່ນອອກແບບມາເພື່ອເປັນຕົວແທນ, ມັນກໍປະກົດວ່າມີບາງສ່ວນກ່ຽວພັນທີ່ກວ້າງຂວາງລະຫວ່າງຜົນການກະຈາຍເຫຼົ່ານີ້ ແລະ ການກະຈາຍອື່ນໆທີ່ພົບເຫັນຢູ່ໃນສະຖິຕິການທ່ອງທ່ຽວພາກພື້ນ (ເຊັ່ນ ເອີຣົບມິນີເຕີ, 2012).

ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດສ່ວນໃຫຍ່ໄດ້ລະບຸຈຸດປະສົງຕົ້ນຕໍຂອງການເດີນທາງຂອງພວກເຂົາແມ່ນການໄປພັກແລ້ງ (79.9%), ແຕ່ວ່າຍັງມີບາງຄົນເດີນທາງເພື່ອໄປເຮັດວຽກ (13.9%), ເພື່ອຢ້ຽມຢາມໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ຄອບຄົວ (4.8%), ເພື່ອເປັນອາສາສະໝັກ (<1%) ຫຼື ເດີນທາງເພື່ອຈຸດປະສົງທາງດ້ານສາສະໜາ (<1%) (ເບິ່ງຮູບທີ 4 ລຸ່ມນີ້). ໃນທຳນອງດຽວກັນແລ້ວ, ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນພັກແລ້ງຢູ່ໃນ ປະເທດໄທ, ແຕ່ວ່າຢ່າງໜ້ອຍກໍ່ມີ 8% ທີ່ຍັງເຮັດວຽກໂດຍເປັນອາສາສະໝັກ. ສອດຄ່ອງກັບອັດຕາທີ່ສູງຂອງຜູ້ໄປຫຼິ້ນຍາມພັກແລ້ງ, ກິດຈະກຳຕ່າງໆທີ່ເປັນຈຸດເດັ່ນທີ່ພົບສູງກວ່າໝູ່ຢູ່ໃນແຜນການເດີນທາງຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດ ລວມທັງການໄປຢ້ຽມຢາມສະຖານທີ່ທາງປະຫວັດສາດ ແລະ ວັດທະນະທຳ ແມ່ນ (81.8%), ການໄປຊື້ເຄື່ອງ (62.2%), ການໄປທ່ຽວຊົມຊາຍຫາດ (53.6% ໄດ້ໄປມາແລ້ວ ຫຼື ກຳລັງໄປ), ກິດຈະກຳພະຈົນໄພ (34%), ໄປທ່ຽວຊົມສວນສາທາລະນະແຫ່ງຊາດ (27.8%) ແລະ ການໄປທ່ຽວກາງຄືນ (nightclubbing) (20.6%). ໃນຄະນະທີ່ຜູ້ໃຫ້ສຳພາດບໍ່ໄດ້ຖືກສອບຖາມຢ່າງເຈາະຈົງກ່ຽວກັບຈຳນວນຕົວເລກອະທິບາຍທີ່ພວກເຂົາໃຊ້ ບາງກອກເປັນຖານໃນການຄົ້ນຄວ້າສະຖານທີ່ດ້ານວັດທະນະທຳ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມອື່ນໆ (ເຊັ່ນ: ຊຽງໃໝ່ ແລະ

ຊຽງຮາຍ, ພູເກດ ແລະ ເກາະສະມຸຍ) ແລະ ແມ່ນຈຸດໝາຍປາຍທາງໃນການເຮັດກິດຈະກຳຕ່າງໆເຊັ່ນ: ການດຳນຳຕົ້ນ ແລະ ການດຳນຳເລິກ, ການເຮັດອາຫານໄທ ແລະ ການເບິ່ງມວຍໄທ ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ໃນ ປະເທດໄທ.

ຮູບທີ 4:

ຈຸດປະສົງການເດີນທາງຂອງຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດ

ອີງຕາມຄວາມມັກສຳລັບສະຖານທີ່ພັກເຊົາຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ຕອບແບບສຳຫຼວດສ່ວນໃຫຍ່ເວົ້າວ່າ ພວກເຂົາ ພັກເຊົາຢູ່ໃນໂຮງແຮມ 2-3 ດາວ (41.2%), ໂຮງແຮມ 4-5 ດາວ (20.6%) ຫຼື ເຮືອນພັກ (18.7%) (ເບິ່ງຮູບທີ 5). ໃນຄະນະທີ່ການແຈກຢາຍນີ້ ອາດເປັນຜົນມາຈາກປະເພດຂອງສະຖານທີ່ ທີ່ດຳເນີນການສຳຫຼວດ, ແລະ ເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມອື່ນໆຍັງພັກເຊົາຢູ່ໃນສະຖານທີ່ຕາກອາກາດຕ່າງໆ (5.3%), ຢູ່ໃນຫໍພັກສຳລັບ ນັກທ່ອງທ່ຽວທີ່ເປັຖົງ (4.3%), ຢູ່ກັບຄອບຄົວ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນ (4.3%) ຫຼື ພັກເຊົາຢູ່ເຮືອນປະຊາຊົນ (1.4%) ເປັນຕົວຊີ້ບອກ ຂອງການຈັດລຳດັບຄວາມແຕກຕ່າງຂອງປະເພດນັກທ່ອງທ່ຽວຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມໃນການສຶກສາ ຄົ້ນຄວ້າ (ເມື່ອຮວມເຂົ້າກັນກັບຄຳຕອບຕ່າງໆຂ້າງເທິງ).

ໃນຂະນະທີ່ໄປທ່ອງທ່ຽວ ປະເທດໄທ, ນັກທ່ອງທ່ຽວ 42.6% ຂອງການສຳຫຼວດໄດ້ໄປ ຫຼື ກຳລັງຈະໄປ ປະເທດກຳປູເຈຍ, 10.5% ໄດ້ໄປ ຫຼື ກຳລັງຈະໄປຢູ່ໃນ ສປປ ລາວ ແລະ 36.84% ໄດ້ໄປ ຫຼື ກຳລັງຈະໄປ ທວງດນາມ. ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮ່ວມການສຳຫຼວດໄດ້ເດີນທາງໄປ ຫຼື ກຳລັງເດີນທາງໄປໃນສາມ (31.1%) ຫຼື ສີ່ (4.3%) ປະເທດທີ່ເປັນກໍລະນີສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຍັງມີເປັນຈຳນວນສຳຄັນຫຼາຍ (21.1%) ໄດ້ລະບຸວ່າ ພວກເຂົາ ກຳລັງເດີນທາງໄປປະເທດຕ່າງໆທີ່ຢູ່ນອກພາກພື້ນ (ລວມມີ ປະເທດອິສຕຣາລີ, ຈີນ, ຟີຈີ, ຮົງກົງ, ອິນເດຍ, ອິນໂດເນເຊຍ, ຍີ່ປຸ່ນ, ມາເລເຊຍ, ມຽນມາ, ສິງກະໂປ ແລະ ສະຫະລັດອາເມລິກາ).

ການສຳຫຼວດເປັນພາສາອັງກິດ

ກະລຸນາໃຫ້ຂໍ້ມູນພວກເຮົາໜ້ອຍໜຶ່ງກ່ຽວກັບຕົວທ່ານ:

1. ທ່ານມີອາຍຸເທົ່າໃດ:

18-20 ປີ ☐ 21-25 ປີ ☐ 26-30 ປີ ☐ 31-35 ປີ ☐ 36-40 ປີ ☐
 41-45 ປີ ☐ 46-50 ປີ ☐ 51-55 ປີ ☐ 56-60 ປີ ☐ 61-65 ປີ ☐
 66-70 ປີ ☐ 71-75 ປີ ☐ 76-80 ປີ ☐ 81-85 ປີ ☐ 86 + ປີ ☐

2. ທ່ານແມ່ນ: ຜູ້ຊາຍ ☐ ຜູ້ຍິງ ☐

3. ທ່ານມີອາຊີບຫຍັງ? _____

4. ທ່ານມີສັນຊາດໃດ? _____

5. ທ່ານພັກອາໄສເປັນປົກກະຕິຢູ່ປະເທດໃດ? _____

ກະລຸນາໃຫ້ຂໍ້ມູນພວກເຮົາໜ້ອຍໜຶ່ງກ່ຽວກັບການເດີນທາງຂອງທ່ານ:

6. ທ່ານກຳລັງເດີນທາງ (ກະລຸນາເລືອກທຸກຂໍ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ):

ຜູ້ດຽວ ☐ ກັບຜົວ ຫຼື ເມຍ ☐
 ກັບລູກ ☐ ກັບເພື່ອນຮ່ວມງານ ☐
 ກັບໝູ່ເພື່ອນ ☐ ເປັນກຸ່ມນັກທ່ອງທ່ຽວ ☐

ອື່ນໆ _____

7. ທ່ານຈະອະທິບາຍການເດີນທາງຂອງທ່ານວ່າມີຈຸດປະສົງຕົ້ນຕໍແມ່ນສຳລັບ (ກະລຸນາເລືອກໜຶ່ງຂໍ້):

ເຮັດທຸລະກິດ/ເຮັດວຽກ ☐ ໄປຍັງມຸມຸ່ງເພື່ອນ ແລະ/ຫຼື ຄອບຄົວ ☐
 ພັກຜ່ອນວັນຍຸດ/ພັກຮ້ອນ ☐ ການເປັນອາສາສະໝັກ ☐
 ການສຶກສາ ☐ ການປີນປົວພະຍາດ ☐
 ກິດຈະກຳສາສະໜາ ☐

ອື່ນໆ _____

8. ໃນການເດີນທາງຄັ້ງນີ້ ສ່ວນໃຫຍ່ທ່ານໄດ້/ຈະພັກເຊົາຢູ່:

ເຮືອນພັກ ☐ ສະຖານທີ່ຕາກອາກາດ ☐
 ໂຮງແຮມ 2-3 ດາວ ☐ ໂຮງແຮມ 4-5 ດາວ ☐
 ຫໍພັກນັກທ່ອງທ່ຽວເບີຕົງ ☐ ພັກເຊົາຢູ່ເຮືອນປະຊາຊົນ ☐
 ພັກເຊົາຢູ່ເຮືອນຄອບຄົວ/ເຮືອນຂອງໝູ່ເພື່ອນ ☐

ອື່ນໆ _____

9. ໃນການເດີນທາງຄັ້ງນີ້, ທ່ານເຮັດຫຍັງ/ທ່ານຈະໄປເຮັດຫຍັງ? (ກະລຸນາເລືອກທຸກຂໍ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ)

ໄປທ່ຽວຊາຍຫາດ ☐ ໄປຮຽນພາສາ ☐
 ໄປທ່ຽວສະຖານທີ່ດ້ານວັດທະນະທຳ/ປະຫວັດສາດ ☐ ໄປທ່ຽວສວນສາທາລະນະແຫ່ງຊາດ ☐
 ໄປທ່ຽວຮ້ານເຕັ້ນລຳ (Nightclubbing) ☐ ໄປຮຽນແຕ່ງກິນ ☐
 ໄປຊື້ເຄື່ອງ ☐ ໄປພະຈົນໄພ ☐

ອື່ນໆ _____

(ຕົວຢ່າງ: ການດຳນຳເດີນ, ການຫຼິ້ນເຈສກີ (jetskiing), ການລ່ອງເຮືອ)

10. ນອກຈາກ ປະເທດໄທ ທ່ານຈະໄປໄສອີກສຳລັບການເດີນທາງຄັ້ງນີ້? (ກະລຸນາເລືອກທຸກຂໍ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ)

ປະເທດກຳປູເຈຍ ☐ ສປປ ລາວ ☐ ຫວຽດນາມ ☐ ອື່ນໆ _____

11. ໂດຍປະມານ ທ່ານຈະໃຊ້ເວລາດົນປານໃດໃນ ປະເທດໄທ ແລະ/ຫຼື ອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ (ລວມທັງໝົດ)?

< 1 ອາທິດ ☐ 1-2 ອາທິດ ☐ 2-3 ອາທິດ ☐ 1 ເດືອນ ☐ 1-2 ເດືອນ ☐
 2-3 ເດືອນ ☐ 3-6 ເດືອນ ☐ 6-12 ເດືອນ ☐ > 1 ປີ ☐

12. ທ່ານເຄີຍໄປທ່ອງທ່ຽວ ປະເທດໄທ, ສປປ ລາວ, ຫວຽດນາມ ຫຼື ກຳປູເຈຍ ມາກ່ອນບໍ່?

ແມ່ນ ☐ ບໍ່ແມ່ນ ☐

ຖ້າເຄີຍໄປ, ທ່ານໄດ້ໄປທ່ອງທ່ຽວຢູ່ໃນປັນດາປະເທດເຫຼົ່ານີ້ຈັກຄັ້ງແລ້ວ ທີ່ຜ່ານມາ?

ປະເທດໄທ:	1-2 ຄັ້ງ ☐	3-5 ຄັ້ງ ☐	6-10 ຄັ້ງ ☐	ຫຼາຍກວ່າ 10 ຄັ້ງ ☐
ປະເທດກຳປູເຈຍ:	1-2 ຄັ້ງ ☐	3-5 ຄັ້ງ ☐	6-10 ຄັ້ງ ☐	ຫຼາຍກວ່າ 10 ຄັ້ງ ☐
ສປປ ລາວ:	1-2 ຄັ້ງ ☐	3-5 ຄັ້ງ ☐	6-10 ຄັ້ງ ☐	ຫຼາຍກວ່າ 10 ຄັ້ງ ☐
ປະເທດຫວຽດນາມ:	1-2 ຄັ້ງ ☐	3-5 ຄັ້ງ ☐	6-10 ຄັ້ງ ☐	ຫຼາຍກວ່າ 10 ຄັ້ງ ☐

13. ໂດຍສະເລ່ຍແລ້ວ, ທ່ານເດີນທາງໄປຕ່າງປະເທດຖືປານໃດ?

ນີ້ເປັນການເດີນທາງຄັ້ງທຳອິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ	☐	ໜ້ອຍກວ່າໜຶ່ງຄັ້ງຕໍ່ປີ	☐
ໜຶ່ງຄັ້ງຕໍ່ເດືອນ	☐	2-3 ຄັ້ງຕໍ່ປີ	☐
ຫຼາຍກວ່າໜຶ່ງຄັ້ງຕໍ່ເດືອນ	☐	4-6 ຄັ້ງຕໍ່ປີ	☐
ຢ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງຄັ້ງຕໍ່ປີ	☐	7-10 ຄັ້ງຕໍ່ປີ	☐

ກະລຸນາບອກພວກເຮົາເພີ່ມຕື່ມອີກໜ້ອຍໜຶ່ງກ່ຽວກັບແຜນການທີ່ທ່ານໄດ້ຂຶ້ນໄວ້ ສຳລັບການເດີນທາງຄັ້ງນີ້:

14. ທ່ານໄດ້ຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນການເດີນທາງຄັ້ງນີ້ບໍ່ (ກະລຸນາເລືອກທຸກຂໍ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ):

ຜ່ານອິນເຕີເນັດ	☐	ເວັບໄຊໃດ? _____
ຜ່ານການນຳໃຊ້ປຶ້ມຄູ່ມື	☐	ປຶ້ມໃດ? _____
ຜ່ານບໍລິສັດທ່ອງທ່ຽວ	☐	ບໍລິສັດໃດ? _____
ຜ່ານການອ່ານໃບໂຄສະນາການເດີນທາງ	☐	ໃບໂຄສະນາການເດີນທາງໃດ? _____
ຜ່ານການເວົ້າປາກຕໍ່ປາກ	☐	
ອື່ນໆ	☐	ກະລຸນາລະບຸ: _____
ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄົ້ນຫາຂໍ້ມູນໃດເລີຍກ່ອນເດີນທາງມານີ້	☐	

15. ທ່ານໄດ້ຈອງການເດີນທາງຂອງທ່ານບໍ່:

ຜ່ານອິນເຕີເນັດ	☐	
ຜ່ານບໍລິສັດທ່ອງທ່ຽວ	☐	
ອື່ນໆ	☐	ກະລຸນາລະບຸ: _____

ກະລຸນາບອກພວກເຮົາເພີ່ມຕື່ມອີກໜ້ອຍໜຶ່ງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ທ່ານຮູ້ກ່ຽວກັບການທ່ອງທ່ຽວ ທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ

16. ສິ່ງອື່ນໆນອກເໜືອຈາກການສຳຫຼວດນີ້ແລ້ວ, ທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນມາກ່ອນບໍ່ສຳລັບຄຳເວົ້າທີ່ວ່າ 'ນັກເດີນທາງທີ່ປອດໄພ
ສຳລັບເດັກ' ຫຼື 'ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ'?

ແມ່ນ ☐ ບໍ່ແມ່ນ ☐

ຖ້າເຄີຍໄດ້ຍິນ, ທ່ານໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃສຜ່ານມາ?

17. ຄຳວ່າ "ນັກເດີນທາງທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ" ຫຼື "ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສຳລັບເດັກ" ມີຄວາມໝາຍແນວໃດຕໍ່ທ່ານ?

18. ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າມີເດັກຈຳນວນໜຶ່ງທີ່ຖືກລ່ວງລະເມີດ ຫຼື ຖືກຂູດອິດໂດຍການບັງຄັບ ທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບການທ່ອງທ່ຽວ ແລະ
ການເດີນທາງຢູ່ໃນ ອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້?

ແມ່ນ ☐ ບໍ່ແມ່ນ ☐

ຖ້າແມ່ນ, ທ່ານຮູ້ບັນຫານີ້ ຫຼື ບໍ່ ກ່ອນອອກເດີນທາງມາ ອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ແມ່ນບໍ່?

ແມ່ນ ☐ ບໍ່ແມ່ນ ☐

ຖ້າແມ່ນ, ທ່ານໄດ້ສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ຫຼື ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນວ່າຈະການຮັກສາເດັກທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ປອດໄພຈາກການລ່ວງລະເມີດ ຫຼື
ການຂູດອິດ ກ່ອນການເດີນທາງຂອງທ່ານບໍ່?

ແມ່ນ ☐ ບໍ່ແມ່ນ ☐

ຖ້າແມ່ນ, ທ່ານໄດ້ສຶກສາຄົ້ນຄວ້າປະເດັນນີ້ຢູ່ໃສ/ດ້ວຍວິທີໃດ ຫຼື ທ່ານໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນນີ້ຢູ່ໃສ/ດ້ວຍວິທີໃດ?

19. ນັບຕັ້ງແຕ່ມາຮອດພາກພື້ນນີ້ ທ່ານໄດ້ພົບເຫັນສີ່ໂຄສະນາກ່ຽວກັບການປ້ອງກັນເດັກໃຫ້ປອດໄພຈາກການລ່ວງລະເມີດ ຫຼື ຊຸດຮີດບໍ່?

ແມ່ນ ☐

ບໍ່ແມ່ນ ☐

ຖ້າແມ່ນ, ທ່ານເຫັນມັນຢູ່ໃສ ແລະ ມັນແມ່ນຫຍັງ?

20. ໃນຂະນະທີ່ຢູ່ລະຫວ່າງການເດີນທາງຂອງທ່ານ (ກະລຸນາເລືອກທຸກຂໍ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ຈົ່ງຈົດຈຳໄວ້ວ່າສຳລັບຈຸດປະສົງໃນການ ຄົ້ນຄວ້າ ເດັກນ້ອຍໄດ້ຖືກກຳນົດເປັນຜູ້ທີ່ມີອາຍຸຕໍ່າກວ່າ 18):

ທ່ານໄດ້ເອົາເງິນໃຫ້ເດັກຂໍທານ

☐

ໄດ້ຊື້ສິນຄ້າຈາກເດັກ

☐

ໄດ້ຖ່າຍຮູບເດັກຜູ້ໜຶ່ງ/ຫຼາຍຄົນ (ບໍ່ແມ່ນຖ່າຍຮູບຕົວທ່ານເອງ/ກຸ່ມທີ່ເດີນທາງມາກັບທ່ານ)

☐

ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມສະຖານລ້ຽງເດັກກຳພ້າ

☐

ໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມພື້ນທີ່ 'ຄຸ້ມຄົນທຸກຍາກ'

☐

ຫຼິ້ນ/ລົມກັບເດັກນ້ອຍທ້ອງຖິ່ນ

☐

ໄດ້ເປັນອາສາສະໝັກກັບເດັກທ້ອງຖິ່ນ

☐

ໄດ້ເຫັນເດັກທີ່ຂາດການດູແລຕາມທ້ອງຖະໜົນ

☐

ໄດ້ເຫັນເດັກເຮັດວຽກຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ທ້ອງຖິ່ນຕ່າງໆ (ຕົວຢ່າງ: ໂຮງແຮມ, ຮ້ານກາເຟ, ຮ້ານອາຫານ)

☐

ໄດ້ເຫັນເດັກເຮັດວຽກຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ບັນເທີງຕ່າງໆໃນເວລາກາງຄືນ (ຕົວຢ່າງ ຮ້ານຂາຍເຫຼົ້າ, ສະຖານທີ່ເຕັ້ນລຳ)

☐

21. ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດຕໍ່ການມີປະຕິສຳພັນເຫຼົ່ານີ້ກັບເດັກທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຊາວໜຸ່ມ?

22. ທ່ານໄດ້ພົບເຫັນ ຫຼື ຮູ້ວ່າມີກໍລະນີການຊຸດຮີດເດັກນ້ອຍບໍ່ ໃນຂະນະທີ່ທ່ານພວມເດີນທາງຢູ່ໃນພາກພື້ນ?

ແມ່ນ ☐

ບໍ່ແມ່ນ ☐

ຖ້າແມ່ນ, ທ່ານໄດ້ເຫັນຫຍັງ ຫຼື ແມ່ນຫຍັງເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານຮູ້?

ຖ້າແມ່ນ, ທ່ານໄດ້ແຈ້ງເຕືອນຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ທ່ານເຫັນບໍ່?

ແມ່ນ ☐

ບໍ່ແມ່ນ ☐

ຖ້າແມ່ນ, ທ່ານໄດ້ແຈ້ງເຕືອນຜູ້ໃດ ແລະ ທ່ານໄດ້ແຈ້ງເຕືອນວິທີໃດ? ຖ້າທ່ານບໍ່ໄດ້ແຈ້ງເຕືອນຜູ້ໃດ, ຍ້ອນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ ແຈ້ງເຕືອນ?

23. ໃນຖານະທີ່ເປັນນັກເດີນທາງໄປສູ່ ອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ທ່ານຮູ້ສຶກວ່າມັນເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງທ່ານທີ່ຈະຕ້ອງ ເຮັດສິ່ງໃດໜຶ່ງ ເພື່ອປົກປ້ອງເດັກກຸ່ມສ່ຽງ ຫຼື ບໍ່? ຍ້ອນຫຍັງ/ຍ້ອນຫຍັງຄືບໍ່?

24. ໃນຖານະທີ່ເປັນນັກເດີນທາງໄປສູ່ ອາຊີຕາເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້, ທ່ານຄິດວ່າ ທ່ານສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແດ່ ເພື່ອປົກປ້ອງເດັກ ແລະ ຊາວໜຸ່ມກຸ່ມສ່ຽງ?

ທ່ານມີຄຳຄິດເຫັນອື່ນໆບໍ່?

ຫົວຂໍ້ຕ່າງໆສໍາລັບການສໍາພາດແບບເຄິ່ງໂຄງສ້າງ

ສະຖິຕິດ້ານປະຊາກອນ

ແຜນການ ແລະ ເສັ້ນທາງການເດີນທາງຕ່າງໆ ແລະ ຮູບແບບການເດີນທາງ

ປະສົບການການເດີນທາງທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ເຫດຜົນຕ່າງໆຂອງການເດີນທາງ

ຄວາມເຂົ້າໃຈຕໍ່ກັບການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ ແລະ ຮູບແບບການເດີນທາງ 'ທີ່ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ' ຕ່າງໆ:

1. ສິ່ງອື່ນໆນອກເໜືອຈາກການສໍາຫຼວດນີ້ແລ້ວ, ບໍ່ດົນມານີ້ ທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳວ່າ 'ນັກເດີນທາງທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ' ຫຼື 'ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ' ບໍ່? ຖ້າເຄີຍໄດ້ຍິນ, ທ່ານໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າເຫຼົ່ານີ້ຢູ່ໃສ?
2. ຄຳວ່າ "ນັກເດີນທາງທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ" ຫຼື "ການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ" ມີຄວາມໝາຍແນວໃດຕໍ່ທ່ານ?
3. ບໍ່ດົນມານີ້, ທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນຄຳສັບຕ່າງໆເຫຼົ່ານີ້ບໍ່ເຊັ່ນ: ການທ່ອງທ່ຽວແບບມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ/ແບບມີຈັນຍາບັນ/ແບບມີຄວາມຍືນຍົງ/ແບບອະນຸລັກສິ່ງແວດລ້ອມ? ຄຳສັບເຫຼົ່ານີ້ມີຄວາມໝາຍຕໍ່ທ່ານແນວໃດ? ຄວາມຄິດເຫຼົ່ານີ້ມີອິດທິພົນຕໍ່ການເດີນທາງຂອງທ່ານໃນມຸມມອງໃດໜຶ່ງບໍ່?

ຈິດສຳນຶກຕໍ່ກັບບັນຫາຕ່າງໆ ໃນການລ່ວງລະເມີດ ແລະ ການຊຸດຮີດເດັກ ຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ:

4. ທ່ານຮູ້ບໍ່ວ່າມີເດັກຈຳນວນໜຶ່ງຖືກລ່ວງລະເມີດ ຫຼື ຖືກຊຸດຮີດ ພາຍໃຕ້ການບັງຄັບ ໂດຍກ່ຽວພັນກັບການທ່ອງທ່ຽວ?
5. ຖ້າແມ່ນ, ທ່ານຮູ້ບັນຫານີ້ ກ່ອນອອກເດີນທາງມາ ອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ແມ່ນບໍ່?
6. ຖ້າແມ່ນ, ທ່ານໄດ້ສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ຫຼື ໄດ້ຮັບຂໍ້ມູນໃດໆກ່ຽວກັບການຮັກສາເດັກທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ມີຄວາມປອດໄພຈາກການຖືກລ່ວງລະເມີດ ຫຼື ການຊຸດຮີດ ກ່ອນໜ້າທີ່ທ່ານຈະອອກຈາກບ້ານ ບໍ່?
7. ນັບຕັ້ງແຕ່ມາຮອດພາກພື້ນນີ້ ທ່ານໄດ້ພົບເຫັນສິ່ງໂຄສະນາກ່ຽວກັບການປ້ອງກັນເດັກໃຫ້ປອດໄພຈາກການລ່ວງລະເມີດ ຫຼື ຊຸດຮີດບໍ່? ຖ້າເຫັນ, ທ່ານເຫັນຢູ່ໃສ ແລະ ສິ່ງນັ້ນແມ່ນຫຍັງ?
8. ຂໍ້ມູນນີ້ໄດ້ມີອິດທິພົນຕໍ່ການເດີນທາງຂອງທ່ານໃນມຸມມອງໃດໜຶ່ງບໍ່?

ໄດ້ພົບກັບ ແລະ ໄດ້ໂຕ້ຕອບກັບເດັກທ້ອງຖິ່ນຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວຕ່າງໆ:

9. ທ່ານໄດ້ມີການປະຕິສຳພັນກັບເດັກທ້ອງຖິ່ນແນວໃດ ໃນຊ່ວງການເດີນທາງຂອງທ່ານ (ຕົວຢ່າງ ເອົາເງິນໃຫ້ເດັກຂໍທານ, ຖ່າຍຮູບກັບເດັກ ແລະ ອື່ນໆ)?
10. ທ່ານຮູ້ສຶກແນວໃດຕໍ່ກັບການປະຕິສຳພັນແບບນີ້?
11. ທ່ານໄດ້ພົບເຫັນ ຫຼື ຮູ້ວ່າມີກໍລະນີການຊຸດຮີດເດັກ ໃນຂະນະທີ່ທ່ານພວມເດີນທາງຢູ່ໃນພາກພື້ນ?
12. ຖ້າເຫັນ ຫຼື ຮູ້, ທ່ານໄດ້ແຈ້ງເຕືອນໃຫ້ຜູ້ໃດໜຶ່ງຮູ້ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນຫຼືບໍ່? ໃຜ/ແຈ້ງເຕືອນວິທີໃດ? ຖ້າບໍ່ໄດ້ແຈ້ງ, ຍ້ອນຫຍັງ?
13. ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດຖ້າທ່ານພົບເຫັນມີເດັກຂໍທານ?
14. ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດຖ້າທ່ານພົບເຫັນມີເດັກເລາະຂາຍສິນຄ້າຢູ່ຕາມທ້ອງຖະໜົນ?
15. ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດຖ້າທ່ານພົບເຫັນມີເດັກເຮັດວຽກຢູ່ຕາມສະຖານທີ່ທ່ອງທ່ຽວ/ບ່ອນໃຫ້ບໍລິການອື່ນໆ?

ທັດສະນະຄະຕິຕໍ່ກັບເດັກ:

16. ທ່ານຄິດວ່ານັກທ່ອງທ່ຽວຄວນເຮັດສິ່ງໃດໜຶ່ງເພື່ອປ້ອງເດັກກຸ່ມສ່ຽງບໍ່?
17. ໃນຖານະທີ່ເປັນນັກເດີນທາງເຂົ້າສູ່ ອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ ເພື່ອປ້ອງເດັກກຸ່ມສ່ຽງ?

ການໂຕ້ຕອບຕ່າງໆຕໍ່ກັບເຄື່ອງມືການໂຄສະນາວ່າດ້ວຍການທ່ອງທ່ຽວທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ:

18. ທ່ານມີຄວາມຄິດລິເລີ່ມ ຫຼື ມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດ ຫຼັງຈາກເຫັນການໂຄສະນານີ້ແລ້ວ? ທ່ານມັກພາບປະກອບ ແລະ ການອອກແບບໂຄສະນານີ້ບໍ່? ຍ້ອນຫຍັງ/ຍ້ອນຫຍັງຄືບໍ່? ທ່ານຄິດວ່າມີຫຍັງແດ່ທີ່ຄວນປັບປຸງ?
19. ມີຂໍ້ມູນໃດຢູ່ໃນການໂຄສະນານີ້ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຄວາມຄິດເຫັນຂອງທ່ານປ່ຽນໄປ ຕໍ່ກັບສິ່ງທີ່ທ່ານຄວນ/ບໍ່ຄວນປະຕິບັດຕໍ່ກັບເດັກໃນເວລາທີ່ທ່ານເດີນທາງ? ຍ້ອນຫຍັງ/ຍ້ອນຫຍັງຄືບໍ່?
20. ທ່ານຮູ້ສຶກວ່າໂຄສະນານີ້ໄດ້ຕອບສະໜອງຂໍ້ທີ່ມູນພຽງພໍ ຕໍ່ກັບວິທີການທີ່ຈະເປັນນັກເດີນທາງທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ?
21. ທ່ານຄາດຫວັງຢາກເຫັນການໂຄສະນານີ້ຢູ່ໃສ? ທ່ານຈະແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນນີ້ໃຫ້ກັບໝູ່ເພື່ອນ ຫຼື ຄອບຄົວທີ່ພວມເດີນທາງໄປພາກພື້ນອາຊີຕາເວັນອອກສຽງໃຕ້ ບໍ່? ຍ້ອນຫຍັງ/ຍ້ອນຫຍັງຄືບໍ່?

Child Safe Tourism

Take action against abuse

www.childsafetourism.org

ນັກເດີນທາງທີ່ປອດໄພສໍາລັບເດັກ

ISBN: 978-0-9874441-9-6

ສະຫງວນລິຂະສິດ © 2014, ອົງການສຸພະນິມິດປະຈຳ ສປປ ລາວ

childsafetourism@wvi.org